

การพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง
และเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

นางบุญยวีร์ จิโรภาสวรพงศ์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2559

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

DEVELOPMENT OF AN INSTRUCTIONAL MODEL INTEGRATING
TOTAL PHYSICAL RESPONSE METHOD AND CODE-SWITCHING TECHNIQUE
TO ENHANCE ENGLISH ABILITY OF KINDERGARTENERS

Mrs. Poonyawee Chiropasworrarong

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Doctor of Philosophy Program in Early Childhood Education
Department of Curriculum and Instruction
Faculty of Education
Chulalongkorn University
Academic Year 2016
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล
โดย	นางปยุตยวีร์ จิโรภาสวรพงศ์
สาขาวิชา	การศึกษาปฐมวัย
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรวรรณ เหมชะญาติ
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาคุษฎีบัณฑิต

.....คณบดีคณะครุศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริเดช สุชีวะ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(ดร.ศรินธร วิทยะสิรินันท์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรวรรณ เหมชะญาติ)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ)

.....กรรมการ
(ดร.ปณัฐชรัตน์ จารุชัยนิวัฒน์)

.....กรรมการ
(ดร.อุไรवास ปรีดีติติก)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ดร.อรชา ตูลานันท์)

บุญวีร์ จิโรภาสวรพงศ์ : การพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล (DEVELOPMENT OF AN INSTRUCTIONAL MODEL INTEGRATING TOTAL PHYSICAL RESPONSE METHOD AND CODE-SWITCHING TECHNIQUE TO ENHANCE ENGLISH ABILITY OF KINDERGARTENERS) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผศ.ดร. วรวรรณ เหมชะญาติ, อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม: รศ.ดร. ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ, หน้า.

งานวิจัยและพัฒนามีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล และ 2) เพื่อศึกษาผลของรูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล ตัวอย่าง คือ เด็กอายุ 5-6 ปี ที่ศึกษาอยู่ชั้นอนุบาล ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนเทศบาล 1 บ้านสามพราน (นครสารพตุงวิทย์) และโรงเรียนเทศบาล 1 วัดเทียนดัด (นครผลพิทยาคาร) รวมทั้งสิ้น 38 คน ระยะเวลาในการวิจัย 16 สัปดาห์ การดำเนินการวิจัยแบ่งเป็น 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 การสร้างรูปแบบฯ (R₁D₁) ระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบฯ (R₂D₂) และระยะที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบฯ (R₃D₃) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า

1. รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล มีองค์ประกอบ ดังนี้ หลักการ วัตถุประสงค์ หน่วยการเรียนรู้ ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน บทบาทครูและบทบาทเด็ก ระยะเวลาการใช้รูปแบบฯ และการประเมินผล โดยมีขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน 4 ขั้น คือ ขั้นทบทวนความรู้ ขั้นสาธิตให้ดู ขั้นฝึกปฏิบัติ และขั้นสรุปความเข้าใจ

2. ผลการทดลองใช้รูปแบบฯ พบว่า

2.1 ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง หลังการทดลอง สูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง หลังการทดลอง สูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนของกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.3 ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง หลังการทดลอง สูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความคงทน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ภาควิชา หลักสูตรและการสอน

ลายมือชื่อนิสิต

สาขาวิชา การศึกษาปฐมวัย

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

ปีการศึกษา 2559

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาร่วม

5484226127 : MAJOR EARLY CHILDHOOD EDUCATION

KEYWORDS: INSTRUCTIONAL MODEL / TOTAL PHYSICAL RESPONSE METHOD / CODE SWITCHING TECHNIQUE / TEACHING ENGLISH FOR YOUNG CHILDREN

POONYAWEE CHIROPASWORRAPONG: DEVELOPMENT OF AN INSTRUCTIONAL MODEL INTEGRATING TOTAL PHYSICAL RESPONSE METHOD AND CODE-SWITCHING TECHNIQUE TO ENHANCE ENGLISH ABILITY OF KINDERGARTENERS. ADVISOR: ASST. PROF. WORAWAN HEMCHAYART, Ph.D., CO-ADVISOR: ASSOC. PROF. DUANGKAMOL TRAIWICHITKHUN, Ph.D., pp.

The purposes of this research were 1) to develop an instructional model integrating TPR method and code-switching technique to enhance English ability of kindergarteners and 2) to study the effectiveness of the developed instructional model. The samples were 38 kindergarteners at the age of five to six years in Thesaban 1 Baan-Sampran (Nakornsarapadungwit) School and Thesaban 1 Wat-Teandud (Nakornpolpitayakan) School. The research duration took 16 weeks. The research procedures were divided into 3 phases: 1) inventing the instructional model 2) developing the instructional model and 3) field testing and improving the instructional model. Research instruments were the test of English ability of kindergarteners. Arithmetic mean, standard deviation, and t-test were applied to analyze the results of the study.

The research findings were as follows:

1. The developed instructional model consisted of principles, objectives, contents, steps of instruction, teacher's roles and children's roles, duration, and evaluation. There were 4 steps of the instruction: Recalling previous knowledge, teacher's demonstration, practicing and wrap up.

2. The results of model testing were:

2.1 The scores on English ability of the experiment group after the experiment were higher than before with statistically significant differences at .01 level.

2.2 The scores on English ability of the experiment group after the experiment, were higher than control group with statistically significant differences at .01 level.

2.3 The scores on English ability of the experiment group after the experiment were higher than retention scores with statistically significant differences at .01 level.

Department: Curriculum and Instruction

Field of Study: Early Childhood Education

Academic Year: 2016

Student's Signature

Advisor's Signature

Co-Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยความกรุณาและการสนับสนุน ช่วยเหลือจากบุคคลหลายท่าน ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้ง และขอขอบพระคุณ มา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรวรรณ เหมชะญาติ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ซึ่งได้กรุณาให้ข้อคิด คำแนะนำในการทำวิทยานิพนธ์ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่งมาโดยตลอด รวมทั้งคอยให้กำลังใจ ชี้แนะแนวทางในการดำเนินชีวิต และเป็นต้นแบบที่ดีในการทำงาน ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่กรุณาให้ความเมตตา เสียสละเวลาในการให้ความรู้ คำแนะนำ และให้กำลังใจผู้วิจัยในการทำวิทยานิพนธ์เสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ศรินธร วิทยะสิรินันท์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.ปณัฐชนน จารุชัยนิวัฒน์ อาจารย์ ดร.อุไรवास ปรีดีติลก และอาจารย์ ดร.อรชา ตูลานันท์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาตรวจสอบและให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์อย่างสูงในการแก้ไขปรับปรุงให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ที่กรุณาสละเวลาอันมีค่าในการตรวจสอบและให้คำแนะนำในการพัฒนารูปแบบและปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ นายธรรมศักดิ์ จิระวิทย์พงศ์ อาจารย์กฤษฎณะ สุมาลย์โรจน์ อาจารย์พิภพ แก้วประชา คุณครูเพชรไพรินทร์ ศิริธิตวิทยา คุณครูจตุพร วิริยานุภาพ และคุณครูนิภาพ สร้อยพวง ที่ให้ความอนุเคราะห์ สนับสนุนและช่วยเหลือผู้วิจัยตลอดการเก็บข้อมูลวิจัย รวมทั้งนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยอย่างดียิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ปาริชาติ นิติมานพ ผู้เป็นเสมือนมารดาอีกท่านหนึ่งของผู้วิจัย ที่ให้ความรักความเมตตาและกรุณาผู้วิจัยเสมอมา ท่านอบรมบ่มนิสัยในการทำงาน ให้แง่คิดในการดำเนินชีวิต เป็นแรงผลักดันให้ผู้วิจัยได้พัฒนาตนเองให้มีความเจริญก้าวหน้าในทุกๆด้านและคอยให้กำลังใจผู้วิจัยเสมอ

ขอกราบขอบพระคุณครูบาอาจารย์ทุกท่านตลอดชีวิตการศึกษาของผู้วิจัยที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ขอขอบคุณกัลยาณมิตรทุกท่านที่ให้กำลังใจ คอยสนับสนุน และให้ความช่วยเหลือจนทำให้งานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี โดยเฉพาะคุณณัฐรฐนนท์ การด์รวิกุลธนาที่กรุณาช่วยเหลือในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

เหนือสิ่งอื่นใด ขอกราบขอบพระคุณบุคคลที่สำคัญที่สุดของชีวิต บิดามารดา ที่อบรมเลี้ยงดู ให้ความรักความห่วงใย และเป็นผู้ส่งเสริมและสนับสนุนผู้วิจัยในทุกๆด้าน รวมทั้งขอขอบคุณสามีและลูกที่คอยอยู่เคียงข้างและเป็นกำลังใจสำคัญให้ผู้วิจัย ทำให้งานวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

วิทยานิพนธ์เล่มนี้ได้รับทุนสนับสนุนจาก “ทุนพัฒนาบุคลากร มหาวิทยาลัยสวนดุสิต” และ “ทุน 90 ปี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” กองทุนรัชดาภิเษกสมโภชน์ ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณมา ณ ที่นี้ด้วย

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ	2
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	2
คำถามวิจัย.....	6
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
ขอบเขตการวิจัย	6
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	7
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
1. การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศสำหรับเด็กอนุบาล	11
1.1 แนวคิดและทฤษฎีด้านการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง.....	11
1.2 หลักการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาล.....	14
1.3 วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ.....	17
2. ความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล	31
2.1 ความหมายของความสามารถทางภาษาอังกฤษ	31
2.2 วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของเด็ก	31
2.3 ลำดับขั้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	36
2.4 ระดับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ	40

2.5 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษ	45
2.6 ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	51
2.7 การประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษในเด็กอนุบาล.....	55
3. การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน.....	62
3.1 ความหมายของรูปแบบการเรียนการสอน	62
3.2 องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน	63
3.3 กระบวนการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน	64
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	66
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	69
ระยะที่ 1 การสร้างรูปแบบฯ (R1D1).....	71
ระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบฯ (R ₂ D ₂).....	87
ระยะที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบฯ (R ₃ D ₃).....	92
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	99
ตอนที่ 1 รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและ เทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล.....	99
ตอนที่ 2 ผลของการใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วย ท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็ก อนุบาล.....	107
ตอนที่ 3 ข้อมูลเพิ่มเติมที่ได้จากการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการจัดประสบการณ์โดย บูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริม ความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล	117
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ	125
สรุปผลการวิจัย.....	125
อภิปรายผลการวิจัย.....	128

ข้อเสนอแนะ	133
รายการอ้างอิง	135
ภาคผนวก.....	140
ภาคผนวก ก	141
ภาคผนวก ข	143
ภาคผนวก ค	148
ภาคผนวก ง.....	156
ภาคผนวก จ	159
ภาคผนวก ฉ	167
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	184

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 การแสดงออกของเด็กในแต่ละชั้นการรับรู้ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง	38
ตารางที่ 2 เนื้อหาและหน่วยการเรียนรู้ที่ใช้ในแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของตัวอย่าง (ฉบับตั้งต้น).....	74
ตารางที่ 3 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	75
ตารางที่ 4 บทบาทครูและบทบาทเด็กในการจัดการเรียนการสอนของตัวอย่าง.....	75
ตารางที่ 5 โครงสร้างของแบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล (ฉบับตั้งต้น)	80
ตารางที่ 6 การปรับปรุงรูปแบบฯ (ฉบับตั้งต้น) และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	82
ตารางที่ 7 เนื้อหาและหน่วยการเรียนรู้ที่ใช้ในแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของตัวอย่าง (ฉบับร่าง)	84
ตารางที่ 8 โครงสร้างของแบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล (ฉบับร่าง).....	85
ตารางที่ 9 แบบแผนการทดลองนำร่องรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) ครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2	87
ตารางที่ 10 การปรับปรุงคุณภาพของรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) ครั้งที่ 1 และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ..	89
ตารางที่ 11 การปรับปรุงคุณภาพของรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) ครั้งที่ 2 และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ..	90
ตารางที่ 12 แบบแผนการทดลองใช้รูปแบบฯ (ฉบับทดลอง)	94
ตารางที่ 13 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของตัวอย่าง ก่อนการทดลอง	96
ตารางที่ 14 เนื้อหาและหน่วยการเรียนรู้ที่ใช้ในแผนการจัดประสบการณ์.....	101
ตารางที่ 15 บทบาทครูและบทบาทเด็กในการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบฯ.....	103
ตารางที่ 16 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง	107
ตารางที่ 17 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของตัวอย่าง หลังการทดลอง	110

ตารางที่ 18 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของตัวอย่าง หลัง การทดลอง กับค่าเฉลี่ยคะแนนความคงทน.....	113
---	-----

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันเป็นยุคที่โลกมีการสื่อสารแบบไร้พรมแดน เนื่องจากความก้าวหน้าของเทคโนโลยี ทำให้การติดต่อสื่อสารกันระหว่างคนทั่วโลกเป็นไปได้ง่าย รวดเร็ว และสะดวก ภาษาอังกฤษถือได้ว่าเป็นภาษาที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นภาษาสากลที่คนส่วนใหญ่ใช้เป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารกันทั่วโลก จนทำให้หลายประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ได้ประกาศให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการอีกภาษาหนึ่ง และการที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดีจะทำให้บุคคลนั้นได้ประโยชน์หลายอย่าง เช่น สามารถหาความรู้ได้อย่างกว้างขวางเพราะข้อมูลต่าง ๆ มากมาย ทั้งที่อยู่ในเอกสารตำราและที่อยู่ในสื่อรูปแบบอื่น ๆ ส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ผู้ที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ดีก็จะมีโอกาสที่ดีที่จะได้รับการจ้างงานในตำแหน่งงานและค่าตอบแทนที่สูงกว่า และได้รับการสนับสนุนส่งเสริมให้มีความเจริญก้าวหน้ามากกว่าผู้ที่ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ เป็นต้น

การที่ประเทศไทยได้ก้าวเข้าสู่การเป็นประเทศสมาชิกของประชาคมอาเซียนซึ่งต้องการติดต่อสื่อสารกันระหว่างประเทศในภูมิภาคอาเซียนที่ประกอบด้วยประเทศที่มีภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ประชาคมอาเซียนได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของอาเซียนที่ประเทศสมาชิกจะใช้ในการติดต่อสื่อสารกัน สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษาซึ่งมีนโยบายที่ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเยาวชนไทย โดยให้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกระดับการศึกษา นอกจากนั้นก็ยังได้กำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของเด็กไทยที่สอดคล้องกับการเป็นสมาชิกของประชาคมอาเซียนว่าจะต้องสื่อสารภาษาอื่น ๆ ได้อย่างน้อยอีก 2 ภาษาคือ ภาษาอังกฤษ และภาษาประเทศเพื่อนบ้านอีกอย่างน้อย 1 ภาษา เป็นผลให้ในปัจจุบันสถานศึกษาต่าง ๆ และผู้ปกครองต่างเห็นความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น

การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษให้แก่เด็กอนุบาลถือได้ว่าเป็นรากฐานสำคัญที่จะส่งผลต่อการเรียนรู้และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษต่อไปในอนาคต ซึ่งการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษให้แก่เด็กอนุบาลในประเทศไทยมีการดำเนินการมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานโดยเฉพาะในสถานศึกษาเอกชน สำหรับในโรงเรียนรัฐบาลไม่ได้มีหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษในระดับอนุบาลรองรับจึงไม่ได้บังคับว่าจะต้องจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษให้แก่เด็ก โดยเฉพาะเด็กที่ทางบ้านมีฐานะปานกลางไปจนถึงฐานะยากจน ไม่สามารถเข้าเรียนในโรงเรียนที่พร้อม จึงต้องส่งลูกเข้าเรียนในโรงเรียนของรัฐซึ่งจัดการศึกษาแบบให้เปล่าอย่างเช่นโรงเรียนในสังกัดกรมการปกครองส่วนท้องถิ่น

ซึ่งมีข้อจำกัดหลายด้าน แต่จากการที่ผู้วิจัยได้มีโอกาสสอบถามอย่างไม่เป็นทางการกับครูในโรงเรียนสังกัดกรมการปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่มีการสอดแทรกการเรียนรู้อังกฤษให้กับเด็กอนุบาลด้วย เพื่อเป็นการสนองตอบความต้องการของผู้ปกครองและนโยบายของผู้บริหารที่ตื่นตัวกับการเข้าเป็นสมาชิกของประชาคมอาเซียนดังที่กล่าวมาข้างต้น แต่ก็ขึ้นอยู่กับครูว่าเห็นความสำคัญหรือไม่ และจะสอนอะไร อย่างไรก็ได้ โดยส่วนใหญ่ใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิม ไม่ว่าจะเป็นการสอนท่อง A-Z การสอนเขียน A-Z การสอนท่องคำศัพท์ต่าง ๆ และการสอนเขียนคำศัพท์ต่าง ๆ ทำให้เห็นได้ว่าถึงแม้ว่าไม่ได้มีการกำหนดให้มีการสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตรแต่ก็มีการสอดแทรกภาษาอังกฤษให้เด็กได้เรียนรู้ แต่วิธีการสอนดังกล่าวอาจไม่สอดคล้องกับหลักการพัฒนาภาษาและธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของเด็ก

ปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับอนุบาลในงานวิจัยหลายชิ้นที่พบว่า ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับอนุบาลเกิดจากสาเหตุหลายประการซึ่งสาเหตุหลักเป็นปัญหาที่เกี่ยวกับวิธีการสอนของครู เช่น พบว่าครูส่วนใหญ่ใช้วิธีการสอนแบบเดิมและเข้มงวดกับการสอนมากเกินไป (พิตรวัลย์ โกวิทวที, 2537) มีการจัดการเรียนการสอนที่ไม่ถูกวิธี ขัดกับหลักทางภาษาศาสตร์และทฤษฎีการเรียนรู้ เน้นเรื่องไวยากรณ์ เน้นการอ่านและการเขียน เจาะจงที่เนื้อหามากกว่าที่จะสนใจในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของเด็ก อีกทั้งยังพบว่ากิจกรรมที่ครูจัดไม่ดึงดูดความสนใจของเด็ก ขาดการกระตุ้นให้เด็กเรียนรู้ ไม่เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็กในวัยนี้ (ปณิตตา สำราญกิจ, 2551) นอกจากนี้ยังมีลักษณะเป็นการยึดเยียดให้นักเรียนต้องท่องจำมากกว่าการลงมือปฏิบัติกิจกรรมที่สอดคล้องกับวัยและความสนใจของนักเรียน ซึ่งเป็นการขัดต่อหลักการและทฤษฎีในการเรียนรู้ภาษา (วนิดา แก่นจันทร์, 2545) ประกอบกับสภาพแวดล้อมในสังคมไทยที่ทำให้ผู้เรียนแทบไม่มีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษเลยนอกจากเวลาเรียนในห้องเรียนเท่านั้น (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2539)

สาเหตุของปัญหาดังที่กล่าวมาข้างต้นเป็นผลให้นักเรียนส่วนใหญ่ขาดทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูด ซึ่งแม้จะมีความรู้ด้านภาษาอังกฤษแต่ก็ไม่สามารถใช้ในการสื่อสารได้ นอกจากนี้ยังทำให้เด็กขาดความสนใจในการเรียนรู้และพัฒนาภาษาอังกฤษ (ปณิตตา สำราญกิจ, 2551) ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากและไกลตัว ไม่กล้าแสดงออก เกิดความอายไม่กล้าใช้ภาษาอังกฤษ ไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม เกิดความเบื่อหน่ายและไม่ยอมรับรู้ในสิ่งที่ครูสอน เกิดเจตคติที่ไม่ดีและไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะส่งผลในทางลบต่อการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กต่อไปในอนาคต

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอนุบาลเป็นระดับการเตรียมความพร้อม รูปแบบของกิจกรรมการเรียนการสอนหรือการจัดประสบการณ์ทางภาษาควรเหมาะสมกับวัยและลำดับขั้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของเด็ก และต้องคำนึงถึงหลักการเรียนรู้ของเด็กวัยอนุบาลซึ่งเป็นวัยที่ชอบ

เรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติหรือได้ทำกิจกรรมที่สนุกสนานมากกว่าการนั่งเฉย ๆ และพูดตามครูหรือเรียนแบบท่องจำ (Brown, 2007) และที่สำคัญการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษควรจะพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียนเป็นลำดับไป สอดคล้องกับธรรมชาติการรับรู้ภาษาแม่ โดยเฉพาะการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง เนื่องจากการฟังเป็นทักษะที่ต้องใช้มากที่สุดในการสื่อสารและเป็นทักษะแรก que ผู้เรียนต้องใช้ในการเรียน (Brownell, 2006) อีกทั้งความสามารถด้านการฟังถือได้ว่าเป็นทักษะและความรู้พื้นฐานของการเรียนรู้ในทักษะอื่นๆ ที่จำเป็นในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้น ดังนั้นความสามารถในการฟังจึงเป็นสิ่งที่ควรพัฒนาในการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลเป็นทักษะแรก โดยจะต้องคำนึงถึงระดับความสามารถในการฟังของเด็กในวัยนี้ด้วย จากการศึกษาขั้นการรับรู้ภาษาต่างประเทศของเด็กอนุบาล (Krashen and Terrell, 1983) และระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศของเด็กอนุบาล (Valette and Disick, 1972) สรุปได้ว่าความสามารถที่เด็กอนุบาลควรจะได้รับ การส่งเสริม ได้แก่ ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำศัพท์หรือประโยคที่ฟัง ซึ่งจะพัฒนาไปถึงระดับการถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟังได้

การเลือกวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับวัยและลำดับขั้นการรับรู้ภาษาต่างประเทศของเด็กเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาและพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษให้แก่เด็กได้ จากการศึกษาเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ พบว่า วิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับเด็กเล็กหรือเด็กอนุบาลมีอยู่ด้วยกันหลายวิธี วิธีสอนที่น่าสนใจ ได้แก่ วิธีสอนภาษาแบบตอบสนองด้วยท่าทางซึ่งเป็นวิธีสอนที่มีประสิทธิภาพเหมาะสมกับผู้ที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ มีผู้นำมาใช้อย่างแพร่หลาย เหมาะที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษให้แก่เด็กอนุบาล

วิธีสอนภาษาแบบตอบสนองด้วยท่าทางหรือวิธีสอนแบบทีฟิอาร์ พัฒนาขึ้นโดย James J. Asher ตั้งแต่ช่วงปลายปี ค.ศ.1960 เป็นวิธีสอนที่ใช้หลักในการประสานสัมพันธ์การฟังคำสั่งกับการเคลื่อนไหวร่างกาย เป็นการสอนภาษาที่เหมาะสมกับเด็กอนุบาล เนื่องจากสอดคล้องกับธรรมชาติของเด็กเล็กที่ไม่อยู่นิ่ง มีการเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลาและชอบการเรียนรู้ผ่านการเล่น นอกจากนี้วิธีสอนแบบนี้ยังเป็นวิธีสอนที่ไม่ฝืนธรรมชาติการรับรู้ภาษา คือ สอนตามลำดับทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน คำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียนในแต่ละทักษะ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีและช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ จุดมุ่งหมายของวิธีสอนแบบนี้คือ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่สนุกสนาน กระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ ได้เรียนรู้จากการฟังและเห็นท่าทางที่ครูหรือเพื่อนแสดงให้ดู มีผู้นำมาศึกษาวิจัยถึงผลการนำวิธีสอนนี้ไปใช้มากมายและผลการวิจัยส่วนใหญ่ก็พบว่าสามารถที่จะพัฒนาให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น โดยเฉพาะการพัฒนาทักษะด้านการฟัง-พูด และการสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ เช่น พิมพา อัมเฟิลบี (2553) ได้ศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนอง

ด้วยท่าทางและเล่าเรื่องให้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการศึกษาพบว่า วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเล่าเรื่อง ช่วยให้นักเรียนมีทักษะการฟังและการพูดออกเสียงคำศัพท์ วลี และประโยคสั้น ๆ พร้อมแสดงท่าทางประกอบจากสิ่งที่ฟังได้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้ Yu (2012) ได้ศึกษาผลของการสอนด้วยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางกับเด็กปฐมวัยในประเทศจีน ผลการศึกษาพบว่า วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีสอนที่เหมาะสมกับธรรมชาติของเด็กเล็ก สามารถพัฒนาทักษะด้านการพูดและคำศัพท์ได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนแบบผ่อนคลาย เนื่องจากเด็กได้เรียนรู้ผ่านการเล่น ได้วิ่ง ได้กระโดด เล่นเกม แพนการนั่งนิ่ง ๆ อยู่เงียบ ๆ และถูกบังคับให้พูดตามครู ซึ่งจะส่งผลให้เด็กรู้สึกเครียดและเป็นการจำกัดการพัฒนาภาษาของเด็ก สอดคล้องกับ Chen (2010) ที่กล่าวว่า เด็กเล็กเป็นวัยที่ชอบเคลื่อนไหว ชอบการเลียนแบบ ชอบการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ และชอบทดสอบความสามารถของตัวเอง ดังนั้นเด็กในวัยนี้จึงชอบเรียนในสิ่งที่ตนเองสนใจ ด้วยเหตุนี้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางจึงเหมาะกับเด็กในวัยนี้ เนื่องจากเป็นวิธีสอนที่ทำให้เด็กได้เรียนภาษาอังกฤษด้วยความสนุกสนาน ไม่เครียด และกระตุ้นความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็ก อย่างไรก็ตามไม่มีวิธีสอนวิธีใดวิธีหนึ่งที่ดีที่สุดหรือทำให้ผู้เรียนทุกคนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสุด การนำวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมาใช้ในการพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศสำหรับเด็กอนุบาลไทย ก็มีข้อจำกัดในเรื่องของการใช้คำสั่งภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียวในการจัดกิจกรรม ซึ่งการที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นเด็กเล็กระดับอนุบาลต้องฟังภาษาต่างประเทศตลอดเวลาในชั้นเรียนอาจส่งผลให้ผู้เรียนสับสนและไม่เข้าใจภาษาที่เรียน อาจทำให้รู้สึกกลัว เครียด ไม่กล้าแสดงออก และเกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งถือได้ว่าเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จต่อไปในอนาคต ดังนั้นการนำเทคนิคการสลับภาษา (Code-switching) มาใช้เพื่ออธิบายความหมายของภาษาที่ผู้เรียนไม่เข้าใจจะช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษและจะช่วยเติมเต็มให้รูปแบบการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศให้กับเด็กอนุบาลที่พัฒนาขึ้นมีความสมบูรณ์และเกิดประสิทธิภาพสูงสุดได้ การสลับภาษาเป็นปรากฏการณ์ที่ผู้พูดสองภาษาหรือหลายภาษา พูดภาษาเหล่านั้นสลับกันไปมาในระดับประโยคหรือยาวกว่าประโยค (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2548) ได้มีการนำเทคนิคการสลับภาษามาใช้ครั้งแรกในการเรียนการสอนภาษาอย่างเป็นทางการในปี 1996 และเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยเริ่มมีการอนุญาตให้ใช้ภาษาแม่ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในโรงเรียนกับนักเรียนอัฟริกัน-อเมริกัน ซึ่งนำไปสู่การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้ภาษาแม่ ตลอดจนการสร้างโปรแกรมการสอนเพื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง (Coffey, 2004) โดยผู้วิจัยได้สังเคราะห์เทคนิคการสลับภาษาของ Lin (2012) ซึ่งได้

ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเทคนิคการสลับภาษาของครูในชั้นเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของเด็กอนุบาลในประเทศจีนแล้ว พบว่า เทคนิคการสลับภาษาในชั้นเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีประสิทธิภาพมีหลักการคือ การใช้ภาษาแม่เมื่อเด็กไม่เข้าใจภาษาอังกฤษเท่านั้น ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างเต็มที่ โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักและใช้ภาษาท่าทางมาช่วยเมื่อเด็กไม่เข้าใจ ถ้าเด็กยังไม่เข้าใจอีกจึงเปลี่ยนไปใช้ภาษาแม่ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเชื่อมโยงความคิดสามารถเข้าใจได้อย่างง่ายดายและรวดเร็ว และครูต้องหมั่นสังเกตเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของเด็กเสมอในขณะที่สอน ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าได้รับการสนับสนุนและมีกำลังใจในการเรียนรู้

จากผลการวิจัยและปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

คำถามวิจัย

1. รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาควรมีลักษณะ องค์ประกอบ และขั้นตอนในการดำเนินการอย่างไร
2. รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นช่วยส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลหรือไม่ อย่างไร และเด็กที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบมีความพึงพอใจมากน้อยเพียงใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล
2. เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษา ในด้านความสามารถทางภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ขอบเขตการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยและพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ประชากร คือ เด็กอายุ 5-6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาล ในโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตภาคกลาง ตามการแบ่งเขตการปกครองของกระทรวงมหาดไทย

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

2.1. ตัวแปรต้น คือ การจัดประสบการณ์ แบ่งเป็น

1) การจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษา

2) การจัดประสบการณ์แบบปกติ

2.2 ตัวแปรตาม คือ ความสามารถทางภาษาอังกฤษ ได้แก่

1) ด้านการเข้าใจความหมายของคำศัพท์/ประโยคที่ฟัง ได้แก่

1.1) การฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษและระบุวัตถุสิ่งของหรือรูปภาพที่มีความหมายเหมือนกัน

1.2) การฟังประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษและแสดงท่าทาง

2) ด้านการถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง ได้แก่

2.1) การฟังประโยคภาษาอังกฤษแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกัน

2.2) การฟังประโยคคำถามภาษาอังกฤษและพูดคำตอบที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย 36 เดือน แบ่งเป็น 3 ระยะ ระยะที่ 1 การสร้างรูปแบบฯ (R_1D_1) 12 เดือน ระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบฯ (R_2D_2) 12 เดือน ระยะที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบฯ (R_3D_3) 12 เดือน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

เทคนิคการสลับภาษา หมายถึง วิธีการที่ครูเลือกใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักในการสื่อสารกับเด็กและเปลี่ยนไปใช้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ของเด็กในการสอน เมื่อสังเกตเห็นว่าเด็กมีกิริยาอาการสับสน หรือไม่เข้าใจในสิ่งที่ครูสอน เพื่อให้เด็กเข้าใจในสิ่งที่ครูพูดยิ่งขึ้น ทั้งยังก่อให้เกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้ ตามหลักการของ Zheng Lin

วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง หมายถึง การจัดกิจกรรมโดยใช้วิธีการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการฟังคำสั่งกับการเคลื่อนไหวร่างกาย ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย สามารถเข้าใจและจดจำได้ง่าย ตามหลักการของ James J. Asher

รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษา หมายถึง แบบแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เด็กอนุบาลมีความสามารถทางภาษาอังกฤษภายใต้การบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเป็นแนวคิดพื้นฐาน

มีความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ในการจัดการเรียนการสอน ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน 4 ขั้น คือ ขั้นทบทวนความรู้ ขั้นสาธิตให้ดู ขั้นฝึกปฏิบัติ และขั้นสรุปความเข้าใจ ระยะเวลาในการจัดการเรียนการสอน และการประเมินผล

ความสามารถทางภาษาอังกฤษ หมายถึง พฤติกรรมของเด็กที่แสดงออกมาให้เห็นว่าเด็กมีความเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟัง โดยการแสดงปฏิกิริยาตอบสนองได้อย่างสอดคล้องกับความหมายของสิ่งที่ได้ยิน ทั้งแบบวจนภาษาและ/หรือวจนภาษา ซึ่งประเมินผลโดยใช้แบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดความสามารถใน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการเข้าใจความหมายของ คำศัพท์/ประโยคที่ฟัง และด้านการถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง

การเข้าใจความหมายของคำศัพท์/ประโยคที่ฟัง หมายถึง การแสดง พฤติกรรมของเด็กก่อนบุนหลังจากที่ได้ยินคำศัพท์หรือประโยคภาษาอังกฤษด้วยการเลือกหยิบ จับ ชี้ หรือสัมผัสวัตถุสิ่งของหรือรูปภาพที่มีความหมายเหมือนกัน และการแสดงกิริยาอาการของเด็กก่อนบุน อย่างสอดคล้องสัมพันธ์กันกับประโยคคำสั่งที่ได้ยิน

การถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง หมายถึง การแสดงออกของเด็กกว่าเข้าใจ ประโยคภาษาอังกฤษที่ได้ยินและสามารถนำเสนอข้อมูลออกมาในรูปแบบอื่นด้วยการลากเส้น โยงเส้น ขีดเขียนออกมาเป็นภาพวาดที่มีความหมายเหมือนกัน และการเปล่งเสียงคำ 1-2 คำ เป็นภาษาอังกฤษ หรือภาษาไทย ที่มีความหมายสอดคล้องสัมพันธ์กันกับประโยคคำถามที่ได้ยิน

ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกของเด็กก่อนบุนที่มีต่อการ จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบฯ ซึ่งประเมินผลโดยใช้แบบประเมินความพึงพอใจในการเรียน ภาษาอังกฤษ ด้วยการให้เด็กประเมินตนเองด้วยการเลือกสัญลักษณ์หน้ายิ้ม เมื่อเด็กรู้สึกชอบ สนุก และอยากทำกิจกรรมที่ครูสอนอีก และเลือกสัญลักษณ์หน้าบึ้ง เมื่อเด็กรู้สึกไม่ชอบ ไม่สนุก เบื่อ และไม่อยากทำกิจกรรมที่ครูสอนอีก

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. การวิจัยครั้งนี้ช่วยให้ครูและผู้เกี่ยวข้องกับการศึกษาปฐมวัยได้รูปแบบการเรียนการสอน ที่ช่วยให้เด็กก่อนบุนสามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพและ ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
2. การวิจัยครั้งนี้ทำให้ได้แนวทางสำหรับครูและผู้เกี่ยวข้องในการนำรูปแบบการจัด ประสพการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาไปใช้เพื่อ ส่งเสริมความสามารถทางภาษาต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษา เพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยจัดเป็นสาระ ดังนี้

1. การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศสำหรับเด็กอนุบาล
 - 1.1 แนวคิดและทฤษฎีด้านการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง
 - 1.2 หลักการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาล
 - 1.3 วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ
 - 1) วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Method)
 - 1.1) ความเป็นมาและความหมาย
 - 1.2) หลักการ
 - 1.3) ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน
 - 1.4) บทบาทและหน้าที่ของครูและเด็ก
 - 1.5) ประโยชน์
 - 2) เทคนิคการสลับภาษา (Code-Switching Technique)
 - 2.1) ความเป็นมาและความหมาย
 - 2.2) ประเภทของการสลับภาษา
 - 2.3) หลักการ
 - 2.4) บทบาทและหน้าที่ของครูและเด็ก
 - 2.5) ประโยชน์
2. ความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล
 - 2.1 ความหมายของความสามารถทางภาษาอังกฤษ
 - 2.2 วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของเด็ก
 - 2.3 ลำดับขั้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 2.4 ระดับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ
 - 2.5 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษ

- 2.6 ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
- 2.7 การประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษในเด็กอนุบาล
- 3. การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน
 - 3.1 ความหมายของรูปแบบการเรียนการสอน
 - 3.2 องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน
 - 3.3 กระบวนการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน
- 4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศสำหรับเด็กอนุบาล

1.1 แนวคิดและทฤษฎีด้านการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ พบว่าแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ มีดังนี้

1) การสอนภาษาตามแนวทางแบบธรรมชาติ (Natural Approach)

การสอนภาษาตามแนวทางแบบธรรมชาตินำเสนอโดย Krashen and Terrell (1983) ซึ่งมีแนวคิดที่คล้ายกับวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เน้นที่การสื่อสารอย่างมีความหมายมากกว่าการท่องจำ สอนโดยใช้สถานการณ์ประจำวันในชีวิตจริงเพื่อส่งเสริมความเข้าใจแล้วจึงค่อยนำไปสู่การผลิตภาษาเป้าหมาย แนวการสอนแบบนี้ให้ความสำคัญกับระยะเงียบ (silent period) ซึ่ง Krashen and Terrell เชื่อว่าเป็นจุดเริ่มต้นและเป็นลำดับขั้นของพัฒนาการทางภาษาตามธรรมชาติ ในช่วงนี้ผู้เรียนไม่ควรถูกบังคับให้พูด เพราะความเชื่อที่ว่า เด็กจะพูดเองเมื่อเขาพร้อม การผลิตภาษาโดยปราศจากการถูกบังคับนี้จะทำให้เด็กไม่เครียด การสอนแนวนี้เน้นการนำเสนอภาษาที่สามารถเข้าใจได้ให้แก่เด็ก โดยเนื้อหาที่ครูนำเสนอให้เด็กควรจะเป็นเนื้อหาที่ยากขึ้นจากความสามารถของเด็กไปอีกระดับหนึ่ง ($i + 1$)

2) แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding)

แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้มีที่มาจากแนวคิดของ Vygotsky เรื่องพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ ซึ่งเป็นระยะห่างระหว่างระดับพัฒนาการที่เป็นจริงของเด็กกับระดับพัฒนาการที่สามารถเป็นไปได้หากได้รับการแนะนำ ช่วยเหลือหรือได้รับความร่วมมือจากผู้ที่มีความสามารถมากกว่า Vygotsky (1978) ได้อธิบายถึงพื้นที่รอยต่อพัฒนาการว่า คือ ตำแหน่งพื้นที่ที่อยู่ตรงกลางระหว่างระดับพัฒนาการที่เป็นจริง (Actual Development Level) ซึ่งหมายถึง ระดับความรู้ความสามารถที่บุคคลนั้นมีอยู่ในปัจจุบัน และระดับพัฒนาการที่สามารถเป็นไปได้ (Potential Development Level) ซึ่งก็คือความรู้ความสามารถที่บุคคลนั้นมีโอกาสพัฒนาไปถึง หากได้รับคำแนะนำ หรือความช่วยเหลือจากผู้ที่มีความรู้ ความชำนาญมากกว่ามาส่งเสริมการเรียนรู้

จากแนวคิดเกี่ยวกับพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ นำไปสู่แนวคิดเกี่ยวกับการเสริมต่อการเรียนรู้ที่ถูกนำมาใช้ครั้งแรกโดย Wood, Bruner and Ross (1976) ซึ่งการเสริมต่อการเรียนรู้ก็คือบทบาทเชิงปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่มีความสามารถหรือความเชี่ยวชาญมากกว่าที่ให้ความช่วยเหลือด้วยวิธีการต่างๆ ตามสภาพปัญหาที่เผชิญอยู่ในขณะนั้น เพื่อให้เด็กสามารถพัฒนาความรู้ความเข้าใจหรือแก้ปัญหาได้ด้วยตนเองได้ และก้าวไปสู่ขั้นหรือระดับพัฒนาการที่สูงขึ้นไป Gibbons (2002) กล่าวว่า การเสริมต่อการเรียนรู้ คือ การให้คำแนะนำ หรือการส่งเสริมด้วยวิธีการสอนต่างๆ โดยมีวัตถุประสงค์

เพื่อให้เด็กสามารถทำกิจกรรมใด ๆ ได้ดียิ่งขึ้น และสามารถนำความรู้หรือทักษะที่ได้รับมาใช้เป็นแนวทางในการทำกิจกรรมที่คล้ายกันให้สำเร็จได้ด้วยตนเอง

Wood, Bruner and Ross, (1976) ได้เสนอวิธีการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ไว้ 6 ประการ คือ

(1) การสร้างความสนใจ เพื่อกระตุ้นให้เด็กมีความสนใจที่จะเรียนรู้ด้วยความสมัครใจ โดยเด็กจะต้องอยู่ภายใต้ข้อกำหนดของงานหรือการเรียนรู้นั้น

(2) การทำให้งานนั้นง่ายลดลงด้วยการแบ่งงานเป็นชิ้นเล็กๆ หรือลดขั้นตอนให้เล็กลง

(3) การรักษาทิศทางการเรียนรู้ โดยการเตือนเด็กว่าจุดมุ่งหมายคืออะไร เพื่อให้เด็กมุ่งไปสู่จุดมุ่งหมายตั้งไว้

(4) การระบุสิ่งสำคัญที่เด็กจะต้องทำและนำเสนอวิธีการที่หลากหลายในการทำงานนั้น เช่น การเน้นเสียงเป็นพิเศษในสิ่งที่ต้องการให้เด็กเรียนรู้ หรือหากเด็กไม่เข้าใจ หรือแสดงท่าทีว่ากำลังทำความเข้าใจในสิ่งที่ครูสอน ครูก็ปรับภาษาเสียใหม่ด้วยการใช้ภาษาที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่าย ๆ และถูกต้องตรงกัน

(5) การควบคุมความคับข้องใจของเด็ก (Frustration control) และรับรู้อารมณ์ที่เด็กแสดงออกมา เช่น ผู้สอนต้องยอมรับความรู้สึกของเด็กกรณีที่เขาเกิดความไม่เข้าใจสิ่งที่กำลังเรียนรู้ ไม่ควรเพิกเฉยหรือปล่อยให้เด็กมีความรู้สึกที่ค้างคาใจ เพราะจะทำให้เด็กมีความคับข้องใจเพิ่มมากขึ้น

(6) การสาธิต (Demonstration) หรือเป็นแบบอย่างให้แก่เด็กในการเรียนรู้

Walqui (2006) กล่าวว่า การเสริมต่อการเรียนรู้ที่ผู้สอนเลือกใช้ในช่วงเรียนภาษาอังกฤษมี 6 วิธีการ ได้แก่

- (1) Modeling คือ การเป็นตัวแบบให้แก่เด็ก เช่น การออกเสียงที่ถูกต้องเป็นตัวอย่างแล้วให้เด็กปฏิบัติตาม
- (2) Bridging คือ การเชื่อมโยงความรู้ของเดิมไปยังบทเรียนใหม่
- (3) Contextualizing คือ การจำลองบริบทสมมติเพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจถึงสภาพปัญหา และหาวิธีการแก้ปัญหาที่มีความซับซ้อนได้
- (4) Schema building คือ การให้แนวทางในการลงมือปฏิบัติกิจกรรมได้อย่างมีระเบียบแบบแผน
- (5) Re-presenting text คือ การให้เด็กนำเสนอสิ่งที่ได้เรียนไปออกมาเป็นข้อความของตนเอง

(6) Developing metacognition คือ การพัฒนาอภิปัญญา โดยครูต้องเข้าใจถึงระดับความรู้ความสามารถของเด็กเพื่อแสวงหาแนวทางหรือวิธีการที่เหมาะสมในการพัฒนาทักษะเหล่านั้นให้ดีขึ้น

Sowers (2000) กล่าวถึงการเสริมต่อการเรียนรู้ในการเรียนการสอนภาษาสำหรับเด็ก ในระยะเริ่มแรกกว่า ประกอบด้วย การช่วยสรุปงานหรือสิ่งที่เด็กได้เรียนไปก่อนหน้านี้ การใช้คำถาม และการตอบคำถามเด็ก การอธิบายสิ่งที่เด็กยังไม่เข้าใจ และการนำเสนอการคาดเดาหรือคำตอบที่เป็นไปได้ให้แก่เด็ก ทั้งนี้ผู้สอนจะต้องเป็นนักสังเกตที่ดี ในการสังเกตความสามารถและระดับพัฒนาการของเด็กเพื่อที่จะให้การเสริมต่อการเรียนรู้ที่เหมาะสม ไม่ยากหรือง่ายเกินไปสำหรับเด็ก

3) แนวการสอนแบบ Affective-Humanistic Approach

แนวการสอนแบบนี้มีพื้นฐานมาจากปรัชญาและทฤษฎีทางการเรียนการสอนที่ศึกษาเกี่ยวกับว่าเด็กจะเรียนรู้ภาษาได้ดีที่สุดได้อย่างไร โดยเน้นไปที่ความแตกต่างระหว่างบุคคลและอารมณ์ความรู้สึกของเด็ก เน้นที่การสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ เน้นการเรียนรู้และการสื่อสารอย่างมีความหมาย การจัดการเรียนการสอนโดยให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กันในลักษณะเป็นคู่และเป็นกลุ่มย่อย เด็กควรได้รับการสนับสนุน ช่วยเหลือ และมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนที่เรียนด้วยกัน การเรียนภาษาต่างประเทศเป็นเหมือนกับประสบการณ์จริงของเด็ก โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำและเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ ด้วยการใช้ประโยชน์จากภาษาต่างประเทศที่เป็นภาษาเป้าหมายและใช้ภาษาแม่ของเด็กในช่วงแรกของการเรียนรู้เพื่อช่วยให้เด็กรู้สึกง่ายแล้วจึงค่อย ๆ ลดการใช้ภาษาแม่ลงจนกระทั่งสามารถใช้ภาษาต่างประเทศเพียงอย่างเดียว (Celce-Murcia, 2001)

4) แนวการสอนแบบความรู้ความเข้าใจเป็นฐาน (Comprehension-Based Approach)

แนวการสอนแบบความรู้ความเข้าใจเป็นฐานเกิดขึ้นจากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการรับรู้ภาษาแม่ซึ่งนำไปสู่วิธีการสอนภาษาที่มีสมมติฐานว่า การเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศคล้ายคลึงกับการรับรู้ภาษาแม่ (Postovsky 1974; Winitz 1981; Krashen and Terrell 1983) ตามแนวการสอนแบบนี้ ความเข้าใจในการฟังเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญที่สุดที่จะนำไปสู่ การพูด การอ่าน และการเขียนต่อไป เด็กควรเริ่มเรียนจากการฟังสิ่งที่มีความหมายและโต้ตอบด้วยวิธีการที่มีความหมายเช่นการใช้ท่าทางก่อนที่จะจะสามารถผลิตภาษาด้วยตัวเอง เด็กควรจะพูดเมื่อเขาพร้อม ซึ่งจะให้ผลที่ดีกว่าการถูกบังคับให้พูดโดยทันที การแก้ไขความผิดพลาดของเด็กเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น เพราะสิ่งที่สำคัญก็คือการที่เด็กสามารถเข้าใจในสิ่งที่เรียนด้วยตัวเอง

1.2 หลักการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาล

การสอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กอนุบาลซึ่งเป็นเด็กเล็ก จะต้องใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับวัย และสอดคล้องกับพัฒนาการของเด็ก มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงหลักการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กเล็กไว้ดังนี้

Phillip (1993) กล่าวว่า การสอนเด็กให้เรียนรู้ภาษาอังกฤษต้องคำนึงถึงระดับพัฒนาการของเด็ก ซึ่งมีหลักในการสอน คือ

- (1) กิจกรรมควรจะไม่ซับซ้อนและง่ายพอที่จะ让孩子เข้าใจได้ว่าเราต้องการให้เขาทำอะไร
- (2) ควรเป็นกิจกรรมที่มีความยากง่ายตามระดับความสามารถของเด็ก ต้องให้เด็กสามารถประสบผลสำเร็จได้ และต้องกระตุ้นให้เด็กรู้สึกพึงพอใจในผลงานของตน เพราะถ้าเด็กรู้สึกภูมิใจในความสำเร็จก็จะมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษต่อไปในอนาคต
- (3) ควรเป็นกิจกรรมที่เน้นให้เด็กได้ฟังเป็นหลักและส่งเสริมให้เขาได้มีโอกาสพูดเมื่อพร้อม กิจกรรมที่เหมาะสมคือ เกมและเพลงประกอบท่าทาง การตอบสนองด้วยท่าทาง และกิจกรรมอื่น ๆ ที่รวมไปถึง การระบายสี การตัด การปะ การเล่าเรื่องหรือนิทานซ้ำ ๆ ซึ่งจะทำให้เด็กมีความสามารถในการฟังและพูดเพื่อการสื่อสารได้ดีในเรื่องที่คุ้นเคยและสามารถปฏิบัติได้โดยไม่ต้องท่องจำ
- (4) ควรใช้กิจกรรมการเขียนให้น้อยที่สุดหรือควรจัดเท่าที่จำเป็น เนื่องจากเด็กในวัยนี้มักยังไม่พร้อมในเรื่องของกลไกทางด้านการเขียน
- (5) ควรเป็นกิจกรรมที่สนุก เนื่องจากถ้ากิจกรรมนั้นมีความสนุกสนาน เด็กก็จะจำได้และภาษาที่ใช้ในกิจกรรมนั้นก็จะติดอยู่ในความทรงจำและส่งผลให้เด็กเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษด้วย

Cameron (2001) กล่าวถึง หลักการสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศสำหรับเด็ก ดังนี้

- (1) จัดกิจกรรมในชั้นเรียนโดยคำนึงถึงสิ่งที่เด็กสามารถเข้าใจได้ในมุมมองของเด็ก
- (2) ใช้กิจวัตรประจำวัน (routines) และการช่วยเหลือของครูและเพื่อน เป็นกลยุทธ์สำคัญในการพัฒนาภาษาและสติปัญญาของเด็ก
- (3) ใช้กิจกรรมที่หลากหลายเพื่อช่วยให้เด็กเข้าถึงความหมายหรือแง่มุมของภาษาต่างประเทศ โดยหลีกเลี่ยงการสอนไวยากรณ์แบบเป็นทางการ
- (4) ใช้ประโยชน์จากการมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กคนอื่น ๆ และผู้ใหญ่มาช่วยในการพัฒนาภาษาของเด็ก

(5) เน้นการสร้างประสบการณ์ทางภาษาแก่เด็กด้วยการสร้างสิ่งแวดล้อมเพื่อการเรียนรู้ผ่านงานหรือกิจกรรมในชั้นเรียน

Çarkir (2004) ได้เสนอหลักการสอนภาษาอังกฤษแก่เด็ก ไว้ดังนี้

(1) การสอนผ่านสิ่งที่มองเห็นได้ (teaching through visuals) มีความเป็นรูปธรรม เนื่องจากเด็กส่วนใหญ่เรียนรู้ได้เป็นอย่างดีโดยผ่านการมองเห็นและการปฏิบัติ การใช้สื่อทัศนูปกรณ์ในห้องเรียนที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาจะช่วยให้เด็กสามารถคาดเดาความหมายจากบริบท ทำให้เด็กจำได้ง่ายและสนุกสนาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ารูปภาพ ภาพวาด หรือบัตรภาพนั้นมีขนาดใหญ่ มีสีสันสวยงาม และการเล่นละครใบ้ (mime) ที่ดูเกินจริงและ หุ่นมือ ของเล่นหรือของจริงต่าง ๆ หรือโดยการแสดงความหมายผ่านการเล่นละครใบ้ การแสดงสีหน้า การแสดงอากัปกิริยาต่าง ๆ ที่สนุกสนานและน่าเพลิดเพลิน

(2) การสอนในบริบท (teaching in context) ในการเรียนหรือการฝึกปฏิบัติของเด็ก ไม่ว่าจะเป็นภาษาแม่หรือภาษาอังกฤษ การเรียนรู้ผ่านกิจกรรมที่เป็นไปตามบริบท (contextualized activities) ช่วยทำให้เรียนรู้ได้ง่ายยิ่งขึ้น เนื่องจากเด็กสามารถทำความเข้าใจและคาดเดาความหมายของภาษาที่ไม่รู้จักจากสถานการณ์หรือบริบท และถ้าการสอนภาษาในชั้นเรียนใช้สื่อที่สามารถมองเห็นได้ประกอบกับมีบริบท จะทำให้ความทรงจำในภาษานั้นยาวนานขึ้น

(3) การสอนผ่านกิจกรรม (teaching through activities) การใช้กิจกรรมที่หลากหลายในชั้นเรียนภาษาอังกฤษมีผลต่อการเรียนรู้ของเด็กเป็นอย่างมาก เด็กชอบเรียนผ่านกิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมาย ซึ่งส่งเสริมให้เด็กได้สำรวจค้นคว้า น่าตื่นเต้น และน่าสนใจ ชนิดของกิจกรรมซึ่งสามารถนำไปใช้ในห้องเรียนอาจเป็นการทำโครงงาน การวาดรูป การระบายสี การตัดปะ การสร้างสิ่งต่าง ๆ การแก้ปัญหาต่าง ๆ เป็นต้น ข้อดีของการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมคือ การที่เด็กเรียนรู้โดยการลงมือปฏิบัติ และการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมช่วยสร้างโอกาสในการใช้จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์

(4) การสอนผ่านเกมที่สนุกสนาน (teaching through fun games) หลักการสำคัญอย่างหนึ่งในการสอนภาษาอังกฤษแก่เด็กคือ เจตคติและแรงจูงใจ เด็กจะเรียนรู้ได้ดีกว่าถ้าเขามีแรงจูงใจและมีความรู้สึกรักว่าอยากจะทำ แรงจูงใจนั้นสำคัญยิ่งกว่าทัศนคติของเด็กหรือวิธีสอนของครู ครูควรจะทำให้ชั้นเรียนภาษาอังกฤษมีความสนุกสนานและมีเกมต่าง ๆ เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นแรงจูงใจสำหรับเด็ก เกมต่าง ๆ ในการสอนภาษาอังกฤษช่วยให้เด็กเห็นว่าการเรียนรู้ภาษานั้นสามารถให้ความสุขได้และมีคุณค่า นอกจากนี้การเล่นเกมในชั้นเรียนยังช่วยพัฒนาความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่น อีกทั้งยังเป็นการแข่งขันที่ปราศจากความก้าวร้าวและได้รู้จักการเป็นผู้แพ้บ้าง

Sukarno (2008) ได้กล่าวถึงหลักการสอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็ก ไว้ดังนี้

(1) เด็กเรียนรู้ผ่านประสบการณ์โดยการจัดการกระทำกับวัตถุที่อยู่รอบตัว ตามทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ ซึ่งกล่าวว่าเด็กในวัยนี้อยู่ในขั้นของ concrete operational stage นั่นคือ เด็กเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ที่ต้องลงมือปฏิบัติและผ่านการจัดการกระทำกับวัตถุที่อยู่แวดล้อม ดังนั้น ครูผู้สอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กจึงควรใช้สื่อการสอนหรือของจริงเพื่อให้เด็กสามารถเข้าใจได้อย่างง่ายดาย

(2) เด็กเรียนรู้ผ่านบริบททางสังคม ตามทฤษฎีของ Vygotsky ที่กล่าวว่าเด็กจะเรียนรู้ได้ดีในบริบททางสังคม โดยในกลุ่มจะมีสมาชิกบางคนที่มีความรู้มากกว่าคนอื่นและเด็กจะช่วยเหลือกันเอง ดังนั้นครูผู้สอนภาษาอังกฤษจึงควรจัดสถานการณ์ให้เด็กได้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม

(3) การรับรู้ภาษาเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนเข้าใจได้ว่าภาษานั้นใช้อย่างไร ดังนั้นผู้สอนควรเปิดโอกาสให้เด็กได้ตั้งสมมติฐานและทดสอบสมมติฐานนั้นด้วยตัวเอง

(4) การรับรู้ภาษาเกิดขึ้นในการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ดังนั้นครูผู้สอนควรใช้ภาษาในชั้นเรียนอย่างเป็นธรรมชาติ

วรวรรณ เหมชะญาติ (2548) ได้เสนอหลักในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย ไว้ดังนี้

(1) จัดสภาพแวดล้อมแห่งการเรียนรู้ที่พร้อมด้วยสื่อทางภาษาที่สะดวกต่อการหยิบใช้

(2) สร้างบรรยากาศที่น่าตื่นเต้นและมีชีวิตชีวา

(3) ใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ในการสำรวจตรวจสอบสิ่งต่างๆ ที่อยู่แวดล้อม

(4) ให้โอกาสเด็กในการฝึกฝนทักษะทางภาษาที่สัมพันธ์กับความเป็นจริงตามธรรมชาติที่หลากหลายและมีการย้ำ ซ้ำ ทวนบ่อยๆ

(5) จัดกิจกรรมในหลายรูปแบบทั้งกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และรายบุคคล

(6) เปิดโอกาสให้เด็กได้สื่อสารหลากหลายรูปแบบ ทั้งการสื่อสารด้วยสีหน้าท่าทางการเคลื่อนไหวและใช้ภาษาภายใต้บริบทแวดล้อมที่แตกต่างกัน

(7) เชื่อมโยงคำศัพท์กับการเคลื่อนไหวหรือการลงมือปฏิบัติ

จากการศึกษาหลักในการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลที่นักการศึกษาหลายท่านได้นำเสนอไว้นั้น สรุปได้ว่า ในการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กเล็กนั้น กิจกรรมที่ใช้ควรจะเป็นกิจกรรมไม่ซับซ้อน เด็กสามารถเข้าใจได้ง่าย โดยสอนผ่านสิ่งที่มีความเป็นรูปธรรมและเปิดโอกาสให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติ ได้ใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ในการสำรวจตรวจสอบสิ่งต่างๆ ที่อยู่แวดล้อม

ใช้กิจกรรมที่หลากหลายในบริบทต่าง ๆ มีความยากง่ายตามระดับความสามารถของเด็ก มีการย้ำ ซ้ำ ทวนบ่อย ๆ โดยผู้สอนต้องจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ สร้างบรรยากาศที่สนุกสนาน น่าตื่นเต้นและมีชีวิตชีวา ใช้กิจกรรมประจำวัน การมีปฏิสัมพันธ์และการช่วยเหลือของครูและเพื่อนเป็น กลยุทธ์สำคัญ โดยเปิดโอกาสให้เด็กสามารถประสบผลสำเร็จได้ และกระตุ้นให้เด็กรู้สึกพึงพอใจใน ผลงานของตน เน้นให้เด็กได้ฝึกฟังเป็นหลักและส่งเสริมให้เขาได้มีโอกาสพูดเมื่อพร้อม เปิดโอกาสให้ เด็กได้สื่อสารหลากหลายรูปแบบ ทั้งการสื่อสารด้วยสีหน้าท่าทาง การเคลื่อนไหวและได้ใช้ภาษา ภายใต้อุปกรณ์ที่แตกต่างกัน ได้เชื่อมโยงคำศัพท์กับการเคลื่อนไหวหรือการลงมือปฏิบัติและ นอกจากนี้ควรคำนึงถึงการพัฒนาเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสำคัญ อันจะส่งผลต่อ ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

1.3 วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

การศึกษาวิจัยและพัฒนาวิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ รวมทั้งเทคนิค การสอนต่าง ๆ มากมายหลากหลายวิธีมีมานานมาแล้ว เพื่อหาวิธีสอนที่ดีที่สุดในการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศ มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้เป็นที่ไปตามวัตถุประสงค์ เหมาะสมกับบริบท ของเด็ก และทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม (Sowers, 2000) การจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับเด็กอนุบาลนั้นจะใช้วิธีสอนแบบเดียวกันกับการจัดการเรียนการสอนให้กับ เด็กโตหรือผู้ใหญ่ไม่ได้ เนื่องจากต้องใช้วิธีสอนที่สอดคล้องและเหมาะสมกับพัฒนาการทางภาษาและ การเรียนรู้ของเด็ก และควรจะสอดคล้องกับแนวปฏิบัติที่เหมาะสมกับการพัฒนาเด็กปฐมวัย ดังที่ Krashen (1981) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กไม่ควรเน้นที่รูปแบบและโครงสร้าง ทางไวยากรณ์ แต่ควรเน้นที่ความหมายในการสื่อสาร ใช้ภาษาท่าทางและใช้บริบทเพื่อให้แน่ใจว่าเด็ก เข้าใจความหมายที่กำลังสื่อสารนั้นแล้ว และควรเป็นการสอนที่ไม่ทำให้เด็กเครียด เช่นเดียวกับที่ Bunce (1995) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนภาษาอังกฤษไว้ว่า เด็กต้องการข้อมูลทางภาษาที่สามารถเข้าใจ ได้ง่าย ๆ และต้องการโอกาสที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อพัฒนาความชำนาญในภาษาใหม่ จากหลักการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศสำหรับเด็ก และแนวคิดเกี่ยวกับวิธี สอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับเด็กอนุบาล ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจวิธีสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทาง ซึ่งเป็นวิธีสอนที่มีความเหมาะสมกับพัฒนาการและการเรียนรู้ภาษาของเด็ก อนุบาล มุ่งเน้นที่จะลดความตึงเครียดของผู้เรียนภาษา และยังคงสอดคล้องกับแนวปฏิบัติที่เหมาะสมกับ การพัฒนาเด็กปฐมวัยอีกด้วย

1) วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

1.1) ความเป็นมาและความหมาย

วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางนี้พัฒนาขึ้นประมาณปลายปี ค.ศ.1960 โดย James Asher ซึ่งเป็นศาสตราจารย์ด้านจิตวิทยาชาวอเมริกัน โดยเขาได้สังเกตการพัฒนาภาษาของเด็กเล็กๆ และพบว่าประสบการณ์ทางภาษาที่เด็กได้รับจากการมีปฏิสัมพันธ์กับพ่อแม่หรือผู้ใหญ่คนอื่น ๆ ประกอบด้วยภาษาพูดและภาษาท่าทาง โดยที่เด็กแสดงออกปฏิกิริยาท่าทางโต้ตอบภาษาพูดของผู้ใหญ่ และผู้ใหญ่ก็ให้การเสริมแรงเพื่อให้เด็กแสดงท่าทางโต้ตอบอีก ซึ่งสิ่งนี้เป็นกระบวนการสร้างการตอบกลับในทางบวกระหว่างคำพูดของผู้ใหญ่และการแสดงออกของเด็ก นอกจากนี้ Asher ยังสังเกตว่าเด็กเล็กๆ มีช่วงเวลาในการฟังเพื่อทำความเข้าใจภาษาก่อนที่จะพยายามพูดออกมา

Asher (1979) ได้กล่าวถึงปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศว่า สถิติของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศมีน้อยมาก ซึ่งปัญหาดังกล่าวน่าจะมีสาเหตุมาจากกระบวนการเรียนการสอนเป็นสำคัญ และเขาได้ตั้งข้อสังเกตว่า เหตุใดเด็กปกติที่อายุเพียง 6 ปี จึงมีความรอบรู้และสามารถใช้ภาษาแม่ของตนได้เป็นอย่างดี ทั้งระบบเสียง ไวยากรณ์และความหมาย ด้วยเหตุนี้เขาจึงพยายามที่จะค้นหาวิธีที่จะพัฒนาวิธีการสอนภาษาต่างประเทศให้ดียิ่งขึ้น และหาวิธีการที่จะสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้มากยิ่งขึ้น เขาได้ตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยการใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางไว้ 3 ข้อ คือ

(1) ตามธรรมชาติสมองของมนุษย์ปกติจะเรียนรู้ภาษาผ่านการฟัง ซึ่ง Asher กล่าวว่าผู้เรียนจะรับรู้ภาษาได้ดีที่สุดเมื่อเขาได้ตอบกลับภาษาที่ได้รับ ผ่านการเคลื่อนไหวร่างกาย เขาจึงตั้งสมมติฐานว่าภาษาพูดจะพัฒนาขึ้นเองอย่างเป็นธรรมชาติ เมื่อได้รับรู้ภาษาเป้าหมาย แต่จะต้องไม่เป็นการบังคับ เนื่องจากสมองและระบบประสาทของมนุษย์ถูกสร้างมาตามธรรมชาติให้เรียนรู้ภาษาทั้งภาษาแม่และภาษาที่สองอย่างมีลำดับขั้นและวิธีการที่เฉพาะอยู่แล้ว คือสามารถฟังก่อนที่จะพูดได้

(2) การเรียนรู้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพจะต้องเรียนรู้โดยใช้สมองซีกขวา ด้วยการเคลื่อนไหวร่างกายมีการควบคุมเบื้องต้นโดยสมองซีกขวา Asher มองการประสานสัมพันธ์ของการเคลื่อนไหวร่างกายกับการเข้าใจภาษาเป็นเหมือนกับกุญแจที่นำไปสู่การเรียนรู้ภาษา (language acquisition) เขากล่าวว่าควรหลีกเลี่ยงการเรียนรู้โดยใช้สมองซีกซ้าย แต่ควรจะได้รับประสบการณ์ผ่านสมองซีกขวาก่อนที่การพูดตามธรรมชาติจะเกิดขึ้น

(3) การเรียนรู้ภาษาควรจะต้องปราศจากความเครียด เพราะความเครียดและอารมณ์ที่เป็นลบจะขัดขวางกระบวนการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ Asher เห็นว่าลักษณะที่ ดีงเครียดของวิธีการสอนภาษาส่วนใหญ่เป็นจุดอ่อนสำคัญของวิธีการสอนเหล่านั้น เขาเสนอแนะว่าครูผู้สอนควรจะไปเน้นไปที่ความหมายและการเคลื่อนไหวร่างกายเพื่อหลีกเลี่ยงความเครียด

Asher (1982) ได้กล่าวอีกว่า การสื่อความหมายของภาษาต่างประเทศ อาจทำได้โดยการปฏิบัติ หรือใช้กิริยาอาการประกอบ ผู้เรียนจะจำได้ดี ถ้าได้ปฏิบัติหรือแสดงการโต้ตอบด้วย และการเรียนภาษาควรเรียนกลุ่มคำที่มีความหมายไม่ใช่การเรียนคำโดดๆ เน้นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฟังให้เข้าใจก่อนที่จะฝึกพูด ผู้เรียนจะเริ่มพูดเมื่อพร้อมที่จะพูด ผู้เรียนจะเรียนรู้ภาษาจากการสังเกตการกระทำของผู้อื่นและจากการฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง นอกจากนี้การที่ผู้เรียนรู้สึกว่าคุณประสบความสำเร็จในการเรียนนั้นเป็นสิ่งสำคัญ เพราะช่วยให้การเรียนรู้อันเป็นไปได้อย่างดียิ่งขึ้น การแก้ไขเมื่อผู้เรียนทำผิดจึงควรทำอย่างนุ่มนวล ไม่โง่งงโดยผู้สอนอาจพูดซ้ำ หรือปฏิบัติให้ผู้เรียนดูเป็นตัวอย่าง การแก้ไขในรายละเอียดอาจต้องชะลอไว้จนกว่าผู้เรียนจะอยู่ในระดับสูงขึ้น เขากล่าวว่าการสอนภาษาแบบตอบสนองด้วยท่าทางได้แนวคิดมาจากธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กทารก โดยก่อนที่เด็กจะสามารถพูดคำหนึ่งคำได้ออกมาได้ นั้น เขาจะต้องผ่านประสบการณ์ในการฟังมาอย่างมากมายก่อน โดยในขั้นแรกเด็กจะสื่อความหมายโดยการเคลื่อนไหวอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น ใช้การมอง การชี้ การหัวเราะ เป็นต้น เป็นผลให้เด็กเล็กๆ มีทักษะในการฟังมากกว่าทักษะอื่นๆ เมื่อเด็กฟังผู้ใหญ่พูดประโยคต่างๆ หรือประโยคคำสั่งได้อย่างเข้าใจแล้วก็สามารถตอบสนองในการปฏิบัติตามคำสั่ง หรือลอกเลียนแบบการพูดของผู้ใหญ่ได้ นอกจากนี้ Asher ยังได้อ้างถึงแนวคิดของ Piaget (1960) ที่ว่า กระบวนการรับรู้ภาษาของเด็กทารกในระยะเริ่มแรกนี้เรียกว่าขั้น Construction Reality ซึ่งจะต้องค่อยเป็นค่อยไป การสอนโดยวิธีการบอกหรืออธิบายอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ เพราะเด็กไม่สามารถแปลความหมายของคำได้ แต่จะเรียนรู้จากการได้รับประสบการณ์ตรง ซึ่งจากการศึกษาธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กทารกที่ใช้วิธีการสนทนาด้วยภาษาทางร่างกาย (Language-Body Conversation) เพื่อตอบสนองภาษาพูดของผู้ใหญ่แล้วนำมาทดลองใช้กับการสอนภาษาที่สอง พบว่า หลักการสอนภาษาโดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางนี้เป็นหลักสากล ที่สามารถใช้ได้ผลกับหลักการสอนภาษาทุกภาษาแม้แต่การสอนภาษาแก่นักเรียนหูหนวก และเป็นวิธีที่ใช้ได้ผลกับทุกเพศ ทุกวัย

Asher (1985) คิดค้นวิธีสอนแบบ TPR โดยยึดหลักการเรียนรู้ผ่านการทำงานของสมองซีกขวา โดยผู้เรียนจะเรียนรู้ภาษาผ่านการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างมีความหมายสัมพันธ์กับคำสั่งและการแสดงท่าทางเป็นตัวอย่างของครู แทนการจำคำศัพท์และกฎไวยากรณ์ ในขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมเคลื่อนไหว สมองของเขาก็ได้สังเกตและเรียนรู้ เมื่อสมองซีกขวารับรู้ข้อมูลใหม่จากการเรียนรู้นี้ขณะเดียวกันผู้เรียนก็ใช้สมองซีกซ้ายในการเรียนรู้ภาษาพร้อม ๆ กัน จึงทำให้การเรียนรู้นี้เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถจำได้เป็นระยะเวลาอันยาวนาน (long retention)

นอกจากนี้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางยังสอดคล้องกับหลักการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (Brain-Based Learning: BBL) ที่กล่าวว่าความสามารถในการเรียนรู้เกิดจากปฏิสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างการทำงานของระบบต่าง ๆ ของร่างกาย การที่เด็กเล็ก ๆ ได้เรียน

ภาษาต่างประเทศโดยได้เคลื่อนไหวร่างกาย เป็นการทำงานประสานสัมพันธ์ของสมองทุกส่วนและเป็นการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของเด็ก นอกจากนี้ยังทำให้เด็กได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน มีความสุข ไม่เครียด ได้ผ่อนคลาย ทำให้เกิดเจตคติที่ดีส่งผลต่อการเรียนในระยะยาว

วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีสอนตามแนวการสอนแบบความรู้ความเข้าใจ (Comprehension approach) ซึ่งเน้นและให้ความสำคัญกับการฟังในการพัฒนาภาษาและไม่บังคับให้ผู้เรียนพูดในระยะเริ่มแรกของการเรียน แต่ครูจะรอจนกระทั่งนักเรียนรับรู้ภาษาผ่านการฟังจนเพียงพอแล้ว เขาก็จะเริ่มพูดเองอย่างเป็นธรรมชาติ โดยในขั้นต้นของการสอนนักเรียนสามารถโต้ตอบกับผู้สอนด้วยการใช้ภาษาแม่ได้ถ้าเขาต้องการ (Asher, 1979)

สรุปได้ว่า วิธีสอนภาษาแบบตอบสนองด้วยท่าทางได้แนวคิดมาจากการศึกษาธรรมชาติในการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กทารก เน้นให้ผู้เรียนฝึกฟังให้เข้าใจก่อนจึงฝึกให้พูดเมื่อพร้อมที่จะพูด โดยผู้เรียนจะเรียนรู้ภาษาผ่านการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างมีความหมายสัมพันธ์กับคำสั่งและการแสดงท่าทางของครูและจากการปฏิบัติด้วยตนเอง

1.2) หลักการ

วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการฟังเพื่อความเข้าใจ แต่เป้าหมายหลักของวิธีสอนแบบนี้คือการพัฒนาการพูด Asher เห็นว่าการพัฒนาทักษะการฟังอย่างเข้าใจเป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียน

Asher (1979) กล่าวว่า การสอนภาษาโดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีหลักการสำคัญ 3 ประการคือ

(1) ก่อนที่จะพัฒนาผู้เรียนให้พูดได้นั้น ต้องพัฒนาหรือสร้างความเข้าใจในภาษาพูดก่อนซึ่งตรงกับความคิดเห็นที่ว่า การพูดภาษาที่สองด้วยความมั่นใจนั้น ผู้เรียนต้องฟังภาษานั้น ๆ ด้วยความเข้าใจอย่างถูกต้อง ชัดเจน และแม่นยำก่อน จนพร้อมที่จะพูด

(2) ความเข้าใจในภาษาที่สอง ควรจะได้พัฒนาโดยวิธีให้ผู้เรียนฟังคำสั่งและปฏิบัติตาม ดังนั้น การใช้ประโยคคำสั่งจึงเป็นกลไกสำคัญที่ผู้สอนสามารถควบคุมพฤติกรรมของผู้เรียนได้

(3) ไม่ควรพยายามบังคับให้ผู้เรียนพูดในขณะที่ผู้เรียนกำลังเรียนรู้ภาษาที่สองจากทักษะการฟังอยู่ เพราะผู้เรียนแต่ละคนจะเริ่มพูด และสามารถพูดได้ด้วยตนเองตามธรรมชาติเมื่อมีความพร้อม

สรุปได้ว่าวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีหลักการสำคัญคือ (1) การพัฒนาทักษะการฟังอย่างเข้าใจให้แก่ผู้เรียนก่อนที่จะพัฒนาทักษะการพูด (2) ใช้คำสั่งของครูและการปฏิบัติตามคำสั่งของครูโดยการแสดงท่าทางตามคำสั่งนั้นเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนการสอน (3) สร้างบรรยากาศในการเรียนรู้แบบผ่อนคลายเป็นธรรมชาติและให้กำลังใจเด็ก

1.3) ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน

Asher (1979) กล่าวว่า วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเสนอบทเรียน เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยการพูดประโยคคำสั่งเป็นภาษาอังกฤษ พร้อมกับแสดงท่าทางประกอบ ครั้งละ 2-3 ครั้ง ให้เด็กฟัง แล้วแสดงท่าทางพร้อมกับครู โดยที่เด็กยังไม่ต้องพูด

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติ เมื่อครูสังเกตเห็นว่าเด็กสามารถเข้าใจคำสั่งแล้ว ครูจะสั่งให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งนั้นด้วยการแสดงออกด้วยท่าทาง โดยไม่ต้องดูแบบอย่างจากครู อาจให้เด็กปฏิบัติพร้อมกันทั้งชั้น เป็นกลุ่ม หรือทีละคนก็ได้ ครูคอยสังเกตเด็ก ถ้าปฏิบัติไม่ถูกต้องก็ให้กลับไปทำกิจกรรมในขั้นที่ 1 ใหม่

ขั้นที่ 3 ขั้นตรวจสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยครูจะสังเกตการปฏิบัติการแสดงออกแบบตอบสนองด้วยท่าทางของเด็กและให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการชมเชยเมื่อเด็กปฏิบัติได้ถูกต้อง หรือให้คำแนะนำแก้ไข เมื่อเด็กไม่เข้าใจ ซึ่งขั้นนี้ครูจะใช้ตลอดเวลาทุกระยะของการปฏิบัติกิจกรรมของเด็ก

ขั้นที่ 4 ประเมินผลโดยใช้กิจกรรมที่หลากหลาย ได้แก่ การให้เด็กฝึกการออกเสียงคำศัพท์ สะกดคำศัพท์ บอกความหมายของคำศัพท์ เล่นเกม แสดงท่าทางประกอบเพลง แสดงบทบาทสมมติ เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น

1.4) บทบาทและหน้าที่ของเด็ก

น้ำอ้อย จิตธา (2547) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูและเด็กในการเรียนการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางไว้ดังนี้

(1) บทบาทและหน้าที่ของครู

(1.1) ศึกษากระบวนการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง และขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษแบบการตอบสนองด้วยท่าทางให้เข้าใจ

(1.2) เตรียมสื่อการสอนให้พร้อมและเพียงพอกับจำนวนเด็กก่อนดำเนินกิจกรรม

(1.3) สร้างข้อตกลงและอธิบายขั้นตอนในการปฏิบัติกิจกรรมให้เด็กเข้าใจอย่างชัดเจน

(1.4) คอยดูเด็กทุกคนอย่างใกล้ชิดคิดว่าเด็กปฏิบัติตามคำสั่งได้หรือไม่ และเมื่อมีเด็กที่ปฏิบัติไม่ได้ครูจะต้องเข้าไปหาเด็กพร้อมทั้งพูดคำสั่งและปฏิบัติให้เด็กดูแล้วให้เด็กปฏิบัติตาม

(1.5) ไม่ตำหนิเด็กเมื่อเด็กทำไม่ได้ แต่จะกระตุ้นเด็กโดยทำให้ดู และสร้างความมั่นใจให้กับเด็กโดยการเสริมแรง

(1.6) คัดเลือกเด็กที่มีความพร้อม หรือเด็กที่อาสาออกมาทำ กิจกรรมเอง เพราะการเรียกเด็กที่ยังไม่พร้อมหรือไม่เต็มใจจะเป็นการกดดันทำให้เด็กไม่มั่นใจที่จะ แสดงออก

(1.7) จัดกิจกรรมให้อยู่ในช่วงความสนใจของเด็กในวัยนี้

(1.8) สังเกตและเชิญชวนให้เด็กทำกิจกรรมอย่างทั่วถึง ให้ความสำคัญ และความสนใจกับเด็กทุก ๆ คน ถ้าพบว่าเด็กไม่สนใจในการร่วมกิจกรรมก็ควรใช้ วิธีการที่เหมาะสมในการชี้ชวน

(1.9) ประเมินผลระหว่างการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนทั้งเป็น รายบุคคล และรายกลุ่ม

(2) บทบาทและหน้าที่ของเด็ก การจัดการประสบการณ์โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเด็ก ควรปฏิบัติดังนี้

(2.1) ร่วมกันสร้างข้อตกลง/กติกาในการร่วมกิจกรรม

(2.2) ปฏิบัติตามข้อตกลงขณะทำกิจกรรม

(2.3) ร่วมกิจกรรมตามแผนการจัดการประสบการณ์การเรียนรู้ ภาษาอังกฤษแบบตอบสนองด้วยท่าทางทุกขั้นตอน

1.5) ประโยชน์

จากการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่าวิธีสอนนี้มีประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ดังนี้

(1) ก่อให้เกิดเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาต่างประเทศ เนื่องจากเป็นวิธี สอนที่เหมาะสมกับวัยของเด็กเล็กที่ได้เคลื่อนไหวร่างกาย ไม่อยู่นิ่ง ๆ หรือนั่งเฉย ๆ เพื่อฟังครูอย่าง เดียว ได้เรียนรู้ในบรรยากาศที่สนุกสนาน ปราศจากความกังวลและความตึงเครียดในการเรียน

(2) เป็นวิธีสอนที่ไม่ฝืนธรรมชาติในการเรียนรู้ภาษา เป็นการสอน ตามลำดับทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยคำนึงถึงความพร้อมของเด็กในการพัฒนาแต่ละ ทักษะเป็นหลัก

(3) ช่วยให้เด็กเกิดความทรงจำในการเรียนที่ยาวนาน เนื่องจาก การที่ เด็กได้ใช้ร่างกายตอบสนองต่อสิ่งเร้าซึ่งเป็นคำสั่งภาษาอังกฤษนั้น เด็กจะต้องใช้ประสาทสัมผัสและ กล้ามเนื้อช่วยในการเรียนรู้ ซึ่งเป็นการเรียนรู้โดยผ่านการทำงานของสมองซีกขวา ประกอบกับการ

ทำงานของสมองซีกซ้ายซึ่งควบคุมเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา ทำให้เด็กเกิดความทรงจำที่คงทนถาวรไม่ลืมง่าย ๆ คล้ายกับคนที่สามารถขี่จักรยานหรือว่ายน้ำเป็น

(4) เป็นวิธีสอนภาษาที่สอดคล้องกับหลักการของการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานเนื่องจากการเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างการทำงานของระบบต่าง ๆ ของร่างกาย เป็นการทำงานประสานสัมพันธ์ของสมองทุกส่วนและเป็นการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของเด็กซึ่งช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและสมบูรณ์

(5) เป็นวิธีสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และคำนึงความแตกต่างระหว่างบุคคล สามารถใช้ได้ตั้งแต่ชั้นเรียนที่เด็กมีความสามารถแตกต่างกัน เนื่องจากเด็กได้แสดงท่าทางอย่างมีความหมายจากคำสั่งที่ให้ปฏิบัติตาม ดังนั้นเด็กทุกระดับจึงสามารถเข้าใจและรับรู้ภาษาเป้าหมายที่เรียนรู้ได้อย่างง่ายดายและรวดเร็ว

ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางดังที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่าวิธีดังกล่าวเป็นวิธีสอนภาษาที่เหมาะสมกับผู้เพิ่งเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะในระดับอนุบาล เนื่องจากเป็นวิธีสอนที่เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก เพราะเด็กในวัยนี้เป็นวัยที่ชอบการเรียนรู้ผ่านการลงมือกระทำหรือปฏิบัติ และเป็นวิธีสอนภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ ตามลำดับการพัฒนาภาษาของเด็ก นั่นคือเริ่มจากทักษะการฟัง เช่นเดียวกับการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กนั่นเอง นอกจากนี้วิธีสอนแบบนี้ยังเป็นวิธีการสอนที่ทำให้เด็กสามารถจดจำได้ง่ายและยาวนานอีกด้วย เนื่องจากเป็นวิธีสอนที่ยึดหลักในการเชื่อมโยงการฟังคำสั่งกับการปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้ยิน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจและเลือกวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมาใช้ในการพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลในการวิจัยนี้

2) เทคนิคการสลับภาษา

2.1) ความเป็นมาและความหมาย

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการสลับภาษาในอดีตส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาในบริบทของการใช้งานเชิงสังคมในชุมชนที่ใช้ภาษาสองภาษาขึ้นไป จนในปี 1996 การสลับภาษาได้มีการนำมาใช้และเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายในประเทศสหรัฐอเมริกาในการเรียนการสอนภาษา โดยเริ่มมีกฎหมายที่อนุญาตให้ใช้ภาษาแม่ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในโรงเรียนกับนักเรียนแอฟริกัน-อเมริกัน ซึ่งนำไปสู่การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการสลับภาษาในบริบทของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้ภาษาแม่ ตลอดจนการสร้างโปรแกรมการสอนเพื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง ปัจจุบันนักการศึกษาจำนวนมากก็ยังคงสนใจที่จะศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการสลับภาษาในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ Milroy and Muysken (1995) กล่าวว่า การสลับภาษาในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศมีความเป็นสากล ได้มีการศึกษาวิจัยมากมายทั้งในประเทศสหรัฐอเมริกา

อเมริกาใต้ แคนาดา และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยเฉพาะประเทศแถบเอเชีย เช่น ในประเทศจีน อินโดนีเซีย และมาเลเซีย เป็นต้น (Coffey, 2004)

ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงความหมายของการสลับภาษาในเชิงสังคมศาสตร์ โดยทั่วไปซึ่งได้มีนักวิชาการและนักภาษาศาสตร์หลายท่านได้ให้ความหมายไว้อย่างหลากหลาย สามารถสรุปได้ว่า การสลับภาษา หมายถึง การที่ผู้พูดเลือกใช้ภาษาตั้งแต่ 2 ภาษาขึ้นไป โดยมีการสลับสับเปลี่ยนจากภาษาหนึ่งไปใช้อีกภาษาหนึ่งภายในบทสนทนาซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ทั้งในระดับคำ วลี และประโยค ในสถานการณ์หนึ่ง ๆ เพื่อจุดมุ่งหมายต่าง ๆ ซึ่งภาษาใดภาษาหนึ่งอาจใช้ได้เหมาะสมกว่าอีกภาษาหนึ่ง เช่น เพื่อแสดงความเป็นพวกพ้อง หรือเพื่อสร้างความเข้าใจที่ตรงกันระหว่างคู่สนทนา (Hymes , 1974; Scotton and Ury 1977; Grosjeans, 1982; Bokamba , 1989; Holmes, 1992; Romaine , 1995; และ Poplack, 1998)

ส่วนการสลับภาษาในบริบทของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ มีนักวิชาการได้ให้ความหมายเอาไว้ ดังนี้

Modupeola (2013) กล่าวว่า การสลับภาษาเป็นเหมือนกับเครื่องมือที่มีประโยชน์ในการช่วยครูและในกระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะเมื่อใช้กับนักเรียนในระดับพื้นฐานซึ่งเพิ่งเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้การสลับภาษายังเป็นเหมือนโอกาสในการพัฒนาภาษา เนื่องจากการถ่ายโอนความคิดจากผู้ส่งสารไปยังผู้ฟังอย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจในการเรียนรู้จากการที่สามารถเข้าใจสิ่งที่ครูต้องการถ่ายทอดให้ได้ ซึ่งความเข้าใจในการเรียนรู้เองที่ทำให้เด็กไม่เครียด สามารถเรียนรู้ได้อย่างผ่อนคลาย และเมื่อเขาอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ผ่อนคลายปราศจากความวิตกกังวล ผู้เรียนก็จะสามารถมุ่งความสนใจและมีส่วนร่วมในการเรียนและกิจกรรมในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี

Kumar (2012) กล่าวว่า การสลับภาษาในบริบทของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ หมายถึง วิธีการในการสื่อสารของครูผู้สอนภาษา โดยครูเลือกใช้ภาษาแม่และภาษาเป้าหมายเมื่อต้องการ

Simon (2001) กล่าวว่า การสลับภาษาในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศมีความแตกต่างจากการสลับภาษาในเชิงสังคมอย่างสิ้นเชิง เนื่องจากการสลับภาษาในชั้นเรียนมีความสลับซับซ้อนมากกว่าการสลับภาษาในลักษณะเชิงสังคม ผู้เรียนในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศมักจะมีความรู้ในภาษาเป้าหมายที่คลุมเครือเมื่อเปรียบเทียบกับผู้ใช้สองภาษาในลักษณะเชิงสังคม สอดคล้องกับ Wei & Martin (2009) ที่กล่าวว่า การสลับภาษาในเชิงการศึกษา มักจะถูกรับมองว่าไม่เหมาะสมและไม่ถูกต้อง ในขณะที่การสลับภาษาในบริบททางสังคมกลับถูกรับมองว่าเป็นธรรมชาติและเป็นส่วนหนึ่งของการพูดสองภาษา

นอกจากนี้ กุลทิพย์ โรหิตร์ตนะ (2545) ยังได้กล่าวถึงการใช้ภาษาแม่หรือภาษาไทยในชั้นเรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศว่า การใช้ภาษาแม่ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้นเหมาะสมกับการเรียนในชั้นเด็กเล็กที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีเหตุผลคือ ใช้ภาษาแม่เพื่อให้เด็กเกิดความรู้สึกปลอดภัยและเกิดความสุขสบายใจ ใช้เมื่อมีความจำเป็นในการสื่อสารเพื่อให้เด็กสามารถสื่อสารกับครูได้อย่างเข้าใจ และใช้ในการจัดการชั้นเรียนเพื่อช่วยในการออกคำสั่งให้เด็กสามารถเข้าใจได้ในทันที ทั้งนี้ครูควรจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก ใช้ภาษาแม่เมื่อจำเป็นในช่วงเริ่มแรกและเพิ่มการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนให้มากขึ้นเรื่อยๆ

สรุปได้ว่า การสลับภาษาในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ คือ เทคนิคในการสื่อสารของครูผู้สอนภาษา โดยครูเลือกใช้ภาษาแม่และภาษาเป้าหมายเพื่อมุ่งให้เด็กมีความเข้าใจสิ่งที่ครูต้องการสื่อสาร ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้อย่างผ่อนคลาย ปราศจากความวิตกกังวล และไม่เครียด เกิดความรู้สึกปลอดภัยและเกิดความสุขสบายใจ โดยครูจะใช้เมื่อมีความจำเป็นในการสื่อสารเพื่อให้เด็กสามารถสื่อสารกับครูได้อย่างเข้าใจ ทั้งนี้ครูจะต้องใช้ภาษาเป้าหมายเป็นหลักและใช้ภาษาแม่เมื่อจำเป็นเท่านั้น

2.2) ประเภทของการสลับภาษา

นักภาษาศาสตร์หลายท่านได้กล่าวถึงประเภทของการสลับภาษาเอาไว้หลากหลาย เมื่อพิจารณาตามบริบทในการใช้งานผู้วิจัยพบว่าสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1) การสลับภาษาในเชิงสังคม เป็นการที่ผู้พูดใช้ภาษาตั้งแต่ 2 ภาษาขึ้นไปในการสนทนาในชีวิตประจำวัน โดยการสลับใช้ภาษาตามสถานการณ์และวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันอย่างเป็นธรรมชาติ โดยไม่มีปัจจัยอะไรมาควบคุม และอาจเกิดขึ้นโดยที่ผู้พูดรู้ตัวหรือไม่ก็ได้ (Bloom and Gumperz, 1972; Wardhaugh, 1986; อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2548) ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นประเภทย่อย ๆ ได้แก่ การสลับภาษาในบทสนทนา เป็นการพูดสองภาษาโดยไม่มีปัจจัยอะไรมาควบคุม เกิดขึ้นในการสนทนาทั่ว ๆ ไปของผู้รู้สองภาษาซึ่งใช้สลับกันแบบไม่รู้ตัว การสลับภาษาตามสถานการณ์ เป็นการพูดสองภาษา สลับกันตามสถานการณ์ เช่น การประชุมนานาชาติที่จัดในประเทศไทยที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการประชุม แต่นอกห้องการประชุมคนไทยก็จะสลับมาใช้ภาษาไทยเมื่อพูดกับคนไทยด้วยกัน และการสลับภาษาเชิงอุปลักษณ์ ซึ่งเป็นการสลับภาษา เพื่อให้เป็นสัญลักษณ์บางอย่าง เช่น ผู้บรรยายทางวิชาการ ซึ่งบรรยายด้วยภาษาไทยมาตรฐานเมื่อพูดถึงชีวิตความเป็นอยู่ภาคอีสานก็สลับไปพูดภาษาอีสานแทน เพื่อให้ผู้ฟังสนใจหรือเข้าใจเร็วขึ้น เป็นต้น

2) การสลับภาษาในชั้นเรียน ซึ่งส่วนมากพบในบริบทของการเรียนการสอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ เป็นวิธีการในการสื่อสารของครูผู้สอนภาษา โดยการที่ครูเลือกใช้ภาษาเป้าหมายสลับกับภาษาแม่โดยมีวัตถุประสงค์หลักคือเพื่อต้องการให้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่ครู

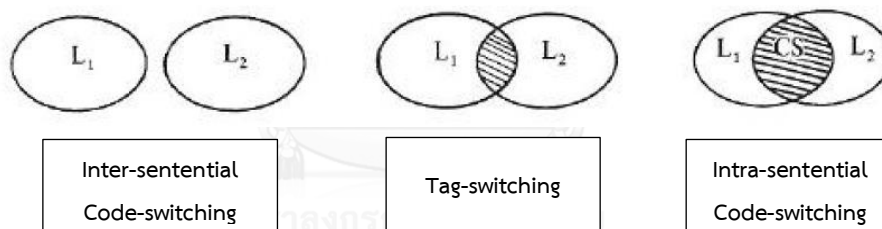
กำลังสอน และเพื่อสร้างบรรยากาศในการเรียนที่ผ่อนคลายความตึงเครียดจากการเรียนภาษาต่างประเทศ

Poplack (1980) กล่าวว่า การสลับภาษาในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศต้องอาศัยการบูรณาการทักษะการใช้ภาษาทั้งสองภาษา เขาได้แบ่งประเภทของการสลับภาษาในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศออกเป็น 3 ประเภท (ดังแสดงในแผนภาพ 1) คือ

(1) การสลับภาษาระหว่างประโยค (Inter-sentential codeswitching) เป็นการสลับภาษาที่เกิดขึ้นระหว่างประโยคหรืออนุประโยค หรือระหว่างการใช้วลีของผู้สอนกับผู้เรียน เพื่อใช้ในการแปลความหมายหรืออธิบายบางสิ่งบางอย่าง เช่น กฎไวยากรณ์ หรือวิธีการทำแบบฝึกหัด เป็นต้น

(2) การสลับภาษาแบบสอดแทรก (Tag-switching) เป็นการสลับภาษาที่เกิดขึ้นในส่วนของประโยคก็ได้ ในขณะที่ผู้สอนและผู้เรียนกำลังพูดภาษาที่สองหรือภาษาแม่ แล้วสอดแทรกภาษาอีกภาษาหนึ่งเข้าไป

(3) การสลับภาษาภายในประโยค (Intra-sentential codeswitching) เป็นการสลับภาษาที่เกิดขึ้นภายในประโยคเดียวกัน

แผนภาพที่ 1 ประเภทของการสลับภาษาในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ (Poplack, 1980)

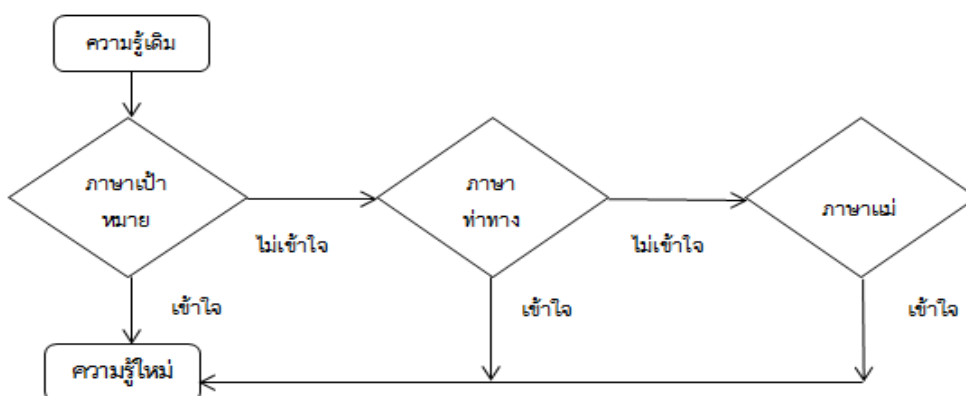
2.3) หลักการ

Lin (2012) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเทคนิคการสลับภาษาของครูในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศของเด็กอนุบาลในประเทศจีน พบว่า เทคนิคการสลับภาษาในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศที่เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลมีหลักการดังนี้

(1) การใช้ภาษาแม่เมื่อเด็กไม่เข้าใจภาษาต่างประเทศเท่านั้น ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอย่างเต็มที่

(2) การใช้ภาษาต่างประเทศเป็นหลักและใช้ภาษาทำทางมาช่วยเมื่อเด็กไม่เข้าใจ (ถ้าเด็กยังไม่เข้าใจอีกจึงเปลี่ยนไปใช้ภาษาแม่) ทำให้ผู้เรียนเกิดการเชื่อมโยงความคิดสามารถเข้าใจได้อย่างง่ายดายและรวดเร็ว

(3) การหมั่นสังเกตเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของเด็กเสมอในขณะที่สอนโดยใช้ภาษาต่างประเทศ ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าได้รับการสนับสนุนและมีกำลังใจในการเรียนรู้ จากหลักการดังกล่าว Lin ได้สร้างรูปแบบเชิงทฤษฎีของการนำเทคนิคการสลับภาษาไปใช้ในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ ดังแผนภาพที่ 2

แผนภาพที่ 2 รูปแบบเชิงทฤษฎีของการนำเทคนิคการสลับภาษาไปใช้ในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศของ Lin (2012)

รูปแบบนี้สอดคล้องกับ Cameron (2001) ซึ่งกล่าวถึงเทคนิคการสลับไปใช้ภาษาแม่ในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศว่าผู้สอนจะต้องคำนึงถึงหลัก 2 ประการคือ

- (1) ต้องใช้ภาษาเป้าหมายให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
- (2) ต้องมั่นใจว่าการใช้ภาษาแม่ช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย

ของเด็ก

2.4) บทบาทและหน้าที่ของครูและเด็ก

(1) บทบาทและหน้าที่ของครู

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงบทบาทและหน้าที่ของครูในเทคนิคการสลับภาษาในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศเอาไว้ สรุปได้ว่าครูใช้เทคนิคการสลับภาษาในการสอนภาษาต่างประเทศเพื่อเป็นเครื่องมือช่วยให้เด็กเข้าใจสิ่งที่สอน โดยใช้ภาษาเป้าหมายเป็นหลักเมื่อตรวจสอบจนแน่ใจว่าเด็กไม่เข้าใจหรือต้องการความช่วยเหลือจริง ๆ แล้วจึงสลับมาใช้ภาษาแม่ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อการสร้างและตรวจสอบความเข้าใจให้แก่เด็ก ใช้ในการแปลและอธิบายความหมายของคำศัพท์และประโยคใหม่ ๆ โครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาต่างประเทศ รวมทั้งเพื่ออธิบายและพูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับงานที่มอบหมายให้ทำ และใช้เพื่อให้ข้อมูลป้อนกลับแก่เด็ก นอกจากนี้ยังก่อให้เกิดประโยชน์ทางด้านจิตใจในการสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้แบบอบอุ่นปลอดภัย เพื่อให้เด็กมีความรู้สึกมั่นใจและสบายใจยิ่งขึ้น และยังใช้เพื่อควบคุมและรักษาภาวะเปียบของชั้นเรียนอีกด้วย

(Nordin , 2013; Cameron , 2001; Cook, 2001; Macaro, 2001; Pennington, 1995; Sert, 2005; Mattson and Burenhult, 1999; และ Cole, 1998)

(2) บทบาทและหน้าที่ของเด็ก

นักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์หลายท่านได้กล่าวถึงบทบาทและหน้าที่ของเด็กในการสลับภาษาในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศเอาไว้ สรุปได้ว่า เด็กจะสลับกลับไปใช้ภาษาแม่เมื่อเขารู้สึกว่าพบกับอุปสรรคในการใช้ภาษาเป้าหมาย ต้องการขอความช่วยเหลือจากครูหรือเพื่อน และใช้ในการตอบคำถามของครู ใช้ในการเชื่อมโยงความหมายของภาษาที่สองที่เด็กไม่เข้าใจ โดยการสลับภาษาแม่กับภาษาที่สองบางส่วน เพื่อช่วยให้เด็กสามารถเข้าใจความหมายที่สมบูรณ์ของภาษาที่สอง โดยใช้ภาษาแม่เติมเต็มช่องว่างทางภาษาที่ตนเองไม่สามารถสื่อสารซึ่งเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ เด็กสลับภาษาโดยใช้ความรู้เดิมเมื่อพบปัญหาในการสื่อสารซึ่งอาจเป็นการสลับคำศัพท์หรือโครงสร้างทางภาษา นอกจากนี้ยังใช้การพูดซ้ำเพื่อทวนเนื้อหาหรือข้อความที่มีความสำคัญเพื่อให้แน่ใจว่าตนเองเข้าใจความหมายของเนื้อหาหรือข้อความนั้น (Liebscher and Dailey-O’Cain, 2005; Cameron, 2001; และ Eldridge, 1996)

2.5) ประโยชน์

งานวิจัยหลายชิ้นได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสลับภาษาในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศว่า แต่ก่อนนักวิชาการหลายท่านเชื่อว่าการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศควรจะใช้เฉพาะภาษาเป้าหมายเท่านั้น การใช้ภาษาแม่ทำให้เด็กไม่ได้เรียนรู้ภาษาเป้าหมายอย่างสมบูรณ์ แต่ในปัจจุบันเมื่อนักวิชาการและนักวิจัยหลายท่านให้ความสนใจเกี่ยวกับการสลับภาษาในชั้นเรียนมากขึ้นก็พบว่าภาษาสลับภาษามีผลดีหลายประการ ดังนี้

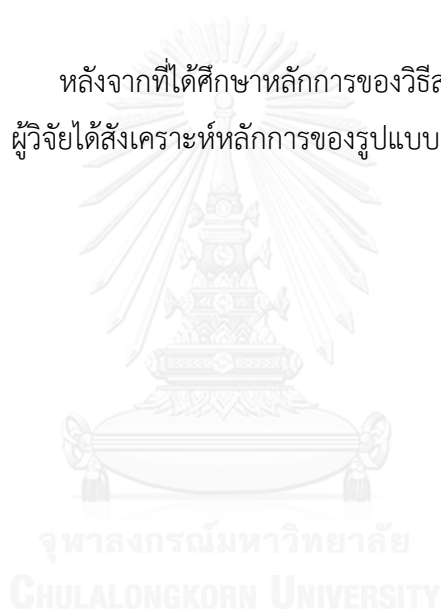
(1) มีประโยชน์ทางด้านจิตใจของเด็ก การใช้ภาษาแม่เป็นแนวทางของการสอนตามแนวมนุษยปรัชญา ซึ่งเชื่อว่าการใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวในชั้นเรียนไม่เกิดผลดี เนื่องจากทำให้เด็กเครียดและวิตกกังวล การสลับภาษาช่วยส่งเสริมให้เด็กอยากมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมากยิ่งขึ้น ทำให้เด็กเกิดแรงจูงใจในการเรียน การที่ครูสามารถพูดภาษาแม่ของเด็กหรือแสดงให้เด็กเห็นว่าครูเข้าใจภาษาแม่ของเด็กจะทำให้เด็กมีความรู้สึกใกล้ชิดกับครูมากกว่าครูที่ไม่สามารถพูดภาษาแม่ของพวกเขาได้ เป็นผลให้เด็กเกิดความมั่นใจและรู้สึกว่าได้รับการสนับสนุนจากครูซึ่งจะส่งผลดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศต่อไป ก่อให้เกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้ ทำให้เด็กไม่เครียดสามารถเรียนรู้ได้อย่างผ่อนคลาย และเมื่อเขาอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ผ่อนคลายปราศจากความวิตกกังวลเด็กก็จะสามารถมุ่งความสนใจและมีส่วนร่วมในการเรียนและกิจกรรมในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี (Stern, 1992; Cook, 2001; Besen and Cavusoglu, 2013)

(2) เป็นเครื่องมือช่วยครูในกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะเมื่อใช้กับนักเรียนในระดับพื้นฐานซึ่งเพิ่งเริ่มเรียนภาษาอังกฤษจะเป็นการเชื่อมโยงความรู้

และประสบการณ์เดิมที่เด็กมีอยู่จากภาษาแม่เพื่อประโยชน์ในการรับรู้ความหมายของคำใหม่ในภาษาต่างประเทศ (Mulia, 2015) นอกจากนี้การสลับภาษายังเป็นเหมือนโอกาสในการพัฒนาภาษา เนื่องจากการถ่ายโอนความคิดจากผู้ส่งสารไปยังผู้ฟังอย่างมีประสิทธิภาพ (Modupeola, 2013) เมื่อใช้การสลับภาษาเหมือนกับเป็นการสร้างสะพานเชื่อมต่อจากสิ่งที่รู้ นั่นคือภาษาแม่ไปยังสิ่งที่ไม่รู้ซึ่งก็คือภาษาเป้าหมาย (Sert, 2005; Liebscher and Dailey-O’Cain, 2005)

จากข้อมูลดังกล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การใช้การสลับภาษาในชั้นเรียน มีประโยชน์ทั้งต่อจิตใจของเด็ก ทำให้เด็กไม่เครียด สามารถเรียนรู้ได้อย่างผ่อนคลาย ก่อให้เกิดความพึงพอใจในการเรียนซึ่งจะส่งผลดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศในระยะยาว และมีประโยชน์ต่อการช่วยส่งเสริมกระบวนการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของครู โดยเป็นเหมือนสะพานเชื่อมสิ่งที่รู้ไปยังสิ่งที่ไม่รู้

หลังจากที่ได้ศึกษาหลักการของวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาแล้ว ผู้วิจัยได้สังเคราะห์หลักการของรูปแบบฯ ดังแผนภาพที่ 3

แผนภาพที่ 3 การสังเคราะห์หลักการของรูปแบบฯ

2. ความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

2.1 ความหมายของความสามารถทางภาษาอังกฤษ

คำว่าความสามารถทางภาษาอังกฤษเป็นคำที่ใช้ในวงกว้าง เมื่อใช้ในบริบทและกลุ่มเป้าหมายที่แตกต่างกันจะมีความหมายแตกต่างกันออกไป ตัวอย่างเช่น ความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ก็จะแตกต่างกับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ส่วนผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่หรือภาษาต่างประเทศ ที่อยู่ในลำดับขั้นการรับรู้ภาษาที่ต่างกันก็จะมีความสามารถทางภาษาอังกฤษที่ต่างกันออกไปด้วยการวิจัยนี้เป็นการศึกษาความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่ง McKay (2006) ได้ให้คำจำกัดความถึงความสามารถทางภาษาอังกฤษเอาไว้ว่า หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาเป้าหมายของเด็ก อย่างเป็นธรรมชาติ และสอดคล้องสัมพันธ์กับการสื่อสารที่แท้จริงอย่างมีความหมาย นอกจากนี้เขายังกล่าวถึง สิ่งที่สามารถใช้เป็นหลักฐานในการสังเกตว่าเด็กที่อยู่ในระยะเริ่มแรกของการเรียนรู้ภาษามีความสามารถในการใช้ภาษา ดังนี้

- 1) เข้าใจสิ่งที่ครูพูด โดยการใช้กลยุทธ์ต่างๆ ในการเดาจากบริบท
- 2) ตอบสนองต่อสิ่งที่ได้ยินอย่างเหมาะสม โดยอาจจะใช้การเคลื่อนไหวหรือแสดงท่าทาง
- 3) พยายามสร้างคำพูดของตัวเอง จากคำศัพท์และโครงสร้างที่ได้เรียนหรือได้ยิน
- 4) ใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมในการโต้ตอบอย่างเป็นธรรมชาติ

2.2 วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของเด็ก

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องพบว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กในระดับอนุบาลมีความแตกต่างจากการเรียนในระดับอื่น ๆ อันเป็นผลมาจากพัฒนาการทางภาษาและธรรมชาติในการเรียนรู้ของเด็กนั่นเอง ดังที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศเอาไว้ ดังนี้

Krashen and Terrell (1983) ได้เสนอทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Second Language Acquisition Theory) เขากล่าวว่าการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะ คือ การรับรู้ภาษา (acquisition) และการเรียนรู้ (learning)

1) การรับรู้ภาษา (acquisition) การรับรู้ภาษาเป็นกระบวนการเรียนรู้แบบธรรมชาติ และเกิดขึ้นแบบไม่รู้ตัว (unconscious) โดยใช้จิตใต้สำนึกเช่นเดียวกับการที่เด็กเรียนรู้ภาษาแม่ของตนเอง โดยที่พวกเขาจะใช้ความรู้สึกเป็นตัวบ่งชี้ความถูกต้องของภาษาแทนการบอกด้วย

กฎเกณฑ์ การรู้ภาษาใดภาษาหนึ่งจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีการใช้ภาษาอย่างมีความหมายและได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร กล่าวได้ว่าการรู้ภาษาเป็นการเรียนรู้ที่มีลักษณะแอบแฝง (Implicit) ไม่เป็นทางการ และเป็นไปอย่างธรรมชาติ

2) การเรียนรู้ภาษา (learning) เป็นกระบวนการการเรียนรู้แบบรู้ตัว (conscious) รู้กฎเกณฑ์ มีการระมัดระวังในการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา และสามารถที่จะบอกเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ได้ เป็นการเรียนรู้ที่ตัวภาษา (knowing about a language) มีประโยชน์สำหรับนักเรียนในการใช้ตรวจสอบความถูกต้องและแก้ไขการใช้ภาษาเป้าหมาย เป็นการเรียนรู้แบบเปิดเผย (Explicit) การแก้ไขความผิดพลาดจะช่วยพัฒนาไปสู่การเรียนรู้ การที่ครูแก้ไขโดยให้พูดประโยคที่ถูกต้องใหม่อีกครั้งทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบรู้ตัว

Krashen and Terrell (1983) ได้ตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับการรับรู้และเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยได้ทำการสังเกตและทดลองมากกว่า 10 ปี ซึ่งสมมติฐาน 5 ประการของการรับรู้ภาษาที่สอง มีรายละเอียดดังนี้

1) สมมติฐานแห่งการรับรู้และเรียนรู้ภาษา (The Acquisition Learning Hypothesis)

สมมติฐานนี้กล่าวว่า แนวทางในการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาที่สองที่แตกต่างและเป็นอิสระต่อกัน มีอยู่ 2 ทางคือ การรู้ภาษาซึ่งเป็นไปโดยไม่รู้ตัวอาศัยจิตใต้สำนึกและเป็นไปเองตามธรรมชาติ และการเรียนภาษาซึ่งผู้เรียนรู้ว่าตนเองกำลังเรียนอะไรอยู่

2) สมมติฐานแห่งการจัดลำดับตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis)

สมมติฐานนี้กล่าวว่า โครงสร้างทางไวยากรณ์มีลำดับของตัวเองในการรับรู้และลำดับทางธรรมชาตินี้เกิดขึ้นทั้งในการรับรู้ภาษาแม่และการรับรู้ภาษาที่สอง ในช่วงของการรับรู้ภาษาที่สองมักมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นซึ่งเหมือนกับที่ได้กรับรู้ภาษาแม่ และข้อผิดพลาดทำให้เกิดกระบวนการพัฒนาทางภาษา การรับรู้ภาษาของแต่ละคนจะมีลำดับการรู้โครงสร้างทางภาษาบางอย่างก่อนโครงสร้างอื่น ๆ เช่น จะเรียนรู้โครงสร้างทางไวยากรณ์ในการเติม ing ก่อนที่จะเรียนรู้โครงสร้างเกี่ยวกับอดีต (Past tense)

3) สมมติฐานแห่งการตรวจสอบ (The Monitor Hypothesis)

สมมติฐานนี้เชื่อว่า สมรรถนะในการเรียนรู้ (learned competence) มีหน้าที่เพียงเป็นตัวตรวจสอบ (monitor) ความถูกต้องของสมรรถนะการรับรู้ภาษา (acquired competence) เท่านั้น การที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว เป็นผลมาจากการตรวจสอบและแก้ไขที่เกิดขึ้นจากระบบการรับรู้ภาษา ไม่ได้เกิดขึ้นจากการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษา

จากในชั้นเรียนหรือจากตำราเลย แต่การใช้ตัวตรวจสอบก็มีข้อจำกัดในตัวเอง ดังนั้นการใช้ตัวตรวจสอบให้เกิดผลสำเร็จนั้นจะต้องอาศัยสิ่งต่อไปนี้

- 3.1) ผู้ใช้ภาษาควรมีเวลาเพียงพอในการเลือกและใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา
- 3.2) ผู้ใช้ภาษาควรคิดหาวิธีแก้ไข และเน้นความถูกต้องของข้อมูลที่ผลิต

ภาษาออกมา

- 3.3) ผู้ใช้ภาษาควรมีความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์

4) สมมติฐานแห่งการป้อนข้อมูลทางภาษา (The Input Hypothesis)

สมมติฐานนี้ยืนยันว่า การฟังอย่างเข้าใจรวมทั้งการอ่านเป็นความสำคัญพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษา สมมติฐานนี้เชื่อว่าข้อมูลทางภาษา (input) มีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาของผู้เรียนและการรับรู้ภาษา 4 กรณี คือ

- 4.1) เกี่ยวข้องกับการรับรู้ (acquisition) ไม่ใช่การเรียนรู้ (learning)

- 4.2) ผู้เรียนจะรับรู้ภาษาได้เมื่อข้อมูลทางภาษานั้นอยู่เหนือระดับ

ความสามารถทางภาษาของผู้เรียนขึ้นไปเล็กน้อย ด้วยการช่วยเหลือตามบริบทที่จะเข้าใจข้อมูล

- 4.3) ความคล่องในการพูดจะเกิดขึ้นทีละน้อย และไม่สามารถสอนกัน

โดยตรง

- 4.4) ถ้าเกิดความเข้าใจข้อมูลทางภาษาแล้ว ระดับความเข้าใจจะเพิ่มขึ้น

หนึ่งขั้น (i + 1) โดยอัตโนมัติ ผู้เรียนภาษาสามารถรับรู้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้

5) สมมติฐานแห่งการกลั่นกรองทางทัศนคติ (The Affective Filter Hypothesis)

Hypothesis)

สมมติฐานนี้กล่าวว่า ตัวแปรทางทัศนคติ มีความสัมพันธ์โดยตรงกับ

ความสำเร็จในการรับรู้ภาษาที่สอง ตัวแปรทางทัศนคตินั้น ได้แก่

- 5.1) แรงจูงใจ (motivation) ถ้าผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนมากจะเรียน

ภาษาได้ดี

- 5.2) ความเชื่อมั่นในตนเอง (self-confidence) ถ้าผู้เรียนมีความเชื่อมั่น

มากจะประสบความสำเร็จในการเรียนมากไปด้วย

- 5.3) ความวิตกกังวล (anxiety) ผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลน้อยจะสามารถ

รับรู้ภาษาได้ดี

Krashen and Terrell (2000) กล่าวว่า ปัจจัยทางทัศนคติมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ภาษาที่สอง นั่นคือ เมื่อผู้เรียนมีตัวกลั่นกรองทางทัศนคติต่ำ ได้แก่ มีแรงจูงใจในการเรียน มีความเชื่อมั่นในตนเอง และไม่มี ความวิตกกังวล จะส่งผลให้สามารถเปิดรับข้อมูลทางภาษาได้เป็นอย่างดี

จากสมมติฐานทั้ง 5 ประการของการรับรู้ภาษาที่สองของ Krashen and Terrell (2000) ซึ่งสามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนภาษา สรุปได้ว่า

- 1) ผู้สอนต้องให้ข้อมูลทางภาษาที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ (comprehensible input) ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
- 2) ในการจัดการเรียนการสอนแต่ละครั้ง ต้องให้เกิดความยากของข้อมูลทางภาษาเพิ่มขึ้นจากระดับความสามารถของเด็กอีก 1 ชั้น (i + 1) เสมอ
- 3) ข้อมูลทางภาษาทุกชนิดที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจในการเรียนภาษานั้นเป็นสิ่งสำคัญมากถือเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ในการใช้ภาษาโดยตรง
- 4) เพื่อทำให้มีตัวกรองทางทัศนคติต่ำ ผู้สอนควรจะเสนอข้อมูลทางภาษาที่น่าสนใจ เน้นที่การเข้าใจความหมายมากกว่ารูปแบบหรือโครงสร้างทางไวยากรณ์ และทำให้บรรยากาศในห้องเรียนผ่อนคลาย กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ มีความเชื่อมั่นในตัวเอง และไม่ก่อให้เกิดความเครียด

การศึกษาวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สองตามของ Krashen and Terrell (1983, 2000) ตามที่กล่าวมาข้างต้น ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งจัดการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนเกิดการรับรู้ภาษา (acquisition) และเรียนรู้ภาษา (learning) ดังที่ Stevick (1990) กล่าวว่า กระบวนการทั้งสองนี้เกื้อกูลและส่งเสริมซึ่งกันและกัน ช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังคำนึงถึงความสำคัญของเจตคติที่เด็กมีต่อการเรียนรู้ภาษาโดยเฉพาะในเด็กอนุบาล ถ้าเด็กเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้ก็จะก่อให้เกิดเจตคติที่ต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นผลให้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่อไปในอนาคต

McIntoch (1965) กล่าวว่า เด็กในระดับนี้จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามกระบวนการเรียนรู้ภาษาแม่ ซึ่งคล้ายคลึงกับ Asher (1972) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กนั้นควรเลียนแบบการเรียนรู้ภาษาแม่ โดยเป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษาที่เริ่มจากทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนตามลำดับ ซึ่งในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้น ทักษะการฟังต้องมาก่อนทักษะการพูด เพราะความเข้าใจในด้านการฟังจะช่วยวางโครงสร้างของการเรียนรู้เกี่ยวกับการพูดในอนาคต เนื่องจากสมองและระบบประสาทของมนุษย์เรานั้นถูกกำหนดมาให้ฟังก่อนพูด

McLaughlin (1985) กล่าวว่า วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลนั้นมีวิธีการเช่นเดียวกันกับการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กเอง สอดคล้องกับ Krashen (1983) ซึ่งกล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีกระบวนการคล้ายคลึงกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ คือ เป็นการเรียนรู้อย่างไม่รู้ตัว เด็กไม่ได้คิดว่ากำลังเรียนภาษาอยู่เพราะมุ่งที่การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเท่านั้น เด็กมักไม่รู้ตัวว่าเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษานั้นแล้ว เพราะไม่ได้เน้นเรื่องกฎเกณฑ์ดังกล่าว การเรียนรู้แบบนี้จึงมีลักษณะเป็นธรรมชาติและไม่เป็นทางการ

Moon (2005) อธิบายว่า เด็กเล็กเรียนภาษาอังกฤษในลักษณะต่างๆ ดังนี้

- 1) เรียนโดยวิธีธรรมชาติ เช่นเดียวกับที่เด็กเรียนภาษาแม่
- 2) เรียนผ่านการถูกกระตุ้น ซึ่งการกระตุ้นนั้นขึ้นอยู่กับสไตล์การสอนของครู (teacher's style) ถ้าครูกระตุ้นเด็กจะเรียนรู้ได้เร็วหรือเร็วขึ้น
- 3) เรียนโดยการฟังและทำซ้ำ ๆ
- 4) เรียนโดยการเลียนแบบครู
- 5) เรียนโดยการลงมือปฏิบัติและปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในบรรยากาศของความไว้วางใจและการยอมรับ ผ่านความสนใจที่หลากหลายและกิจกรรมที่สนุกสนาน รวมทั้งเปิดโอกาสให้เด็กได้รับความสำเร็จ
- 6) เรียนผ่านการแปลไปยังภาษาของตน

Linse (2005) กล่าวว่า เด็กแต่ละคนจะมีช่องทางในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ช่องทางหลัก ๆ มีอยู่ด้วยกัน 3 ช่องทาง ได้แก่ การเรียนผ่านการฟัง (auditory) การเรียนผ่านการดู (visual) การเรียนผ่านการสัมผัสจับต้อง (tactile)

เด็กที่ชอบเรียนผ่านการฟังจะสามารถเรียนรู้ได้ดีถ้าได้เรียนรู้หรือรับข้อมูลในรูปแบบเสียง เช่น เพลง คำคล้องจอง คำกลอน นิทานหรือเรื่องราวต่าง ๆ รวมทั้งเสียงของสภาพแวดล้อมในสถานการณ์ต่างๆ เช่น เสียงฝนตก เสียงรถ เสียงสัตว์ ฯลฯ เป็นต้น

เด็กที่ชอบเรียนผ่านการดูจะสามารถเรียนรู้ได้ดีถ้าได้เรียนรู้หรือรับข้อมูลในรูปแบบของสิ่งที่มองเห็นได้ เช่น ภาพวาด ภาพถ่าย โปสเตอร์ แผนภาพ เป็นต้น

ส่วนเด็กที่ชอบเรียนผ่านการสัมผัสจับต้องจะสามารถเรียนรู้ได้ดีถ้าได้สัมผัสจับต้องวัตถุสิ่งของต่างๆ ในชีวิตจริง เช่น ของเล่น ของใช้

การที่ผู้สอนนำเสนอเนื้อหาหรือสิ่งที่ต้องการสอนผ่านสื่อการสอนที่มีลักษณะเพียงรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งจะทำให้ไม่สามารถตอบสนองการเรียนรู้ของเด็กได้ครบทุกช่องทาง ดังนั้นเพื่อที่จะทำให้ภาษาที่ต้องการสอนเป็นที่เข้าใจต่อเด็กทั้งหมด ผู้สอนจึงควรจะต้องนำเสนอข้อมูลโดยใช้ช่องทางการเรียนรู้ให้ครอบคลุมทั้ง 3 ช่องทางดังที่กล่าวมา

นอกจากนี้จรัลวิไล จรุงญโรจน์ (2552) ได้กล่าวถึงวิธีการเรียนภาษาสองหรือภาษาต่างประเทศไว้อย่างน่าสนใจว่า อายุที่แตกต่างกันมีผลทำให้คนเรามีความสามารถด้านต่าง ๆ ไม่เท่ากัน ดังนั้นวิธีการเรียนภาษาที่สองที่เหมาะสมสำหรับแต่ละช่วงอายุจึงแตกต่างกันด้วย เด็กเล็ก ๆ จะมีความสามารถทางความจำดีมาก สามารถจำข้อความต่าง ๆ ได้ดีแม้ว่าจะไม่เข้าใจก็ตาม และยังมีความยืดหยุ่นของกล้ามเนื้อที่ใช้ในการออกเสียงเป็นอย่างดี ทำให้เด็กที่เรียนภาษาที่สองตั้งแต่อายุต่ำกว่า 7 ปีมีโอกาสสูงที่จะมีสำเนียงเหมือนหรือคล้ายกับเจ้าของภาษา แต่ธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็กเล็ก ๆ ไม่เหมาะกับการเรียนรู้ที่ต้องฟังการอธิบายมาก ๆ หรือเรียนสิ่งที่เป็นามธรรมโดยมีครูเป็นผู้

สรุปมาให้ เนื่องจากในเด็กเล็กมีความมีวินัยในการนั่งนิ่ง ๆ ในห้องเรียนเพื่อฟังและทำความเข้าใจตามครูยังมีน้อย วิธีการเรียนที่เหมาะสมกับเด็กเล็ก ๆ จึงควรเป็นวิธีการเรียนแบบเป็นธรรมชาติในชีวิตประจำวัน ด้วยวิธีที่ไม่เคร่งเครียด และให้เด็กได้สรุปกฎเกณฑ์ทางภาษาเอง ซึ่งจะทำให้เด็กจดจำได้แม่นยำและใช้ภาษาได้คล่องแคล่วอีกด้วย

จากแนวคิดของนักการศึกษาที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กมีกระบวนการคล้ายคลึงกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ คือ เป็นการเรียนรู้อย่างไม่รู้ตัว มุ่งที่การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ไม่เน้นเรื่องกฎเกณฑ์ทางภาษา การเรียนรู้ภาษาของเด็กจึงมีลักษณะเป็นธรรมชาติและไม่เป็นทางการ เรียนโดยการฟังและทำซ้ำ ๆ ด้วยวิธีการเรียนรู้แบบต่าง ๆ เช่น เรียนโดยการเลียนแบบครู การได้ลงมือปฏิบัติและปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ให้เด็กได้สรุปกฎเกณฑ์ทางภาษาเอง ตลอดจนการเรียนผ่านการแปลไปยังภาษาของตน .ในบรรยากาศของความไว้วางใจและการยอมรับ ไม่เคร่งเครียด ผ่านกิจกรรมที่สนุกสนานน่าสนใจและหลากหลาย เปิดโอกาสให้เด็กได้รับความสำเร็จซึ่งจะทำให้เด็กจดจำได้แม่นยำยาวนาน

2.3 ลำดับขั้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

การศึกษาถึงลำดับขั้นในการรับรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นต่อครูผู้สอน เพื่อจะได้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับระดับความสามารถที่เด็กสามารถทำได้และเข้าใจถึงการรับรู้ภาษาต่างประเทศของเด็กเพื่อจะได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนและการวัดและประเมินผลการเรียนได้อย่างเหมาะสมกับพัฒนาการในแต่ละขั้น ซึ่งได้มีนักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์ได้กล่าวถึงขั้นในการรับรู้ภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศไว้ดังนี้

Krashen and Terrell (1983, 2000) กล่าวว่า ขั้นในการรับรู้ภาษาที่สองสามารถแบ่งออกเป็น 5 ขั้น ดังนี้

1) ขั้นก่อนผลิตภาษา (Preproduction stage) หรือระยะเงียบ (Silent period) เป็นขั้นที่เด็กเพิ่งเริ่มต้นเรียนภาษาที่สอง เด็กแต่ละคนจะใช้เวลาในขั้นนี้ไม่เท่ากัน ตั้งแต่ไม่กี่ชั่วโมงไปจนถึงประมาณ 6 เดือนตั้งแต่เริ่มเรียน ทั้งนี้จะขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างไม่ว่าจะเป็นปัจจัยภายในที่เกิดจากความพร้อมของตัวเด็กเอง และปัจจัยภายนอกเช่น การสอนของครู หรือสถานะของครอบครัว ขั้นนี้เป็นขั้นที่เรียกว่า ระยะเงียบ เนื่องจากเด็กกำลังพยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่ได้ยินแต่อาจยังไม่สามารถพูดหรือใช้คำศัพท์ที่เข้าใจได้ แต่สามารถตอบสนองสิ่งที่ได้ยินโดยใช้วิธีการอื่นที่หลากหลาย ได้แก่ การแสดงท่าทาง หรือปฏิบัติตามคำสั่งง่าย ๆ เช่น การชี้ พยักหน้า สายศีรษะ ใช้ท่าทาง หรือการวาดรูป รวมทั้งการตอบ yes หรือ no ซึ่งผู้สอนควรเน้นการพัฒนาทักษะการฟังให้แก่เด็ก ไม่ควรเร่งรัดให้พูดจนกว่าเขาจะพร้อม ในขั้นนี้เด็กต้องการสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้

ภาษา รวมทั้งโอกาสในการเรียนรู้และการฟังที่แตกต่างและหลากหลาย โดยการใช้กิจกรรมที่ได้ลงมือปฏิบัติ หรือเกมต่าง ๆ

2) ขั้นเริ่มผลิตภาษา (Early production stage) อยู่ในช่วง 6 เดือนจนถึงเป็นปีหรือมากกว่านั้นหลังจากเริ่มเรียนภาษาที่สอง ในขั้นนี้เด็กกำลังพัฒนาทักษะในการฟัง และพยายามเข้าใจคำศัพท์และประโยคที่ได้ยิน สามารถฟังและพูดตาม แต่ก็ยังสามารถเข้าใจคำศัพท์และนำไปใช้ได้อย่างจำกัด ในขั้นนี้ผู้สอนควรกระตุ้นให้เด็กแสดงความเข้าใจโดยใช้คำตอบง่าย ๆ เช่น Yes/no หรือเลือกใช้คำถามที่เด็กสามารถตอบคำถามเป็นคำ 1-2 คำเพื่อกระตุ้นให้เด็กได้พูดมากยิ่งขึ้น

3) ขั้นพัฒนาภาษาออกมาเป็นคำพูด (Speech emergence stage) ขั้นนี้ผู้เรียนสามารถใช้วลีสั้น ๆ และประโยคง่าย ๆ ในการสื่อสาร สามารถใช้บทสนทนาและถาม/ตอบคำถามง่าย ๆ แต่อาจยังมีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่สามารถเข้าใจได้ เป็นขั้นที่เด็กกำลังเรียนรู้และสะสมคำศัพท์ใหม่ ๆ เพื่อใช้ในการอธิบายลักษณะของคน สถานที่ และเหตุการณ์ต่าง ๆ ในขั้นนี้ผู้สอนควรกระตุ้นให้เด็กได้ใช้ภาษาโดยการใช้คำถามแบบปลายเปิดมากยิ่งขึ้น พยายามให้เด็กพูดโดยเน้นที่การสื่อสารมากกว่าการสอนรูปแบบของภาษา

4) ขั้นคล่องแคล่วในการใช้ภาษาระดับกลาง (The Intermediate Language Proficiency Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะมีความเข้าใจในภาษาเป็นอย่างดีแต่ยังมีข้อผิดพลาดเล็กน้อย สามารถใช้ข้อความที่ซับซ้อน แสดงความคิดเห็นและพูดประโยคที่ยาว ๆ ได้ ในขั้นนี้ครูผู้สอนสามารถสอนภาษาที่มีความสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้น โดยเป็นตัวแทนในการใช้ภาษา และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สร้างภาษาของตัวเองในสถานการณ์ที่สบายใจ

5) ขั้นคล่องแคล่วในการใช้ภาษาระดับสูง (The Advanced Language Proficiency Stage) ในขั้นนี้ ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ สามารถมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชั้นเรียนได้อย่างเต็มที่ และสามารถใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้ดีเทียบเท่ากับเจ้าของภาษาที่อยู่ในวัยเดียวกัน ผู้สอนควรจะใช้และสนับสนุนการบูรณาการทักษะในการเรียนรู้ภาษา โดยเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการอ่านและการเขียนมากยิ่งขึ้น

Olsen (1992) ได้กล่าวถึงการแสดงออกของเด็กในแต่ละขั้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง โดยดัดแปลงจากลำดับขั้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของ Krashen & Terrell (1983) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การแสดงออกของเด็กในแต่ละขั้นการรับรู้ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง

ขั้นการรับรู้ภาษาต่างประเทศ	ตัวบ่งชี้	การแสดงออกของเด็ก
1. ขั้นก่อนผลิตภาษา (Preproduction stage)	การเคลื่อนไหวร่างกาย	การชี้ การแสดงท่าทาง การเลือก การจับคู่ การทำเครื่องหมาย การปฏิบัติตามคำสั่ง
2. ขั้นเริ่มผลิตภาษา (Early speech stage)	การเคลื่อนไหวร่างกาย, การพูดเป็นคำ 1 หรือ 2 คำ	การแสดงท่าทาง การบอกชื่อ การระบุจำนวน การจัดกลุ่ม การตอบคำถามสั้น ๆ 1- 2 คำ
3. ขั้นพัฒนาภาษาออกมาเป็นคำพูด (Speech emergence stage)	การเคลื่อนไหวร่างกาย, การพูดออกมาเป็นคำ 1 หรือ 2 คำ วลี และประโยคง่าย ๆ	การอธิบาย การให้ความหมาย การระลึกความ การเล่าเรื่องซ้ำ การสรุป การเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง
4. ขั้นคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency Emergence Stage)	การเคลื่อนไหวร่างกาย, การพูดออกมาเป็นคำ 1 หรือ 2 คำ วลี ประโยคง่าย ๆ และประโยคที่ซับซ้อน	การแสดงความคิดเห็น การอธิบาย รายละเอียด การวิเคราะห์ การประเมิน

ลำดับขั้นดังกล่าวสอดคล้องกับ Cox (2008) ซึ่งได้กล่าวถึงขั้นในการรับรู้ภาษาที่สองว่ามีอยู่ 3 ขั้น ได้แก่

1) ขั้นก่อนผลิตภาษา (Preproduction) หรือเรียกอีกอย่างว่าระยะเงียบ ในขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนกำลังพยายามทำความเข้าใจในสิ่งที่ฟังโดยยังไม่ตอบสนองออกมาเป็นคำพูดแต่จะตอบสนองด้วยการแสดงท่าทาง อาจใช้เวลาไม่กี่ชั่วโมงไปจนถึงหลายสัปดาห์หรือหลายเดือน หลังจากเริ่มเรียนภาษาที่สอง

2) ขั้นเริ่มผลิตภาษา (Early Production) เริ่มขึ้นเมื่อผู้เรียนเริ่มผลิตภาษาออกมาเป็นคำพูด อาจใช้เวลาตั้งแต่ไม่กี่เดือนหลังจากเริ่มเรียนภาษาที่สองไปจนถึงเป็นปีหรือมากกว่านั้น

3) ขั้นขยายผลผลิตทางภาษา (Extending Production) ในขั้นนี้ประกอบด้วยขั้นพัฒนาการทางภาษา 3 ระดับย่อย ได้แก่

3.1) ระดับพัฒนาภาษาออกมาเป็นคำพูด (Speech emergent level) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถตอบคำถามปลายเปิดด้วยคำพูดหรือวลีสั้น ๆ

3.2) ระดับคล่องแคล่วในการใช้ภาษาระดับกลาง (Intermediate fluency level) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถตอบคำถามปลายเปิดด้วยประโยคที่ยาวขึ้นทั้งการพูด บรรยายและการเขียน

3.3) ระดับคล่องแคล่วในการใช้ภาษาระดับสูง (Advanced fluency level) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะในการพูด อ่าน และเขียนได้เป็นอย่างดี

จากข้อมูลดังกล่าว พบว่า ชั้นในการรับรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของเด็ก ในช่วงอนุบาลอยู่ในขั้นก่อนผลิตภาษาหรือระยะเงียบ (Silent period) ซึ่งเป็นขั้นแรกของเด็กที่เพิ่งเริ่มต้นเรียนภาษาต่างประเทศ เป็นช่วงที่เด็กกำลังพยายามทำความเข้าใจกับภาษาอังกฤษแต่อาจยังไม่สามารถพูดหรือใช้คำศัพท์ที่เข้าใจได้ ครูผู้สอนจึงควรเข้าใจเด็ก ไม่พยายามเร่งรัดให้เด็กพูดและยึดเยียดเนื้อหาให้เด็กท่องจำ รวมทั้งเน้นการอ่านเขียน เพราะเท่ากับเป็นการฝึนลำดับขั้นในการรับรู้ภาษาที่สองของเด็ก ซึ่งจะส่งผลเสียต่อการเรียนรู้ในขั้นสูงต่อไปในอนาคต แต่ควรจัดสิ่งแวดล้อมและใช้กิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษา โดยเน้นการพัฒนาทักษะการฟังที่แตกต่างและหลากหลาย ผ่านกิจกรรมที่ได้เคลื่อนไหวร่างกาย ได้ลงมือปฏิบัติผ่านกิจกรรมที่สนุกสนาน เช่น กิจกรรมด้านศิลปะ และดนตรี ผู้สอนไม่ควรเร่งรัดผู้เรียนให้พูดจนกว่าเขาจะพร้อม ทั้งนี้เด็กอาจจะพัฒนาจากขั้นก่อนผลิตภาษาไปสู่ขั้นเริ่มผลิตภาษาซึ่งเป็นขั้นถัดโดยใช้เวลาไม่กี่ชั่วโมงไปจนถึงหลายเดือนทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างด้วยกัน (Krashen & Terrell, 2000)

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น เด็กจะต้องได้รับการพัฒนาทักษะต่าง ๆ ทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งในทักษะทั้งสี่ดังกล่าว การฟังถือได้ว่าเป็นทักษะแรกๆ ที่ผู้เรียนต้องใช้ใช้ในการสื่อสาร และเป็นทักษะที่ต้องใช้มากที่สุดในการเรียนด้วย Krashen and Terrell (2000) กล่าวว่า การพัฒนาภาษาต่างประเทศให้แก่เด็กที่อยู่ในขั้นแรกหรือผู้ที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศนั้นจะต้องเริ่มจากการพัฒนาความเข้าใจในการฟังเป็นอันดับแรก และจะต้องไม่บังคับให้เด็กพูดจนกว่าเขาจะพร้อม สอดคล้องกับ Scarcella and Oxford (1992) ที่กล่าวว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะแรกๆ ที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศควรได้รับการพัฒนา เพราะเมื่อฟังเข้าใจแล้วจะมีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูด การอ่าน และการเขียนด้วย และยังสอดคล้องกับ สมิตรา อังวัฒนกุล (2539) ซึ่งกล่าวว่า ในการจัดการเรียนการสอนภาษานั้น ผู้เรียนควรจะได้รับ การฝึกทักษะการฟังอย่างพอเพียงเพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ ต่อไป อีกทั้งสอดคล้องกับ Linse (2005) ที่กล่าวว่า การพัฒนาทักษะการฟังให้แก่ผู้เรียนเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะนำไปสู่การพัฒนาทักษะทางภาษาอื่น ๆ ต่อไป ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กอนุบาลซึ่งเป็นระดับการเตรียมความพร้อมจึงควรพัฒนาความสามารถด้านการฟังก่อนเป็นลำดับแรก

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะที่สำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในระยะแรกเป็นอย่างมากเนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นและเป็นกุญแจสำคัญของ

ความสำเร็จที่จะนำไปสู่การพัฒนาทักษะด้านอื่น ๆ ตามหลักธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษาและการใช้ภาษาในการสื่อสารได้ต่อไป

2.4 ระดับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในระดับอนุบาลควรจะต้องเริ่มต้นจากการพัฒนาทักษะการฟังให้แก่ผู้เรียนก่อนเป็นอันดับแรก การที่ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ภาษาได้ ผู้เรียนจะต้องมีความเข้าใจในตัวบ่อนภาษา (Krashen and Terrel, 2000) มีปฏิสัมพันธ์ต่อสิ่งที่ได้ฟัง และได้รับการฝึกฟังจากกิจกรรมต่าง ๆ ที่หลากหลายเหมาะสมกับวัย ผู้วิจัยจึงได้ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับระดับความสามารถในการฟัง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงระดับความสามารถในการฟังไว้ ดังนี้

Harris (1974) ได้แบ่งระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศออกเป็น 2 ระดับ ดังนี้

- 1) ระดับความสามารถในการจำแนกเสียง ประกอบด้วย
 - 1.1) ความสามารถในการจำแนกเสียงคำโดด ๆ โดยสามารถจำแนกเสียงได้ว่าเหมือนหรือต่างกันอย่างไร หรือคำใดออกเสียงแตกต่างไปจากคำอื่น ๆ ที่ได้ยินอย่างไร
 - 1.2) ความสามารถในการจำแนกเสียงคำที่มีอยู่ในข้อความ โดยสามารถจำแนกได้ว่าคำใดที่ได้ยินในประโยคหรือข้อความนั้นตรงกับรูปภาพใดหรือประโยคใด
- 2) ระดับความสามารถในการเข้าใจข้อความที่ได้ยิน ประกอบด้วย
 - 2.1) ความสามารถในการปฏิบัติตามประโยคคำสั่งที่ให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม
 - 2.2) ความสามารถในการเลือกคำตอบให้ตรงกับสิ่งที่ได้ยิน
 - 2.3) ความสามารถในการเข้าใจเรื่องราวที่ได้ฟังจากบทสนทนา
 - 2.4) ความสามารถในการเข้าใจเรื่องราวทั่วไปที่จำลองสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน โดยผู้ฟังสามารถจดจำสาระสำคัญต่าง ๆ ได้

Heaton (1975) ได้แบ่งระดับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษไว้ 2 ระดับ คือ

- 1) ระดับความสามารถในการจำแนกเสียง การเน้นหนักของเสียงในระดับเสียงสูงต่ำในประโยคซึ่งแบ่งย่อยได้อีก คือ
 - 1.1) ความสามารถในการจำแนกเสียงในคำ
 - 1.2) ความสามารถในการฟังการเน้นเสียงในคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยค
- 2) ระดับความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจ ซึ่งแบ่งย่อยได้ดังนี้

- 2.1) ความสามารถในการเข้าใจประโยคที่ได้ฟังว่าตรงกับภาพใด
- 2.2) ความสามารถในการเข้าใจระดับข้อความหรือบทสนทนาสั้น ๆ
- 2.3) ความสามารถในการเข้าใจการสนทนาและการบรรยาย

Tutolo (1977) ได้แบ่งระดับขั้นของการฟังเป็น 3 ระดับ คือ

- 1) ระดับการได้ยิน (acuity of hearing) คือ ระดับที่ผู้ฟังได้ยินเสียงและสามารถบอกได้ว่าเสียงที่ได้อินเป็นเสียงอะไร เช่น ดัง เบา ทุ่ม หรือแหลม
- 2) ระดับการจำแนก (discrimination) คือ ระดับที่ผู้ฟังสามารถจำแนกเสียงที่ได้อินว่ามีเสียงเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร
- 3) ระดับความเข้าใจ (comprehension) แบ่งเป็น 3 ขั้น คือ
 - 3.1) ขั้นฟังคำ (literal comprehension) เป็นขั้นที่ผู้ฟังสามารถพูดเกี่ยวกับสิ่งที่ฟังได้โดยการพูดซ้ำข้อความที่ได้อิน มุ่งเน้นให้ผู้ฟังได้ความคิดและข้อมูลซึ่งปรากฏอยู่อย่างชัดเจนในข้อความ
 - 3.2) ขั้นตีความ (interpretation) เมื่อผู้ฟังฟังข้อความหรือคำถามแบบปรนัยแล้วสามารถตีความข้อความหรือประโยคนั้นได้โดยใช้การสรุปอ้างอิง ขยายและทำนายสิ่งที่จะเกิดตามมา
 - 3.3) ขั้นวิเคราะห์ (critical listening) เป็นพฤติกรรมขั้นสูงสุดของความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจ โดยผู้ฟังสามารถประเมินหรือตัดสินตีความสิ่งที่ฟังได้โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิมของตน

Mackey (1974) แบ่งการฟังออกเป็น 2 ระดับ คือ

- 1) ระดับการรับรู้ (Recognition Level) เป็นการแยกแยะเสียงเกี่ยวกับพยัญชนะ สระ การเน้นเสียงหนักของพยางค์ และระดับการขึ้นลงของเสียง
- 2) ระดับความเข้าใจ (Comprehension) เป็นความสามารถฟังสิ่งต่าง ๆ รวมทั้งข้อความได้อย่างเข้าใจ

Rivers (1986) ได้กล่าวถึงทักษะการฟังว่าแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ

- 1) ระดับการรับรู้ (Recognition level) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะคำวลี ซึ่งมีความสัมพันธ์กันในโครงสร้าง ลำดับเวลา คำที่เป็นเหตุเป็นผลกัน คำขยายและส่วนของของวลีที่มีความซ้ำซ้อน
- 2) ระดับการเลือก (Selection level) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถเลือกฟังเพื่อจับใจความสำคัญของสิ่งที่ได้ฟัง ผู้ฟังเลือกฟังส่วนที่แสดงให้เห็นถึงจุดมุ่งหมายของผู้พูด ส่วนที่สอดคล้องหรือตรงกับจุดประสงค์ของผู้ฟังเอง

Valette and Disick (1972) ได้กล่าวถึงระดับความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจซึ่งจะพัฒนาขึ้นตามลำดับขั้น และได้แบ่งขั้นการฟังเป็น 5 ระดับดังนี้

1) ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skills) หรือระดับการรับรู้ เป็นระดับที่ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยการจำจากการฟังซ้ำ ๆ ผู้เรียนรับรู้ได้ถึงความแตกต่างระหว่างเสียงของภาษาต่างประเทศกับภาษาแม่ สามารถแยกแยะเสียงระหว่างคำพูดของภาษาต่างประเทศตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปแต่ไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมายของสิ่งที่ได้ยิน

2) ระดับความรู้ (Knowledge) เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำและประโยคที่ได้เรียนไป ซึ่งผู้เรียนแสดงออกโดยสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง สามารถตอบคำถามง่าย ๆ สามารถจับคู่คำพูดหรือประโยคที่ได้ยินเข้ากับรูปภาพ

3) ระดับการถ่ายโอน (Transfer) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถใช้ความรู้ในสถานการณ์ใหม่ โดยการรับข้อมูลจากแหล่งหนึ่งและสามารถนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้เพื่อจุดประสงค์ใหม่ ซึ่งสอดคล้องกับ Nation (1985) ที่กล่าวถึงการถ่ายโอนข้อมูล ในทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ คือการเปลี่ยนรูปแบบของข้อมูลจากรูปแบบหนึ่งไปเป็นอีกรูปแบบหนึ่ง เช่น นำข้อมูลจากสิ่งที่ได้ฟังมาเปลี่ยนเป็นรูปภาพหรือแผนภาพ ดังนั้นการฟังแล้ววาดภาพจึงจัดว่าเป็นการถ่ายโอนข้อมูล

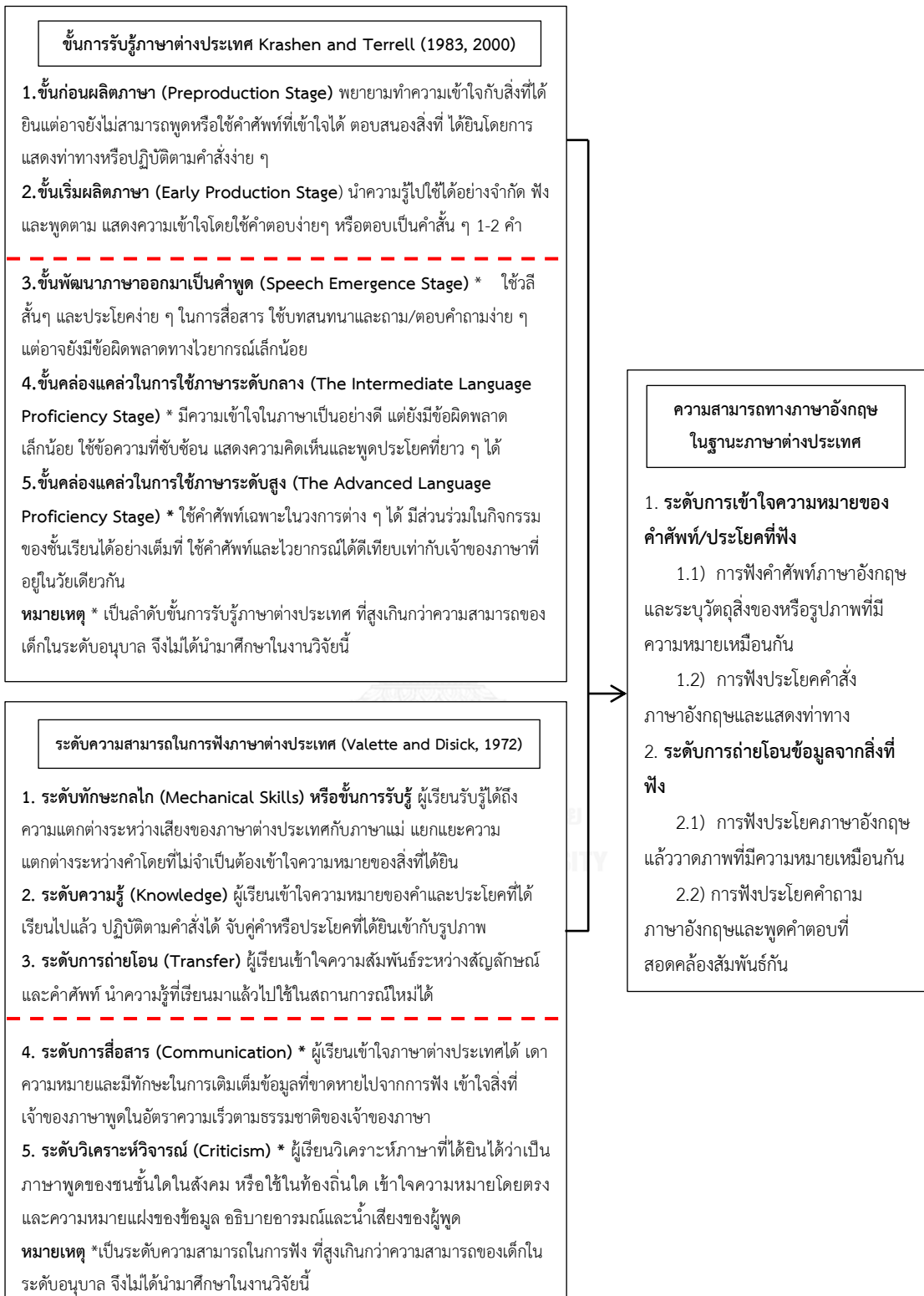
4) ระดับการสื่อสาร (Communication) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเหมือนเป็นเครื่องมือธรรมชาติที่ใช้เพื่อการสื่อสาร สามารถเข้าใจความหมายโดยทั่ว ๆ ไปของข้อความที่มีศัพท์ซึ่งไม่คุ้นเคยหรือเป็นศัพท์ใหม่ สามารถเดาความหมายและมีทักษะในการเติมเต็มข้อมูลที่ขาดหายไปจากการฟังโดยการคาดเดาจากความรู้เดิม และเมื่อได้รับการพัฒนาจนถึงระดับสูงสุดของระดับนี้ผู้เรียนจะสามารถเข้าใจสิ่งที่เจ้าของภาษาพูดในอัตราการพูดที่เร็ว ดังเช่นที่ได้ยินในบทละคร ภาพยนตร์ รายการวิทยุ หรือรายการโทรทัศน์

5) ระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ภาษาที่ได้ยินว่าเป็นภาษาพูดของชนชั้นใดในสังคม หรือภาษาพูดนั้นใช้ในท้องถิ่นใด สามารถเข้าใจความหมายโดยตรง และความหมายแฝงของข้อมูลที่ฟัง สามารถทราบความหมายที่แฝงอยู่จากระดับเสียงสูง-ต่ำและการเน้นเสียง สามารถอธิบายอารมณ์และน้ำเสียงของผู้พูดได้

จากการศึกษาลำดับขั้นความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษดังที่กล่าวมานั้น พบว่าลำดับขั้นในการฟังภาษาต่างประเทศของ Valette and Disick (1972) มีความละเอียดและครอบคลุมระดับความสามารถในการฟังที่แบ่งโดยนักวิชาการท่านอื่นๆ และยังสอดคล้องกับการจำแนกพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัยของ Bloom (Buck, 2001) ผู้วิจัยจึงเลือกใช้การจัดระดับความสามารถในการฟังของ Valette and Disick (1972) ซึ่งเมื่อนำมาศึกษาเปรียบเทียบกับพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาที่สองในระดับอนุบาล (Krashen and Terrell, 2000) แล้วพบว่าความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลจะอยู่ในช่วง 2 ระดับแรก คือ ระดับกลไกหรือ

การจำแนกแยกแยะเสียง และระดับความเข้าใจ แต่เนื่องจากการวิจัยนี้ศึกษาหลักการของวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาที่ต่างก็มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการฟัง ซึ่งไม่ได้ส่งผลหลักให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในระดับกลไกหรือการจำแนกแยกแยะเสียงที่ได้ยิน ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษในระดับความเข้าใจ ซึ่งเป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายของคำหรือประโยค สามารถทำตามคำสั่ง สามารถจับคู่ประโยคที่ได้ยินเข้ากับรูปภาพ และระดับถ่ายโอน ซึ่งเป็นระดับที่สูงขึ้นไป ที่ผู้เรียนสามารถนำข้อมูลที่ได้รับการฟังมานำเสนอในรูปแบบอื่น เช่น การวาดภาพ และสามารถเลือกคำตอบให้สัมพันธ์กับคำถามสิ่งที่ได้ยินก็เป็นระดับที่เด็กอนุบาลสามารถพัฒนาไปถึงได้ในขั้นต้น ๆ ของระดับนี้ ส่วนความสามารถในการฟังระดับการสื่อสาร และระดับวิพากษ์วิจารณ์เป็นระดับที่อยู่สูงกว่าระดับพัฒนาการในการรับรู้ภาษาต่างประเทศของเด็กในระดับอนุบาล จึงไม่ได้นำมาศึกษาในงานวิจัยนี้ด้วยการศึกษาเอกสารเกี่ยวข้องกับตั้งกล่าวข้างต้น สามารถนำมาสังเคราะห์ความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลได้ ดังแสดงในแผนภาพที่ 4

แผนภาพที่ 4 การสังเคราะห์ความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

2.5 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษ

ในการศึกษาความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กนั้น การศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษก็เป็นประเด็นสำคัญอีกประเด็นหนึ่งที่ต้องทำความเข้าใจเพื่อให้ทราบถึงปัจจัยที่เป็นสาเหตุของความสำเร็จหรืออุปสรรคที่ทำให้การเรียนภาษาต่างประเทศของเด็กไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร นักวิชาการและนักการศึกษาได้กล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษเอาไว้ ดังนี้

Jakobovits (1971) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้การเรียนการสอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ พบว่าเกิดจากปัจจัย 3 ประการ คือ

1) ปัจจัยที่เกิดจากผู้เรียน ได้แก่ ความสามารถทางสติปัญญา ความสามารถในการเชื่อมโยงและถ่ายโอนสิ่งที่เคยเรียนรู้แล้วไปสู่ความรู้ใหม่ ความถนัดทางภาษา นิสัยในการเรียน เช่น ความสนใจในการเรียนรู้สิ่งใหม่ ความมานะบากบั่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และเจตคติที่มีต่อการเรียนและการสอนของครู

2) ปัจจัยที่เกิดจากผู้สอน ได้แก่ คุณภาพการสอนของครู ประกอบด้วย ความรู้ความสามารถทางภาษาและการสอน เวลาและโอกาสที่ครูให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาทั้งในและนอกห้องเรียน รวมทั้งคุณภาพของการประเมินผลที่ครูใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก

3) ปัจจัยที่เกิดจากสังคมและวัฒนธรรม ได้แก่ ความเหมือนหรือความแตกต่างกันของภาษาแม่ของผู้เรียนกับภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ รวมทั้งวัฒนธรรมที่เหมือนหรือต่างกัน ซึ่งจะส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศด้วย เช่น เด็กที่มีภาษาแม่และภาษาต่างประเทศที่อยู่ในตระกูลภาษาหรือมีรากศัพท์มาจากภาษาเดียวกันหรือมีโครงสร้างทางภาษาใกล้เคียงกันก็จะสามารถเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้นได้ง่ายกว่า

Gardner and Lambert (1972) กล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

1) เจตคติ ที่มีต่อวิชาที่เรียน ซึ่งเกิดจากการได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนจากผู้อื่น เช่น การได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว การมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนระหว่างที่เรียน การที่ครูมีทักษะในการสอนที่ดี น่าสนใจ สามารถกระตุ้นให้เด็กอยากเรียนและเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา

2) ความถนัดทางภาษา ซึ่งเป็นสิ่งที่ติดตัวเด็กมาตั้งแต่กำเนิด

3) การส่งเสริมจากผู้ปกครอง ซึ่งถือได้ว่าเป็นปัจจัยทางสังคมที่สำคัญอย่างหนึ่งที่จะส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของเด็ก

- 4) ฐานะทางเศรษฐกิจ จากการศึกษาพบว่าเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงจะมีเจตคติทางบวกต่อการเรียนภาษาต่างประเทศมากกว่าเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ
 - 5) ระดับสติปัญญา เด็กที่มีระดับสติปัญญาที่สูงจะมีผลการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศดีไปด้วย
 - 6) ลักษณะนิสัยในการเรียน ลักษณะนิสัยในการเรียนที่ดีจะทำงานร่วมกับแรงจูงใจในการเรียนรู้ ซึ่งจะส่งผลต่อความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศโดยตรง
 - 7) เพศ จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเรียนภาษาที่สองของเด็กในสหรัฐอเมริกาพบว่าเด็กผู้หญิงมีเจตคติและพัฒนาการในการเรียนรู้ภาษาที่สองดีกว่าเด็กผู้ชาย
 - 8) ความรู้เดิม ความรู้และประสบการณ์เดิมที่ผู้เรียนเคยได้รับจะเอื้อต่อการเรียนภาษาที่สอง ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนได้ดีกว่าผู้ที่มีความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิมน้อยกว่า
 - 9) คุณภาพการสอน การสอนที่มีคุณภาพของครูจะส่งผลให้เด็กมีเจตคติที่ดีและยังสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้แก่เด็กอีกด้วย
 - 10) โอกาสในการเรียนรู้ การที่เด็กได้มีโอกาสในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศทั้งในและนอกห้องเรียน เช่น การดูรายการโทรทัศน์ที่เป็นภาษาต่างประเทศ การเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา หรือการเข้าค่ายอบรมภาษาอังกฤษ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนมากยิ่งขึ้น
- Mckay (2006) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเอาไว้ ดังนี้

- 1) ความสามารถทางสติปัญญาของผู้เรียน เขากล่าวว่า ความจำของมนุษย์มีขีดจำกัด ดังนั้นจึงเป็นไปได้ยากที่เราจะสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ถ้าเราถูกจำกัดด้วยการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาเพียงอย่างเดียว การเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศควรจะเรียนรู้เช่นเดียวกับภาษาแม่ที่เด็กเรียนรู้กลุ่มคำที่มีความหมาย (chunks) ซึ่งอาจจะปรากฏในรูปของวลีหรือสำนวนโดยที่ยังไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ทางภาษา
- 2) โอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนที่ไม่ค่อยมีโอกาสในการใช้ภาษาจะทำให้สื่อสารติดขัดและเกิดความเครียดเนื่องจากต้องพยายามคิดสร้างประโยคตามกฎเกณฑ์ที่ได้เรียนมา
- 3) อารมณ์และความรู้สึกที่ผู้เรียนมีต่อการเรียนภาษา เด็กแต่ละคนต่างมีประสบการณ์แตกต่างกัน ส่งผลให้มีแรงจูงใจและความสนใจต่างกัน และมีผลกระทบต่อสติปัญญา เช่น การรับรู้ ความจำ และการแสดงออก ซึ่งส่งผลต่อการเรียนรู้ที่ยั่งยืนอีกด้วย
- 4) การจัดการเรียนการสอนที่มีคุณภาพของครู ด้วยการจัดกิจกรรมที่น่าสนใจพร้อมไปด้วยโอกาสในการใช้ภาษาอย่างมีความหมาย ด้วยการให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติ คิดและได้เคลื่อนไหว ส่งเสริมให้เด็กได้ร่วมมือและมีปฏิสัมพันธ์กัน นอกจากนี้ครูยังต้องจัดสิ่งแวดล้อมที่

ปลอดภัยและเอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็ก ด้วยการให้ประสบการณ์ ข้อมูลป้อนกลับ รวมทั้งใช้น้ำเสียง และการแสดงออกทางสีหน้าที่มีความหมายในเชิงบวก อีกทั้งแสดงความสนใจในสิ่งที่เด็กพูด ยิ่งไปกว่านั้นครูต้องมีทัศนคติในเชิงบวกต่อภาษาแม่ของเด็ก เขากล่าวว่า เด็กที่ได้รับการพัฒนาภาษาแม่มาเป็นอย่างดีจะส่งผลต่อการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศด้วย กล่าวคือความสามารถทางภาษาของเด็กสามารถถ่ายโอนไปยังภาษาอื่น และส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนของเด็กด้วย

Pinter (2009) กล่าวว่า ปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ มีดังนี้

- 1) สถานะการใช้ภาษาอังกฤษของประเทศนั้นๆ เช่น ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ เด็กที่อยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาหรืออยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ใช้ภาษาได้ตลอด ซึ่งก็จะมีผลในทางบวกเป็นอย่างมากต่อแรงจูงใจของทั้งครูและเด็ก ที่มีจุดมุ่งหมายในการใช้งานที่แท้จริง
- 2) นโยบายในการจัดการศึกษาของประเทศ ทำให้แต่ละประเทศมีหลักสูตรการเรียน และการกำหนดอายุของเด็กในการเริ่มเรียนภาษาที่แตกต่างกัน ซึ่งจะส่งผลต่อการเรียนภาษาของเด็กด้วย
- 3) ทัศนคติที่เด็กมีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเกิดจากประสบการณ์ที่เด็กได้รับ เช่น เด็กที่พ่อแม่สามารถพูดได้หลายภาษา และต้องย้ายไปอยู่ในที่ที่ต่างวัฒนธรรมกันก็จะมีทัศนคติที่ดีและยอมรับความแตกต่างของวัฒนธรรมได้ง่ายกว่าเด็กที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ใช้ภาษาเดียว
- 4) แรงจูงใจ เด็กเล็กที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาอังกฤษจะเกิดแรงจูงใจในการเรียน เนื่องจากมีทัศนคติในทางบวกต่อภาษาอังกฤษและบริบทในการเรียนรู้ กล่าวคือเด็กเล็กต้องการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะกิจกรรมที่สนุกสนาน บรรยากาศในชั้นเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ รวมทั้งเกิดจากความชอบที่มีต่อตัวครูผู้สอนด้วย
- 5) เป้าหมายและความคาดหวังของเด็ก ซึ่งในเด็กเล็กผู้ที่สามารถช่วยให้เด็กเห็นถึงเป้าหมายในการเรียนภาษาต่างประเทศก็คือผู้ปกครองและครู เช่น พูดคุยให้เด็กเห็นถึงความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ หรือการแนะนำให้เด็กได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยวิธีการที่สนุกและน่าสนใจ
- 6) โอกาสในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็ก บริบทของการเรียนรู้ในชั้นเรียนสำคัญมากที่ครูผู้สอนจะต้องสร้างโอกาสในการเรียนรู้ เพื่อให้เด็กได้เรียนภาษาอย่างเป็นธรรมชาติและได้มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ผ่านงานและกิจกรรมที่หลากหลาย เหมาะสมและเอื้อต่อการให้เด็กได้ใช้ภาษาสื่อสารกัน
- 7) ปัจจัยด้านครูผู้สอน ซึ่งถือได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กโดยตรง ครูผู้สอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กจะต้องเป็นผู้ที่มี

ความรู้ทั้งเนื้อหาในหลักสูตร สามารถบูรณาการภาษาอังกฤษเข้ามาใช้ในการสอนได้ง่ายและเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ยังต้องรู้จักเด็กและความต้องการพิเศษที่เด็กมีแตกต่างจากผู้เรียนในวัยอื่น เช่น ต้องการสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย เป็นต้น สนับสนุนและส่งเสริมการเรียนรู้ มีความสนุกสนาน และหลากหลาย รวมทั้งมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี

Krashen and Terrell (2000) ยังได้กล่าวถึงปัจจัยซึ่งส่งผลต่อการรับรู้ภาษาที่สองเอาไว้ ซึ่งปัจจัยหนึ่งที่น่าสนใจและเกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้โดยตรงคือ ปัจจัยด้านบทบาทของภาษาแม่ เขากล่าวว่า มีการศึกษาวิจัยหลายเรื่องที่ว่าภาษาแม่อาจจะเป็นตัวแทรกแซงการรับรู้ภาษาที่สอง โดยเฉพาะถ้ากฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และโครงสร้างของภาษานั้นแตกต่างกัน แต่เขากลับมองว่าภาษาแม่ไม่ได้ก่อให้เกิดผลเสียกับการรู้ภาษาที่สอง แต่กลับมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนสามารถรับข้อมูลทางภาษา (input) ของภาษาที่สองได้ดียิ่งขึ้นและยังเป็นตัวเสริมทำให้การสื่อสารไม่ขาดหายในขณะที่ผู้เรียนกำลังคิดคำหรือนึกภาษาที่สองไม่ออกระหว่างการสนทนา และผู้เรียนในชั้นเริ่มผลิตภาษา (Early production) ที่ใช้กฎเกณฑ์ของภาษาแม่เข้ามาช่วยก็จะสามารถแสดงออกถึงการมีส่วนร่วมในการสนทนาได้มากยิ่งขึ้น นั่นหมายความว่าเด็กเกิดความเข้าใจมากขึ้น ดังนั้นก็จะมี การรับรู้ภาษาที่สองมากขึ้นตามไปด้วย สอดคล้องกับ Moeller & Catalano (2015) ที่กล่าวว่า ผลการวิจัยในปัจจุบันมองว่าภาษาแม่เป็นเหมือนกับทรัพยากรทางภาษาและปัญญาที่ทำหน้าที่สนับสนุนการแสดงออกทางภาษาที่สองให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

Mahmoudi and Mahmoudi (2015) กล่าวว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศสามารถแบ่งออกเป็น 2 ปัจจัย ได้แก่

1) ปัจจัยภายในซึ่งเกิดจากตัวผู้เรียน ประกอบด้วย ปัจจัยทางด้านสติปัญญาและปัจจัยทางด้านเจตคติ ได้แก่ แรงจูงใจ ความสามารถทางสติปัญญา ความเครียด ความสามารถในการจัดการกับความเสียง ทักษะที่ผู้เรียนมีต่อภาษาที่เรียน รวมทั้งบุคลิกภาพส่วนบุคคล เช่น การเป็นคนเก็บตัว หรือการเป็นคนเปิดเผยกล้าแสดงออก เป็นต้น

2) ปัจจัยภายนอก ได้แก่ ฐานะทางสังคม ภาษาแม่ของผู้เรียน ปัจจัยเกี่ยวกับครูผู้สอน อายุที่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ หลักสูตรที่ครูใช้ เป็นต้น ซึ่งปัจจัยภายนอกนี้เขาให้ความสำคัญกับปัจจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของครูผู้สอนมากที่สุด เนื่องจากเป็นปัจจัยที่มีผลกระทบต่อ การเรียนรู้ทุกประเภทโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนภาษาต่างประเทศ สอดคล้องกับที่ Cheng & Dornyei (2007) กล่าวว่า ครูสามารถจุดไฟความกระตือรือร้นในตัวผู้เรียนได้โดยการเป็นตัวอย่างที่ดีในชั้นเรียน

นอกจากนี้ Lightbown and Nina (2013) และ Macoro (2001) ก็ยังได้กล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ภาษาที่สองไว้ว่า สามารถแบ่งออกเป็น 2 ปัจจัยใหญ่ ๆ ประกอบด้วย

1) ปัจจัยภายในตัวผู้เรียน ได้แก่

1.1) อายุของผู้เรียน พวกเขาบอกว่าเด็กที่มีทักษะในการเรียนภาษาแม่ดีแล้ว จะสามารถรับภาษาใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นผู้เรียนที่มีอายุมากกว่าจะสามารถประสบความสำเร็จได้มากด้วย แต่ก็ประสบปัญหาเกี่ยวกับการใช้สำเนียงและโทนเสียงได้ไม่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาเท่ากับผู้ที่เรียนตั้งแต่อายุน้อย ๆ

1.2) บุคลิกภาพ โดยปกติแล้วผู้เรียนที่ชอบเก็บตัวหรือมีความเครียดจะมีความก้าวหน้าในการเรียนภาษาต่างประเทศช้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการพัฒนาทักษะด้านการพูด ในขณะที่ผู้เรียนที่กล้าแสดงออกจะไม่ค่อยกังวลเกี่ยวกับความผิดพลาด กล้าเสียง และชอบฝึกฝนมากกว่า

1.3) แรงจูงใจภายใน ผู้เรียนที่ชอบและสนุกกับการเรียนภาษาและมีความภาคภูมิใจกับความสำเร็จในการเรียนของตนเองจะเรียนได้ดีกว่า และแรงจูงใจภายนอก เช่น การอยากไปต่างประเทศ หรือความต้องการสื่อสารกับชาวต่างประเทศก็ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนมากกว่าเช่นกัน

1.4) ประสบการณ์ ผู้เรียนที่มีความรู้ทั่วไปและประสบการณ์ที่หลากหลายจะสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาใหม่มากกว่า เช่น คนที่เคยไปอยู่ต่างประเทศหลาย ๆ ประเทศ ได้สัมผัสและเห็นภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของประเทศนั้น ๆ ก็จะมีพื้นฐานที่ดีในการเรียนภาษามากกว่าคนที่ไม่เคยมีประสบการณ์ เป็นต้น

1.5) สติปัญญาของผู้เรียน ผู้เรียนที่มีความสามารถทางสติปัญญามากกว่าจะมีความก้าวหน้าในการเรียนภาษาเร็วกว่าด้วย นอกจากนี้ นักภาษาศาสตร์บางท่านยังเชื่ออีกว่า ผู้เรียนบางคนมีความสามารถทางภาษาที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดทำให้เรียนภาษาได้ดีกว่าคนอื่น ๆ

1.6) ภาษาแม่ ผู้เรียนที่เรียนภาษาที่สองที่อยู่ในตระกูลเดียวกันกับภาษาแม่ โดยปกติแล้วจะสามารถรับภาษานั้นได้ง่ายกว่า ตัวอย่างเช่น เด็กชาวเดนมาร์กจะเรียนภาษาอังกฤษได้เร็วกว่าเด็กญี่ปุ่น เป็นต้น

2) ปัจจัยภายนอก เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษา ได้แก่

2.1) หลักสูตร ประสบการณ์ในการเรียนที่ผู้เรียนภาษาที่สองได้รับการจะตรงกับความต้องการของผู้เรียน การเรียนภาษาจะเปล่าประโยชน์ถ้าผู้เรียนไม่ได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนรู้ที่เหมาะสมและถูกต้อง

2.2) การสอนของครู เด็กจะสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาถ้าครูให้ประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

2.3) ฐานะทางสังคม มีการศึกษาพบว่า ผู้เรียนที่มีฐานะทางสังคมต่ำก็จะมี ความก้าวหน้าในการเรียนภาษาที่สองช้าไปด้วย

2.4) การสนับสนุน เด็กที่ได้รับการสนับสนุนอย่างเหมาะสมและต่อเนื่องจากครู และผู้ปกครองโดยทั่วไปแล้วจะประสบความสำเร็จในการเรียนมากกว่า ตัวอย่างเช่น เด็กที่มาจากครอบครัวที่เห็นความสำคัญของการเรียนภาษาที่สองก็จะมีความก้าวหน้าในการเรียนเร็วกว่า

2.5) โอกาสในการปฏิสัมพันธ์กับชาวต่างชาติ ผู้เรียนที่มีโอกาสได้พูดคุยกับชาวต่างชาติเจ้าของภาษาทั้งในและนอกห้องเรียน ก็จะมีตัวแบบทางภาษา (linguistic models) และได้รับข้อมูลป้อนกลับที่เหมาะสมทำให้สามารถพัฒนาภาษาได้อย่างรวดเร็ว

สรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษสามารถแบ่งออกเป็น 2 ด้านหลัก ๆ คือ

1) ปัจจัยภายใน ที่เกิดจากตัวผู้เรียนเอง ได้แก่ ความสามารถทางสติปัญญา ความถนัดทางภาษา ความรู้และประสบการณ์เดิมที่เด็กเคยได้รับ เป้าหมายและความคาดหวังในการเรียน อายุที่ผู้เรียนเริ่มเรียน นิสัยและบุคลิกภาพส่วนบุคคล เจตคติที่มีต่อภาษาที่เรียนและต่อการเรียนการสอนของครู แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และความเครียด

2) ปัจจัยภายนอก ที่เป็นผลมาจากบุคคลอื่นหรือสิ่งแวดล้อม ได้แก่ หลักสูตร นโยบายการจัดการศึกษาของรัฐ ฐานะทางเศรษฐกิจ ความเหมือนหรือต่างของภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศที่เรียน โอกาสในการเรียนและใช้ภาษา การส่งเสริมและสนับสนุนจากผู้ปกครองและครู รวมทั้งปัจจัยทางด้านครูผู้สอน ซึ่งสามารถแยกออกเป็นประสิทธิภาพในการจัดการเรียน และบุคลิกภาพส่วนตัวของครู

จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนของครูเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลโดยตรงต่อการเรียนภาษาต่างประเทศของเด็ก เนื่องจากการสอนที่มีประสิทธิภาพของครูก็จะส่งผลให้ผู้เรียนสามารถรับข้อมูลทางภาษา (input) ได้อย่างเต็มที่ (Krashen and Terrell, 2000) นั่นคือถ้าเด็กมีความพึงพอใจในการเรียนก็จะทำให้เด็กรู้สึกสนุก อยากเรียน มีความมั่นใจในความสามารถทางภาษาของตนเอง นั่นก็แสดงว่าเด็กมีตัวกลั่นกรองทางทัศนคติว่า เมื่อผู้เรียนมีตัวกลั่นกรองทางทัศนคติดีก็จะมีแรงจูงใจในการเรียน มีความเชื่อมั่นในตนเอง และไม่มีความวิตกกังวล จะส่งผลให้สามารถเปิดรับข้อมูลทางภาษาได้เป็นอย่างดี ส่งผลให้เกิดเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาต่างประเทศซึ่งก็เป็นปัจจัยภายในที่สำคัญอีกหนึ่งปัจจัยที่จะส่งผลให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศต่อไป ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลการใช้รูปแบบฯ โดยพิจารณาถึงความพึงพอใจของผู้เรียนด้วย ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจในการเรียนรู้ด้วย มีรายละเอียดดังนี้

2.6 ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

หลายทศวรรษที่ผ่านมาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศได้เปลี่ยนจากแนวการสอนแบบเน้นโครงสร้างมาเป็นการสอนตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสาร แนวการสอนแบบมนุษยปรัชญา และแนวการสอนแบบเด็กเป็นศูนย์กลาง ซึ่งการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศตามแนวการสอนเหล่านี้คำนึงถึงผลกระทบทางด้านจิตใจว่ามีความสำคัญต่อการรับรู้ภาษาต่างประเทศ Morley (1974) กล่าวว่า ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษจำเป็นต้องคำนึงถึงความสามารถด้านจิตพิสัย อันประกอบด้วยทัศนคติ อารมณ์ และความรู้สึกด้วย ซึ่งความพึงพอใจนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ ส่งผลให้เด็กเกิดความสนใจและกระตือรือร้นในการใช้ภาษา โดยเฉพาะการเรียนภาษาอังกฤษในเด็กอนุบาล ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนถือได้ว่าเป็นสิ่งที่สำคัญเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากระดับอนุบาลเป็นช่วงแรกๆที่เด็กได้มีประสบการณ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศ ที่เด็กไม่เคยได้ยินมาตั้งแต่แรกเกิดเหมือนดังเช่นประสบการณ์ที่ได้รับจากภาษาแม่ ดังนั้นเด็กอาจจะเกิดความรู้สึกกังวลและกลัว ยิ่งถ้าเด็กได้รับการสอนที่ไม่เหมาะสมกับพัฒนาการและวิธีการเรียนรู้ตามวัย เช่น ต้องเรียนแบบท่องจำ เน้นการฝึกรับเขียน รวมทั้งต้องเรียนกับครูผู้สอนชาวต่างประเทศซึ่งไม่สามารถสื่อสารกันได้ จะทำให้เด็กวิตกกังวล เครียด มีเจตคติด้านลบและส่งผลเสียต่อการเรียนภาษาอังกฤษต่อไปในอนาคต ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศให้แก่เด็กในวัยอนุบาลจึงต้องให้ความสำคัญกับความพึงพอใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กด้วย ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในการเรียนรู้ซึ่งจะส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษต่อไป ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.6.1 ความหมายและความสำคัญของความพึงพอใจในการเรียนรู้

ความพึงพอใจ ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Satisfaction ซึ่งมีความหมายโดยทั่วไปว่าระดับความรู้สึกในทางบวกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง มีนักวิชาการและนักจิตวิทยาให้ความหมายไว้ดังนี้

Morse (1953) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถลดความตึงเครียดของบุคคลให้น้อยลงได้ ถ้าความตึงเครียดมีมากก็จะทำให้เกิดความไม่พอใจ ซึ่งความตึงเครียดนี้มีผลมาจากความต้องการของมนุษย์ หากมนุษย์มีความต้องการมากก็จะเกิดปฏิกิริยาเรียกร้อง แต่ถ้าเมื่อใดความต้องการได้รับการตอบสนอง ก็จะทำให้เกิดความพึงพอใจ

Vroom (1964) กล่าวว่า ทัศนคติและความพึงพอใจในสิ่งหนึ่งสามารถใช้แทนกันได้ เพราะทั้งสองคำนี้หมายถึง ผลที่ได้จากการที่บุคคลเข้าไปมีส่วนร่วมในสิ่งนั้น ทัศนคติด้าน

บวกจะแสดงให้เห็นถึงสภาพความพึงพอใจในสิ่งนั้นและทัศนคติด้านลบจะแสดงให้เห็นถึงสภาพความไม่พึงพอใจ

Wolman (1973) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า หมายถึง ความรู้สึกที่มีความสุขเมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมายที่ต้องการหรือตามแรงจูงใจ

พันทิพา ปัจจคงคะตา (2549) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบส่วนตัว ของบุคคลต่อการปฏิบัติกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งที่ตอบสนองความต้องการของผู้ปฏิบัติ

พรชัย วิจิตรธรรมภาณี (2549) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นทัศนคติอย่างหนึ่งที่มีลักษณะเป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นรูปร่างได้ เป็นความรู้สึกส่วนตัวที่มีสุขเมื่อได้รับการตอบสนองตามความต้องการของตนในสิ่งที่ขาดหายไป และเป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมในการแสดงออกของบุคคลที่มีผลต่อการเลือกที่จะปฏิบัติในกิจกรรมนั้น

จากความหมายของความพึงพอใจที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นสรุปได้ว่า ความพึงพอใจในการเรียนรู้หมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบใจ หรือเจตคติที่ดีของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนการสอน สามารถสังเกตได้จากพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้เรียนที่แสดงออกมา เช่น สายตา การพูดจา ท่าทางที่แสดงออกให้เห็นถึงความกระตือรือร้นในการปฏิบัติกิจกรรม มีความตั้งใจในการทำงาน และมีความสุขกับงานที่ทำ

2.6.2 แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจในการเรียนรู้ที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จนั้นมิได้ขึ้นอยู่กับความสามารถหรือองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีองค์ประกอบทางด้านจิตใจของผู้เรียน ซึ่งเป็นการได้รับผลกระทบจากกระบวนการเรียนการสอนของครูเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เช่น ลักษณะการปรับตัว ความเครียด ความวิตกกังวล และความพึงพอใจในการเรียนรู้ โดยเฉพาะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ความพึงพอใจในการเรียนรู้จะส่งผลเป็นอย่างมากต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน มีนักวิชาการทางด้านการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศได้ให้ความสำคัญกับผลกระทบทางด้านจิตใจของผู้เรียนที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ดังนี้

Arnold (1998) กล่าวว่า ในช่วงปลายปี 1970 กลุ่มนักการศึกษาทางด้านการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศและภาษาที่สองตามแนวมานุษยวิทยา ได้พยายามหาแนวทางในการเรียนรู้ภาษาโดยให้ความสำคัญกับแง่มุมทางด้านจิตใจของผู้เรียนและพบว่าผู้เรียนจะเรียนรู้ได้ดีในภาวะที่เป็นอิสระ ไม่ถูกควบคุม ปราศจากความเครียด เนื่องจากความเครียดและความรู้สึกในทางลบจะไปยังยังกระบวนการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ ในช่วงดังกล่าวจึงได้เกิดวิธีการสอนหลายวิธีที่มีแนวคิดสอดคล้องกัน เช่น วิธีสอนแบบ Suggestopedia, Silent way, Community Language Learning และ Total Physical Response เป็นต้น (Arnold, 1999)

Asher (1979) ได้กล่าวถึง ผลกระทบทางด้านจิตใจที่มีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศโดยได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า การเรียนรู้ภาษาจะต้องปราศจากความเครียด เพราะความเครียดและอารมณ์ที่เป็นลบจะขัดขวางกระบวนการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ ดังนั้นครูผู้สอนควรจะเน้นไปที่ความหมายและการเคลื่อนไหวร่างกายเพื่อหลีกเลี่ยงความเครียด

Krashen & Terrell (1983) ได้พัฒนาแนวการสอนแบบ Natural Approach ซึ่งก็ได้ให้ความสำคัญกับผลกระทบทางด้านจิตใจซึ่งมีต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองเช่นกัน โดยเขาได้ตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับการกลั่นกรองทางทัศนคติ (The Affective Filter Hypothesis) ซึ่งสมมติฐานนี้กล่าวว่า ตัวกลั่นกรองทางทัศนคติซึ่งเกี่ยวข้องกับอารมณ์และความรู้สึกของผู้เรียน ได้แก่ แรงจูงใจ (motivation) ความเชื่อมั่นในตนเอง (self-confidence) และความวิตกกังวล (anxiety) มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนรู้ภาษา นอกจากนี้กิจกรรมในชั้นเรียนตามแนวการสอนแบบ Natural Approach ยังออกแบบมาเพื่อลดความเครียดของเด็กให้เหลือน้อยมากที่สุดอีกด้วย

จากการศึกษาแนวคิดดังกล่าว สรุปได้ว่า เด็กจะเรียนรู้ภาษาได้ดีในภาวะที่เป็นอิสระ ไม่ถูกควบคุม ปราศจากความเครียดและความวิตกกังวล เนื่องจากความเครียดและความรู้สึกในทางลบจะไปยับยั้งกระบวนการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ การเรียนการสอนจึงควรเน้นที่ความหมายมากกว่ารูปแบบ เนื้อหาที่ใช้สอนต้องน่าสนใจ ใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวัย มีการเคลื่อนไหวร่างกายและบรรยากาศในห้องเรียนควรจะผ่อนคลายไม่เครียด

นอกจากนี้ สุพรรณษา ศรีโพธิ์ (2546) ยังได้กล่าวถึงปัจจัยที่ก่อให้เกิดความพอใจในการเรียนรู้ว่ามีอยู่ 5 ประการ คือ

- 1) สิ่งจูงใจเกี่ยวกับวัตถุ ประกอบด้วยวัสดุ อุปกรณ์ อาคารสถานที่ เป็นต้น
- 2) สิ่งจูงใจเกี่ยวกับโอกาส เช่น โอกาสในการแสดงความคิดเห็น หรือโอกาสในการแสดงความสามารถของตนเอง เป็นต้น
- 3) สิ่งจูงใจเกี่ยวกับสภาพวัสดุอุปกรณ์ ความร่วมมือ การได้รับบริการ ซึ่งอาจจะได้โดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว
- 4) ความสามารถของครูผู้สอนที่จะให้ความพึงพอใจแก่บุคคล โดยเปิดโอกาสให้เขาแสดงความสามารถโดยเสรี เพื่อก่อให้เกิดความภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง
- 5) สิ่งจูงใจเกี่ยวกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน การมีสัมพันธ์ฉันมิตรกับบุคคลภายในห้อง ความผูกพันกับสถาบัน และการมีส่วนร่วมกับกิจกรรมโรงเรียน

2.6.3 การวัดและประเมินความพึงพอใจในการเรียนรู้

ในการวัดความพึงพอใจต่อการเรียนหรือการปฏิบัติกิจกรรมนั้น ผู้วิจัยจะต้องหาวิธีการวัดที่เหมาะสมกับกิจกรรมในงานวิจัยและวัยของผู้เรียน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เนื่องจากความพึงพอใจเป็นทัศนคติที่เป็นนามธรรมและค่อนข้างซับซ้อน จึงสามารถวัดได้โดยทางอ้อมโดยวัดความคิดเห็นของบุคคลนั้นแทน ทั้งนี้การแสดงความคิดเห็นของบุคคลนั้นจะต้องตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงจึงจะสามารถวัดความพึงพอใจได้ มิฉะนั้นอาจมีความคลาดเคลื่อนในการวัดความพึงพอใจได้

สาโรจน์ ไสยสมบัติ (2534) กล่าวว่า การวัดความพึงพอใจในการเรียนรู้กระทำได้หลายวิธีต่อไปนี้

- 1) การใช้แบบสอบถาม ซึ่งเป็นวิธีที่นิยมใช้มากอย่างแพร่หลายวิธีหนึ่ง
- 2) การสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นวิธีที่ต้องอาศัยเทคนิค และความชำนาญพิเศษของผู้สัมภาษณ์ที่จะจูงใจให้ผู้ตอบคำถามตอบตามข้อเท็จจริง
- 3) การสังเกต เป็นการสังเกตพฤติกรรมทั้งก่อนการปฏิบัติกิจกรรม ขณะปฏิบัติกิจกรรมและหลังการปฏิบัติกิจกรรม

ภณิดา ชัยปัญญา (2541) กล่าวว่า มีวิธีที่สามารถวัดความพึงพอใจได้ดังนี้

- 1) การใช้แบบสอบถาม โดยผู้ออกแบบสอบถามจัดทำแบบสอบถามเพื่อต้องการทราบความคิดเห็น สามารถกระทำได้ในลักษณะกำหนดคำตอบให้เลือก หรือตอบคำถามอิสระ ซึ่งคำถามดังกล่าวอาจถามความพอใจในด้านต่างๆ
- 2) การสัมภาษณ์ เป็นวิธีวัดความพึงพอใจโดยตรงซึ่งต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ดีจึงจะได้ข้อมูลที่แท้จริง
- 3) การสังเกต เป็นวิธีวัดความพึงพอใจโดยการสังเกตพฤติกรรมของบุคคล เป้าหมายไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูดจา กิริยา ท่าทาง วิธีนี้ต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจัง และสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน

การวัดความพึงพอใจในการเรียนรู้สามารถวัดได้หลายวิธีทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสม จุดมุ่งหมาย หรือเป้าหมายตลอดจนความสะดวกของการวัดด้วย จึงจะส่งผลให้การวัดนั้นมีประสิทธิภาพน่าเชื่อถือ สำหรับการวัดความพึงพอใจในการเรียนรู้ของเด็กอนุบาลนั้น ควรจะคำนึงถึงพัฒนาการของเด็กประกอบด้วย และควรใช้วิธีการที่หลากหลายประกอบกัน จะเห็นได้ว่าความพึงพอใจในการเรียนรู้มีความสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะสำหรับเด็กอนุบาลซึ่งเพิ่งจะเริ่มเรียนภาษาอังกฤษครั้งแรก เนื่องจากความพึงพอใจในการเรียนรู้จะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนและใช้ภาษา ในทางตรงกันข้ามถ้าผู้เรียนไม่มีความพึงพอใจในการเรียนจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความท้อถอย ไม่ชอบและไม่อยากเรียนซึ่งจะ

ส่งผลทางลบระยะยาวต่อการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กต่อไป ซึ่งในการวัดความพึงพอใจในการเรียนสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การสังเกต สัมภาษณ์ หรือใช้แบบสอบถาม โดยเครื่องมือที่ใช้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของเรื่องที่จะศึกษา ในงานวิจัยนี้ผู้ศึกษาได้วัดความพึงพอใจของเด็กโดยวิธีการให้เด็กประเมินตนเอง เนื่องจากเป็นวิธีการวัดและประเมินที่เหมาะสมกับเด็กระดับอนุบาล

2.7 การประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษในเด็กอนุบาล

การประเมินผลถือเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอนุบาลหรือเด็กเล็กเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากช่วยให้ผู้สอนทราบว่าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถทักษะ และเจตคติ ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กในชั้นเรียนของตนว่าเป็นไปตามเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่ได้วางไว้หรือไม่ เพื่อที่ผู้สอนจะได้นำข้อมูลที่ได้จากการประเมินผลไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ และนำไปแก้ไขข้อบกพร่องและส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคนต่อไป ซึ่งการวัดและการประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับอนุบาล ซึ่งเป็นเด็กเล็กมาก นั้นจะดำเนินการทดสอบแบบเป็นทางการอย่างที่ทำกับเด็กโตหรือผู้ใหญ่ไม่ได้ เนื่องจากธรรมชาติในการเรียนรู้และพัฒนาการในด้านต่าง ๆ มีความแตกต่างกันอย่างมาก ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับเด็กในระดับนี้โดยศึกษาถึงความหมายของการประเมินผล หลักการของการประเมินภาษาอังกฤษในเด็กเล็ก และรูปแบบของการประเมินผลที่เหมาะสมกับเด็กเล็ก ดังนี้

2.7.1 ความหมายของการประเมินผล

นักการศึกษาและนักวิชาการหลายท่าน ได้กล่าวถึงความหมายของการประเมินผลเอาไว้ ดังนี้

Mckay (2006) กล่าวว่า การประเมินผลการเรียนรู้ทางด้านภาษาในเด็กเล็กเป็นการนำผลหรือข้อมูลที่ได้จากกระบวนการในการประเมินมาใช้ในการตัดสินใจในด้านอื่น ๆ ของผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้ปกครอง ตัวนักเรียนเอง ครูผู้สอน และผู้บริหาร ตัวอย่างเช่น ครูใช้ข้อมูลดังกล่าวเพื่อเป็นการประเมินว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนตรงตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของหลักสูตรที่ได้กำหนดเอาไว้หรือไม่และนำข้อมูลไปปรับปรุงการเรียนการสอนในชั้นเรียนต่อไป ส่วนผู้บริหารโรงเรียนก็ต้องการข้อมูลโดยสรุปเพื่อใช้ในการปรับปรุงหลักสูตรหรือคุณภาพการเรียนการสอนของโรงเรียนในภาพรวม

Green (2014) กล่าวว่า การประเมินผลทางภาษาเกี่ยวข้องกับการเก็บรวบรวมหลักฐานเพื่อเป็นการลงความเห็นหรือสรุปผลเกี่ยวกับความรู้ ทักษะหรือความสามารถทางภาษาของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

นพเก้า ณ พัทลุง (2548) กล่าวว่า การประเมินผล (assessment) หมายถึง กระบวนการรวบรวมและอภิปรายข้อมูลของผู้เรียนทั้งในด้านความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถในการปฏิบัติซึ่งเป็นผลที่มาจากประสบการณ์ในการเรียนรู้

จากข้อมูลดังกล่าว สรุปได้ว่า การประเมินผล หมายถึง กระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลหลักฐานเพื่อนำมาใช้ในการลงความเห็นหรือสรุปผลเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ ทักษะหรือความสามารถทางภาษาของผู้เรียนซึ่งเป็นผลที่มาจากประสบการณ์ในการเรียนรู้ เพื่อเป็นการตัดสินว่าผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนตรงตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของหลักสูตรที่ได้กำหนดเอาไว้หรือไม่และผู้สอนจะได้นำข้อมูลไปปรับปรุงการเรียนการสอนในชั้นเรียนต่อไป

2.7.2 หลักการประเมินผลภาษาอังกฤษในเด็กอนุบาล

นักวิชาการและนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงหลักการประเมินภาษาอังกฤษในเด็กอนุบาลดังนี้

Cameron (2001) กล่าวว่า สิ่งสำคัญในการสอนคือ ครูจะต้องมีวัตถุประสงค์ในการสอนที่ชัดเจน ครูจึงจะประเมินได้ว่าการเรียนการสอนเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้หรือไม่ เขาได้กล่าวถึงหลักในการประเมินการเรียนรู้ภาษาของเด็กว่ามีหลักการ ดังนี้

1) การประเมินควรมาจากฐานคิดของทฤษฎีที่การจัดการเรียนการสอนนั้นยึดถือ ดังเช่นทฤษฎีของ Vygotsky เน้นว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นในบริบททางสังคมและผ่านการมีปฏิสัมพันธ์และการช่วยเหลือจากผู้ใหญ่และเด็กคนอื่น ๆ ดังนั้นการประเมินที่แท้จริงจึงไม่สามารถเกิดขึ้นโดยการทดสอบจากการที่ให้เด็กทำอะไรตามลำพังเพียงคนเดียว

2) การประเมินควรช่วยสนับสนุนการเรียนและการสอน นั่นคือ กระบวนการและผลลัพธ์ที่ได้จากการประเมินสามารถจูงใจผู้เรียน กิจกรรมการประเมินสามารถเป็นรูปแบบในการใช้ภาษาในชั้นเรียน กิจกรรมการประเมินและข้อเสนอแนะที่ได้จากการประเมินสามารถช่วยสนับสนุนการเรียนในอนาคต ผลลัพธ์จากการประเมินสามารถช่วยครูวางแผนบทเรียนที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและสามารถนำมาปรับปรุงพัฒนารายวิชาและโปรแกรมได้อีกด้วย

3) การประเมิน (assessment) แตกต่างจากการทดสอบ (testing) เนื่องจากผลที่ได้จากการทดสอบไม่สามารถสะท้อนภาพโดยรวมของการเรียนการสอนได้ ครูจึงต้องใช้วิธีการประเมินที่หลากหลายประกอบกัน เช่น การสังเกต การใช้แฟ้มสะสมงาน และการประเมินตนเองของผู้เรียน ประกอบกับประสบการณ์ของครูในการประเมินและตีความผลการประเมินด้วย

4) การประเมินควรจะสอดคล้องกลมกลืนกับประสบการณ์ในการเรียนรู้ของเด็กไม่แยกส่วนกัน เด็กและผู้ปกครองควรเข้าใจประเด็นต่าง ๆ ของการประเมิน โดยเฉพาะผู้ปกครองต้องรู้ว่าครูกำลังทำอะไรและทำไปทำไม เพื่อครูจะได้รับความร่วมมือและการสนับสนุนจากผู้ปกครองซึ่งจะส่งทางบวกโดยตรงต่อเด็ก

Moon (2005) ได้กล่าว การประเมินภาษาอังกฤษในเด็กควรดำเนินการโดยคำนึงถึงหลักการดังนี้

- 1) ควรใช้วิธีการประเมินผ่านกิจกรรมที่สนุกสนาน เช่น การร้องเพลงหรือเล่นเกม และไม่คุกคามเด็ก ไม่ทำให้เด็กรู้สึกอายหรือรู้สึกด้อยค่า
- 2) ควรประเมินเป็นกลุ่มมากกว่าประเมินเป็นรายบุคคล เพื่อให้เด็กได้รับโอกาสในการช่วยเหลือจากเพื่อน ๆ และไม่รู้สึกวิตกกังวล
- 3) ประเมินโดยครูที่มีความยุติธรรม และการประเมินต้องไม่ได้รับผลกระทบจากอารมณ์หรือความรู้สึกของครูผู้ประเมิน

Hasselgreen (2005) ได้กล่าวถึงลักษณะที่ยอมรับกันโดยทั่วไปของกิจกรรมประเมินผลสำหรับเด็กเล็กไว้ ดังนี้

- 1) กิจกรรมการประเมินควรจะเป็นกิจกรรมที่มีความเหมาะสมกับอายุของเด็ก น่าสนใจและดึงดูดเด็ก เช่น เกมต่าง ๆ ที่มีความสนุกสนาน
- 2) ทั้งกิจกรรมการประเมินและรูปแบบของการให้ข้อมูลป้อนกลับควรจะออกแบบโดยเน้นที่จุดแข็งของนักเรียนหรือสิ่งที่นักเรียนสามารถทำได้
- 3) นักเรียนควรได้รับการช่วยเหลือในขณะที่ทำกิจกรรมการประเมิน.
- 4) ครูผู้สอนควรมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักเกณฑ์พื้นฐานและวิธีการในการประเมินความสามารถทางด้านภาษา

Linse (2005) ได้กล่าวถึงการประเมินภาษาอังกฤษในเด็กเล็กกว่า นอกจากจะต้องคำนึงถึงความตรงและความเที่ยงแล้ว สิ่งสำคัญที่ครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงก่อนที่จะเลือกเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินเด็กเล็ก มีดังนี้

- 1) ต้องมีความคาดหวังในตัวเด็กที่สมเหตุสมผล ไม่ควรคาดหวังว่าเด็กจะสามารถพูดหรือมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศได้เทียบเท่าหรือดีกว่าภาษาแม่ ดังนั้นเครื่องมือที่ครูใช้ประเมินเด็กจะต้องสอดคล้องกับระดับความสามารถของเด็กด้วย
- 2) ครูควรใช้เวลาเด็กในการตอบคำถาม โดยในขณะที่ทำการประเมินสิ่งสำคัญอย่างยิ่งคือ ครูจะต้องให้เวลาในการคอยให้เด็กตอบคำถามเป็นเวลาอย่างน้อย 5 วินาทีต่อ 1 คำถาม (วิธีการที่ดีเพื่อให้ครูมั่นใจว่าได้ให้เวลาในการรอคอยเด็กเป็นเวลา 5 วินาทีแล้วจริง ๆ คือ ควบนับซ้ำๆในใจว่า a thousand and one, a thousand and two)
- 3) ควรมีช่วงเวลาในการส่งผ่านจากภาษาแม่ไปสู่ภาษาอังกฤษก่อนเริ่มดำเนินการประเมิน เนื่องจากผู้เรียนส่วนใหญ่มักจะเข้ามาในชั้นเรียนพร้อมกับความคิดที่เป็นภาษาแม่

เมื่อจะทำการประเมินครูควรใช้เวลาเด็กสักเล็กน้อยในการปรับตัว ตัวอย่างเช่น ในเด็ก 5 ขวบอาจจะใช้หุ่นมือมาช่วยในการนำชั้นเรียนร้องเพลงภาษาอังกฤษสัก 2 เพลงก่อนเริ่มดำเนินการประเมินเด็ก

4) วิธีการในการประเมินควรชัดเจนและเข้าใจได้ง่าย โดยควรมีข้อตัวอย่างเพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจได้อย่างชัดเจน

5) ผู้ดำเนินการทดสอบควรเป็นบุคคลที่เด็กคุ้นเคยและเชื่อถือ เพื่อให้เด็กเกิดความสบายใจในขณะทำแบบทดสอบ

Shaaban (2005) กล่าวถึง การประเมินภาษาอังกฤษในเด็กเล็กกว่ากระบวนการทดสอบในชั้นเรียนแบบดั้งเดิมทำให้เด็กเครียด ส่งผลกระทบต่อการเรียนภาษาของเด็กและมุมมองที่เด็กมองตัวเอง ดังนั้นเด็กจึงต้องการการเรียนรู้และการประเมินผลในสิ่งแวดล้อมที่ไม่เครียด

Hughes (2003) กล่าวว่า การดำเนินการทดสอบผู้เรียนซึ่งเป็นเด็ก ควรใช้เทคนิคเฉพาะซึ่งการทดสอบนั้นควรมีลักษณะพิเศษดังนี้

1) การทดสอบไม่ควรใช้เวลานานเนื่องจากเด็กเล็ก ๆ มีช่วงความสนใจสั้น ดังนั้นสิ่งที่ใช้ทดสอบเด็กควรกระชับและหลากหลาย

2) เด็ก ๆ มีความสุขกับการได้ฟังเรื่องราวและการเล่น ดังนั้นงานที่ให้เด็กทำก็ควรจะมีลักษณะเป็นเกมต่าง ๆ

3) การทดสอบควรใช้รูปภาพ การออกแบบตัวอักษรหรือตัวพิมพ์ และสีสรรที่ดึงดูดใจ

4) เด็กในวัยนี้ยังกำลังพัฒนาภาษาแม่และความสามารถทางสติปัญญา ดังนั้นในการทดสอบเด็กควรจะให้เขาสามารถตอบเป็นภาษาแม่ได้

5) การทดสอบที่เหมาะสมกับเด็กควรจะให้เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กคนอื่นเนื่องจากวัยนี้เป็นวัยที่เด็กกำลังเรียนรู้ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

6) ถ้าการเรียนการสอนมีลักษณะเป็นการบูรณาการทักษะ งานที่ใช้ทดสอบเด็กก็ควรมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน นอกจากนี้ความต้องการทดสอบทักษะใดทักษะหนึ่งเฉพาะจึงควรจะทดสอบแยกทักษะ

Benjarano and Gordon (2012) กล่าวว่า การประเมินภาษาต่างประเทศควรเป็นไปอย่างเป็นธรรมชาติ เป็นผลลัพธ์ที่เกิดจากสิ่งที่เด็กได้ทำในชั้นเรียน ในการประเมินเด็กเล็กนั้น ควรจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1) การประเมินควรจะเป็นส่วนประกอบสำคัญของกระบวนการเรียนการสอน แต่ละบทเรียนเป็นโอกาสสำหรับการประเมิน

- 2) วิธีการในการประเมินควรใช้บริบทและกิจกรรมที่เด็กคุ้นเคย เพื่อสะท้อนสิ่งที่เด็กทำเป็นปกติในชั้นเรียนทำให้ผู้สอนสามารถเห็นถึงความสามารถที่แท้จริงของเด็ก
- 3) ควรประเมินในทุกแง่มุมของการเรียนรู้ ด้านเจตคติและสังคมก็ควรได้รับความสนใจเท่า ๆ ความรู้ในด้านภาษาและสติปัญญา
- 4) ควรจะเน้นการประเมินผลในสิ่งที่เด็กสามารถทำได้ และพิจารณาว่ามีด้านใดอีกที่เด็กยังต้องการความช่วยเหลือ
- 5) การประเมินควรจะเหมาะสมกับระดับอายุของเด็กทั้งในด้านของเนื้อหาและความสามารถในการเรียนรู้ของเด็ก
- 6) ครูผู้สอนควรหาเวลาในการพูดคุยกับเด็กเป็นรายบุคคลเพื่อสะท้อนการเรียนรู้และให้เด็กได้มีโอกาสแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับการเรียนของตนเอง

จากการศึกษาหลักการประเมินผลภาษาอังกฤษในเด็กดังกล่าว สรุปได้ว่า การประเมินนั้นควรมาจากฐานคิดของทฤษฎีที่การจัดการเรียนการสอนนั้นยึดถือ ครูต้องใช้วิธีการประเมินที่ชัดเจน เด็กสามารถเข้าใจได้ง่ายมีความกระชับ น่าสนใจและดึงดูดความสนใจของเด็ก เพราะเด็กเล็ก มีช่วงความสนใจสั้นและควรใช้หลากหลายวิธีประกอบกัน ทำการประเมินในบริบทและกิจกรรมที่เด็กคุ้นเคย เพื่อสะท้อนความสามารถที่แท้จริงของเด็ก เครื่องมือที่ครูใช้ประเมินเด็กจะต้องสอดคล้องกับระดับพัฒนาการและความสามารถของเด็ก และเนื่องจากเด็กในวัยนี้ยังกำลังพัฒนาภาษาแม่และความสามารถทางสติปัญญา ดังนั้นในการทดสอบเด็กควรจะให้เวลาเด็กในการตอบและเปิดโอกาสให้เขาสามารถตอบเป็นภาษาแม่ได้ นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงผลกระทบทางด้านจิตใจของเด็กอันจะส่งผลต่อผลการประเมินด้วย โดยควรจะดำเนินการทดสอบในสภาพแวดล้อมที่เด็กคุ้นเคย ไม่รู้สึกวิตกกังวลหรือเครียด และเปิดโอกาสให้เด็กได้รับการช่วยเหลือ ผู้ดำเนินการทดสอบควรเป็นบุคคลที่เด็กคุ้นเคยและเชื่อถือ เพื่อให้เด็กเกิดความสบายใจ ไม่เครียด อีกทั้งการทดสอบควรเน้นที่จุดแข็งของเด็กหรือสิ่งที่เด็กสามารถทำได้ ทำให้เด็กมีกำลังใจและเกิดความภูมิใจในตนเอง

2.7.3 รูปแบบของการประเมินที่เหมาะสมกับเด็กอนุบาล

รูปแบบในการประเมินผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นมีอยู่ด้วยกันหลายรูปแบบ เช่น การทดสอบ การสอบถาม การประเมินผลโดยใช้แฟ้มสะสมงาน และการประเมินผลการปฏิบัติ ในการประเมินภาษาอังกฤษในเด็กอนุบาลนั้น การเลือกรูปแบบการประเมินผลที่เหมาะสมกับวัยของเด็กก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งที่คุณสอนจะต้องคำนึงถึง Shaaban (2005) กล่าวว่า การประเมินผลแบบดั้งเดิมที่ใช้แบบทดสอบให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบโดยอ่านข้อสอบและตอบคำถามลงในกระดาษคำตอบนั้น เป็นวิธีการประเมินผลที่ไม่เหมาะสมกับเด็กเล็กเนื่องจากฝืนธรรมชาติของเด็ก ทำให้เด็กเกิดความเครียด และทำให้ผลการประเมินออกมาเป็นลบไม่ตรงกับความสามารถที่แท้จริงของเด็ก และที่สำคัญคือจะทำให้เด็กมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ อันจะส่งผลต่อการเรียน

ภาษาอังกฤษของเด็กต่อไปในอนาคต นอกจากนี้เขายังกล่าวอีกว่า ความสำเร็จของการประเมินผลขึ้นอยู่กับทางเลือกใช้เครื่องมือที่มีประสิทธิภาพและดำเนินเนินการอย่างเหมาะสม การประเมินที่เหมาะสมกับเด็กเล็กได้แก่ การประเมินผลการปฏิบัติ เนื่องจากเป็นการประเมินที่เหมาะสมกับวัยของเด็กที่ชอบลงมือปฏิบัติ ในสภาพแวดล้อมที่ปราศจากความเครียดและเป็นการประเมินที่กระบวนการเรียนรู้มากกว่าผลของการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการได้กล่าวถึงการประเมินผลการปฏิบัติไว้ดังนี้

Mckay (2006) กล่าวว่า การประเมินผลการปฏิบัติ หมายถึง การประเมินที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในสถานการณ์จริงหรือกิจกรรมที่จำลองสถานการณ์ในชีวิตจริง โดยที่ครูหรือผู้ประเมินจะสังเกตและประเมินผลการปฏิบัติของนักเรียนในภาพรวม ไม่ประเมินแบบแยกส่วนโดยพิจารณาจากเกณฑ์การให้คะแนนที่ตั้งเอาไว้ ไม่ใช้การเปรียบเทียบจากค่าเฉลี่ยของผลการปฏิบัติของนักเรียนทั้งหมด

นพเก้า ณ พัทลุง (2548) กล่าวว่า การประเมินผลการปฏิบัติเป็นการประเมินผลความสามารถของผู้เรียนในการปฏิบัติงานหรือแสดงความสามารถในการแก้ปัญหา การประเมินผลการปฏิบัติเน้นภาระงาน ครอบคลุมการปฏิบัติ และผลงาน อีกทั้งยังเป็นการประเมินผลที่บูรณาการพฤติกรรมทั้งทางด้านพุทธิพิสัย ด้านทักษะพิสัย และด้านเจตพิสัยอีกด้วย รูปแบบของการประเมินผลการปฏิบัติที่เหมาะสมกับเด็กเล็กคือ แบบที่ไม่ใช้ข้อเขียน เช่น การสร้างชิ้นงาน เกม การวาดภาพ การแสดงผลงาน เป็นต้น

นอกจากนี้ Nitko and Brookhart (2007) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการประเมินผลการปฏิบัติเอาไว้ดังนี้

- 1) กำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ที่ชัดเจน เพื่อจะได้มีเป้าหมายในการวางแผนเพื่อกำหนดเทคนิคและวิธีการประเมินผลที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่ได้วางเอาไว้
- 2) กำหนดภาระงานที่สอดคล้องกับเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ เหมาะสมกับระดับความรู้ และธรรมชาติในการเรียนรู้ของเด็ก
- 3) กำหนดวิธีการให้คะแนนและบันทึกผล นอกจากการให้คะแนนจะต้องมีความยุติธรรมและเที่ยงตรงแล้วสิ่งที่ผู้สอนจะต้องพิจารณาคือเกณฑ์การให้คะแนน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน (Rubric) เป็นแนวทางในการให้คะแนน ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการประเมินผลการปฏิบัติงาน ประกอบด้วยระดับคะแนนและรายละเอียดที่อธิบายคุณลักษณะของแต่ละระดับคะแนน ซึ่งอาจจะเป็นแบบเชิงคุณภาพ เช่น ดี ปานกลาง พอใช้ หรือเป็นแบบเชิงปริมาณ เช่น 1 2 3 ก็ได้

Arter and Mctighe (2001) กล่าวว่า ประเภทของเกณฑ์การประเมินผล แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1) การให้คะแนนเป็นภาพรวม (Holistic Trait) เป็นการให้คะแนนการประเมินผลการปฏิบัติหรือผลงานทั้งหมดของนักเรียน โดยการพิจารณาหรือตัดสินจากคุณภาพโดยรวมแล้วให้คะแนนเป็นคะแนนเดี่ยว ๆ เช่น 1 2 3... ตามลำดับ

2) การให้คะแนนแบบแยกองค์ประกอบ (Analytical Trait) เป็นการให้คะแนนการประเมินผลการปฏิบัติหรือผลงานนักเรียนโดยพิจารณาจากองค์ประกอบสำคัญแยกเป็นส่วน ๆ ไป ตัวอย่างเช่น การให้คะแนนคุณภาพของการเขียน สามารถแยกพิจารณาองค์ประกอบโดยอาจให้คะแนนจาก ความคิด การจัดโครงสร้างของการเขียน น้ำเสียงหรืออารมณ์ที่สะท้อนออกมาในงานเขียน การเลือกใช้คำ ความสละสลวยของประโยคที่ใช้ และความถูกต้องทางไวยากรณ์และการสะกดคำ เป็นต้น

การกำหนดดังกล่าวสอดคล้องกับนิมิตร การปลูก และนพเก้า ณ พัทลุง (2547) ที่ได้กล่าวถึงประเภทของเกณฑ์การประเมินผลว่าแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1) การให้คะแนนเป็นภาพรวม (Holistic Score) ซึ่งเป็นการให้คะแนนโดยดูภาพรวมของการปฏิบัติงานหรือผลงานของผู้เรียน

ตัวอย่างเช่น การให้คะแนนในการตอบคำถามโดยทั่วไป

3 หมายถึง คำตอบถูกต้อง แสดงเหตุผลและแนวคิดประกอบ

ชัดเจน

2 หมายถึง คำตอบถูกต้อง แสดงเหตุผลและแนวคิดยังไม่ชัดเจน

1 หมายถึง คำตอบผิดพลาด แสดงเหตุผลและแนวคิดยังไม่ชัดเจน

0 หมายถึง ไม่ตอบหรือตอบไม่ถูกเลย

2) การให้คะแนนแบบแยกองค์ประกอบ (Analytic Score) เป็นการให้คะแนนโดยแยกองค์ประกอบของการปฏิบัติงานหรือผลงานเป็นด้าน ๆ

ตัวอย่างเช่น การให้คะแนนในการนำเสนอผลงาน

(1) ด้านบุคลิกภาพ

ระดับดี หมายถึง สบตาผู้ชมทั่วถึง น้ำเสียงมีความเหมาะสม น่าฟัง และมีความกระตือรือร้นในการนำเสนอมาก

ระดับปานกลาง หมายถึง สบตาผู้ชมไม่ทั่วถึง น้ำเสียงมีความเหมาะสมและมีความกระตือรือร้นในการนำเสนอเป็นบางครั้ง

ระดับต่ำ หมายถึง ไม่สบตาผู้ชม น้ำเสียงไม่มีความเหมาะสม
และไม่มีความกระตือรือร้นในการนำเสนอ

(2) ด้านความรู้

ระดับดี หมายถึง สรุปรู้ได้อย่างถูกต้องแม่นยำ
ระดับปานกลาง หมายถึง มีความผิดพลาดบ้างในการสรุป
ความรู้

ระดับต่ำ หมายถึง มีความผิดพลาดในการสรุปรู้บ่อยครั้ง

สรุปได้ว่า รูปแบบของการประเมินผลที่เหมาะสมกับเด็กอนุบาลคือ การประเมินแบบที่ไม่ใช้ข้อเขียน (Non Paper-Pencil Assessment) เช่น การสร้างชิ้นงาน เกม การวาดภาพ การแสดงผลงาน การประเมินผลการปฏิบัติจึงเป็นการประเมินที่เหมาะสมจะใช้ในการประเมินเด็ก เนื่องจากเป็นการประเมินที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในสถานการณ์จริงหรือกิจกรรมที่จำลองสถานการณ์ในชีวิตจริง เป็นการประเมินผลความสามารถของผู้เรียนในการปฏิบัติงานหรือแสดงความสามารถในการแก้ปัญหา เน้นการพิจารณาภาระงาน (Task) ครอบคลุมการปฏิบัติ (Perform) และผลงาน (Product) อีกทั้งยังเป็นการประเมินผลที่บูรณาการพฤติกรรมทั้งทางด้านพุทธิพิสัย ด้านทักษะพิสัย และด้านเจตพิสัยอีกด้วย ครูหรือผู้ประเมินจะใช้วิธีการสังเกตและประเมินผลการปฏิบัติของนักเรียน และพิจารณาจากเกณฑ์การให้คะแนนที่ตั้งเอาไว้ ไม่ใช้การเปรียบเทียบจากค่าเฉลี่ยของผลการปฏิบัติของนักเรียนทั้งหมด การประเมินผลการปฏิบัตินี้สิ่งสำคัญคือครูผู้ดำเนินการประเมินจะต้องมีการกำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ที่ชัดเจน กำหนดภาระงานที่สอดคล้องกับเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้และมีความเหมาะสมกับระดับความรู้และธรรมชาติในการเรียนรู้ของผู้เรียน รวมถึงกำหนดวิธีการให้คะแนนและบันทึกผลที่มีความยุติธรรมและเที่ยงตรงด้วย

3. การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน

3.1 ความหมายของรูปแบบการเรียนการสอน

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาความหมาย องค์ประกอบ ประเภท การออกแบบและพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน ดังนี้

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนการสอนไว้ ดังนี้

ทิตนา แคมมณี (2554) กล่าวว่า รูปแบบการสอน หมายถึง แบบแผนการดำเนินการสอน ที่ได้รับการจัดอย่างเป็นระบบ มีความสอดคล้องสัมพันธ์กับทฤษฎี หลักการเรียนรู้ หรือวิธีสอนที่รูปแบบนั้นเชื่อถือและได้รับการพิสูจน์ทดสอบว่ามีประสิทธิภาพ สามารถช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายเฉพาะของรูปแบบนั้น โดยทั่วไปแล้วแบบแผนการดำเนินการสอนดังกล่าวมักจะ

ประกอบด้วยทฤษฎี หลักการที่รูปแบบนั้นยึดถือ และกระบวนการสอนเฉพาะ อันจะทำให้ผู้เรียนไปสู่ จุดมุ่งหมายเฉพาะที่รูปแบบนั้นกำหนดไว้ ซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นแบบแผนหรือแบบอย่างในการจัด และดำเนินการสอนอื่น ๆ ที่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะเช่นเดียวกันได้

Joyce and Weil (2000) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนการสอน หมายถึง แผนหรือแบบ แผนที่สามารถใช้เพื่อการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนหรือการสอนที่เป็นกลุ่มย่อย รูปแบบการเรียนการสอนแต่ละรูปแบบจะมีแนวทางในการออกแบบการเรียนการสอนที่มีเป้าหมายให้ผู้เรียน บรรลุวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน

Gunter, Estes and Mintz (2007) ได้กล่าวถึงความหมายของรูปแบบการเรียนการสอน ว่า เปรียบเสมือนต้นแบบที่ประกอบด้วยขั้นตอนการสอนหลัก ๆ ซึ่งจะทำให้เกิดผลตามที่ต้องการ การจัดการเรียนการสอนต้องเรียงตามลำดับขั้นตอนที่เสนอไว้ และผลของรูปแบบการเรียนการสอน แต่ละรูปแบบจะต้องเป็นไปตามจุดมุ่งหมายเฉพาะของรูปแบบนั้น ๆ

Saylor, et al. (1981) กล่าวว่า รูปแบบการสอน หมายถึง แบบแผน (pattern) ของการ สอนที่มีการจัดกระทำพฤติกรรมซึ่งมีความแตกต่างกันขึ้นจำนวนหนึ่ง เพื่อวัตถุประสงค์หรือจุดเน้น เฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่ง

จากการศึกษาความหมายของรูปแบบตามแนวคิดข้างต้น สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียน การสอน หมายถึง แบบแผน หรือกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ได้รับการจัดอย่างเป็นระบบ มี ขั้นตอนการสอนหลัก ๆ ที่สอดคล้องสัมพันธ์กับทฤษฎี หลักการเรียนรู้ หรือวิธีการสอนที่รูปแบบนั้น เชื่อถือและได้รับการพิสูจน์ทดสอบว่ามีประสิทธิภาพ สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตาม จุดมุ่งหมายเฉพาะของรูปแบบนั้น

3.2 องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนไว้ดังนี้

Arends (1997) กล่าวถึงองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนว่ามี

4 องค์ประกอบ ได้แก่

- 1) หลักการตามทฤษฎีที่ใช้เป็นแนวคิดพื้นฐานของรูปแบบนั้น
- 2) ผลการเรียนรู้ที่ต้องการ
- 3) วิธีสอนที่จะทำให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ของรูปแบบ
- 4) สิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอนที่จะนำไปสู่ผลการเรียนรู้ที่ต้องการ

Joyce and Weil (2000) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนการสอนมีองค์ประกอบอยู่ 4 องค์ประกอบ ได้แก่

1) เป้าหมายของรูปแบบ เป็นสิ่งที่มุ่งพัฒนาคุณลักษณะที่ต้องการให้เกิดในตัวผู้เรียน

2) หลักการหรือแนวคิดที่เป็นพื้นฐานของรูปแบบนั้น

3) รายละเอียดเกี่ยวกับขั้นตอนการสอนของรูปแบบ

4) การประเมินผลที่แสดงให้เห็นผลที่เกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบนั้น

ทศนา แคมมณี (2554) ได้อธิบายองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนว่ามี 4 องค์ประกอบ ได้แก่

1) ปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิดหรือความเชื่อที่เป็นพื้นฐานของรูปแบบนั้น

2) การอธิบาย บรรยายสภาพหรือลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับหลักการที่ยึดถือ

3) การจัดระบบ คือ การจัดองค์ประกอบและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของระบบให้สามารถนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายของระบบหรือกระบวนการนั้น

4) การอธิบายหรือให้ข้อมูลหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทคนิควิธีการสอนต่าง ๆ ที่จะช่วยให้กระบวนการเรียนการสอนนั้น ๆ เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

จากการศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนข้างต้น สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญของรูปแบบการเรียนการสอนมี 4 องค์ประกอบ คือ

1) หลักการ แนวคิดหรือทฤษฎีที่เป็นพื้นฐานของรูปแบบนั้น

2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบ

3) กระบวนการในการจัดการเรียนการสอน

4) การประเมินผลการใช้รูปแบบ

3.3 กระบวนการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงกระบวนการในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนไว้ ดังนี้

จันทรเพ็ญ เชื้อพาณิชย์ (2549) ได้กล่าวถึงกระบวนการในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนว่ามีกระบวนการดังนี้

1) กำหนดแนวคิดหรือทฤษฎีที่ใช้ในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน โดยที่ผู้พัฒนารูปแบบอาจกำหนดแนวคิดขึ้นเอง หรือเลือกจากทฤษฎีและหรือแนวคิดทางการศึกษาที่สนใจ แล้วศึกษาอย่างละเอียด ด้วยการวิเคราะห์และสังเคราะห์จนได้ประเด็นที่จะนำไปสู่การพัฒนาผู้เรียน

2) เขียนหลักการของรูปแบบจากสาระที่สังเคราะห์ได้จากแนวคิดทฤษฎี

3) กำหนดวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน โดยจะต้องอยู่ในกรอบของหลักการของรูปแบบ

4) กำหนดกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอน เทคนิคและวิธีการเรียนการสอน

5) กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนหลัก ๆ ในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับหลักการและวัตถุประสงค์ของรูปแบบ

6) กำหนดวิธีการวัดและการประเมินผล รวมทั้งเครื่องมือในการวัดและประเมินผลผู้เรียนในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน โดยที่ผู้พัฒนาจะต้องคำนึงถึงความต่อเนื่อง เชื่อมโยงและสัมพันธ์กันจากชั้นที่ 1 ถึงชั้นที่ 6 เป็นช่วง ๆ

ทิศนา แหมมณี (2554) ได้กล่าวถึงกระบวนการพัฒนารูปแบบว่าประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) การกำหนดจุดมุ่งหมายในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน
2) การศึกษาหลักการหรือทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดองค์ประกอบและเห็นแนวทางในการจัดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของรูปแบบ

3) การศึกษาสภาพการณ์และปัญหาที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ค้นพบองค์ประกอบที่สำคัญที่จะช่วยให้รูปแบบการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพเมื่อนำไปใช้จริง

4) การกำหนดองค์ประกอบที่สำคัญของรูปแบบการเรียนการสอน
5) การจัดกลุ่มองค์ประกอบ โดยจัดเป็นหมวดหมู่เพื่อความสะดวกในการดำเนินการขั้นต่อไป

6) การจัดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบ
7) การจัดผังของรูปแบบ โดยแสดงลำดับขั้นตอนของรูปแบบและแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ขององค์ประกอบ

8) การทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อศึกษาผลที่เกิดขึ้น
9) การประเมินผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ว่าบรรลุเป้าหมายหรือไม่เพียงใด

10) การปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอน โดยนำผลที่ได้จากการทดลองใช้ไปปรับปรุงให้รูปแบบดียิ่งขึ้น

จากข้อมูลดังกล่าว สรุปได้ว่า กระบวนการในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนมีขั้นตอน คือ 1) การกำหนดวัตถุประสงค์ในการพัฒนารูปแบบฯ 2) การศึกษาแนวคิดหรือทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง 3) การกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบฯ 4) การทดลองใช้รูปแบบฯ 5) การประเมินผลการใช้รูปแบบฯ และ 6) การปรับปรุงรูปแบบฯ ให้ดียิ่งขึ้น

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่า มีการนำเสนอผลการวิจัยในการนำวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ ดังนี้

Patimah (2012) ได้ศึกษาผลการใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล โดยเปรียบเทียบกับการสอนโดยไม่ใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจึงสรุปว่าการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีผลต่อการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็ก

Sitaula (2008) ได้ศึกษาผลการใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางกับนักเรียนในระดับประถมศึกษาโดยเน้นไปที่ทักษะการฟังและการพูด พบว่า เด็กสามารถสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศได้ถ้าครูผู้สอนด้วยการใช้กิจกรรมที่จูงใจให้เด็กใช้ภาษานั้น การศึกษานี้ยังสะท้อนอีกด้วยว่าผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางจะมีแรงจูงใจในการเรียนในระดับสูงและมีความวิตกกังวลในการเรียนในระดับต่ำ และการศึกษานี้สรุปว่าวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีประโยชน์ต่อการสอนภาษาใหม่ให้กับผู้ที่เพิ่งเริ่มเรียน

พิมพ์ อัมเฟิลบี (2553) ได้ศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเล่าเรื่องให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการศึกษาพบว่า วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเล่าเรื่อง ช่วยให้นักเรียนมีทักษะการฟังและการพูดออกเสียงคำศัพท์ วลี และประโยคสั้น ๆ พร้อมแสดงท่าทางประกอบจากสิ่งที่ฟังได้ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

Chen (2010) ได้ศึกษาผลการใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางในการเรียนภาษาที่สองของเด็กอนุบาล พบว่า วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีสอนที่มีประสิทธิภาพเมื่อเปรียบเทียบกับการสอนด้วยวิธีสอนแบบไวยากรณ์ดั้งเดิม เนื่องจากเด็กเล็กเป็นวัยที่ชอบเคลื่อนไหว ชอบการเลียนแบบ ชอบการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และชอบทดสอบความสามารถของตัวเอง ดังนั้นเด็กในวัยนี้จึงชอบเรียนในสิ่งที่ตนเองสนใจ ด้วยเหตุนี้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางจึงเหมาะกับเด็กในวัยนี้ เนื่องจากเป็นวิธีสอนที่ทำให้เด็กได้เรียนภาษาอังกฤษด้วยความสนุกสนาน ไม่เครียด และกระตุ้นความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็ก

Megawati (2012) ได้ศึกษาถึงผลของการใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางกับการเล่าเรื่องในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศให้กับเด็กอนุบาล โดยที่ทำการศึกษาเชิงคุณภาพ

กับเด็กอนุบาลอายุ 4-5 ปี ผลการศึกษาพบว่า การใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับการเล่าเรื่องได้ผลดีต่อการสอนภาษาอังกฤษกับเด็กอนุบาล โดยที่การเล่าเรื่องช่วยกระตุ้นความสนใจของเด็กในการวิจัย ในขณะที่วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางช่วยทำให้เด็กสามารถเข้าใจเรื่องที่เล่าโดยใช้ภาษาอังกฤษได้ง่ายยิ่งขึ้น

Yu (2012) ได้ศึกษาผลของการสอนด้วยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางกับเด็กปฐมวัยในประเทศจีน ผลการศึกษา พบว่า วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีสอนที่เหมาะสมกับธรรมชาติของเด็กเล็ก สามารถพัฒนาทักษะด้านการพูดและคำศัพท์ได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ยังช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนแบบผ่อนคลาย เนื่องจากเด็กได้เรียนรู้ผ่านการเล่น ได้วิ่ง ได้กระโดด เล่นเกมแทนการนั่งนิ่ง ๆ อยู่เฉย ๆ และถูกบังคับพูดตามครู ซึ่งจะส่งผลให้เด็กรู้สึกเครียดและเป็น การจำกัดการพัฒนาภาษาของเด็ก

Hanim (2013) ได้ศึกษาผลการใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อการสอน คำศัพท์ภาษาอังกฤษในเด็กระดับประถมศึกษาปีที่ 2 โดยทำการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ ผลการศึกษา ยืนยันว่าวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีสอนที่เหมาะสมสำหรับการสอนภาษาอังกฤษและ การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กในระยะเริ่มแรกของกระบวนการเรียนรู้เนื่องจากการใช้ กิจกรรมที่มีการเคลื่อนไหวร่างกาย สนุกและส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็ก ทำให้เด็กสามารถจดจำ คำศัพท์ได้ง่ายและยาวนาน ดังนั้น วิธีสอนแบบนี้จึงเป็นวิธีสอนที่ดีและเหมาะสมที่สุดในการใช้สอน ภาษาให้กับเด็กหรือผู้ที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ

Sariyati (2013) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษกับเด็กประถมศึกษา ตอนต้น โดยการใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางกับวิธีสอนแบบดั้งเดิม พบว่า ภายหลังการ ทดลองกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีผลสัมฤทธิ์ทางด้าน คำศัพท์สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Ahmad and Jusoff (2009) ได้ศึกษาการใช้เทคนิคการสลับภาษาของครูในการสอนในชั้น เรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำในประเทศ มาเลเซีย ผลการศึกษา พบว่า การใช้เทคนิคการสลับภาษาของครูในการสอนส่งผลต่อทัศนคติที่ดี และความสำเร็จในการเรียนรู้ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ นักเรียนในกลุ่มทดลอง ยังสนับสนุนให้มีการใช้เทคนิคการสลับภาษาในชั้นเรียนภาษาอังกฤษต่อไปอีกด้วย จากผลการศึกษา นี้ จึงทำให้เชื่อได้ว่าเทคนิคการสลับภาษาเป็นกลวิธีที่นำมาใช้ในการสอนที่มีประสิทธิภาพเมื่อนำไปใช้กับ ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำ

การวิจัยนี้สอดคล้องกับ Lin (2012) ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบเชิงคุณภาพวิธีสอน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศสำหรับเด็กอนุบาลในประเทศจีน โดยเปรียบเทียบวิธีสอน 3 แบบคือ แบบที่หนึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน แบบที่สองใช้ภาษาจีน และแบบที่สามใช้เทคนิคการ

สลับภาษาอังกฤษกับภาษาจีน ผลการศึกษาพบว่า วิธีสอนโดยใช้เทคนิคการสลับภาษาเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

Sehiling and Setiawan (2014) ได้ทำการศึกษาผลการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศโดยการใช้เทคนิคการสลับภาษาที่มีต่อเจตคติในการเรียนรู้ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศอินโดนีเซีย ผลการศึกษาพบว่า การสอนโดยใช้เทคนิคการสลับภาษามีผลต่อเจตคติที่ดีในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักเรียนกลุ่มทดลอง โดยเฉพาะนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ยังไม่ชำนาญต้องการให้ครูผู้สอนใช้เทคนิคการสลับภาษาในการสอนเพราะทำให้ง่ายต่อการเข้าใจ เนื่องจากนักเรียนกลุ่มดังกล่าวจะไม่ค่อยเข้าใจเวลาที่ครูสอนโดยพูดเป็นภาษาอังกฤษมาก ๆ นอกจากนี้กลุ่มทดลองยังให้ความเห็นว่าการใช้เทคนิคการสลับภาษาของครูผู้สอนทำให้พวกเขาเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนำมาสู่การตั้งสมมติฐานของงานวิจัยในครั้งนี้คือ

1. กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบฯ มีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ หลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง
2. กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบฯ มีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ หลังการทดลอง สูงกว่ากลุ่มควบคุม
3. กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบฯ มีค่าเฉลี่ยคะแนนความคงทน ไม่แตกต่างจากค่าเฉลี่ยคะแนน หลังการทดลอง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์ โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล และ 2) ศึกษาผลของรูปแบบฯ ที่พัฒนาขึ้น โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยมี 3 ระยะ ได้แก่

ระยะที่ 1 การสร้างรูปแบบฯ (R_1D_1)

การวิจัย (R_1) สร้างรูปแบบฯ (ฉบับตั้งต้น) และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
การพัฒนา (D_1) ปรับปรุงรูปแบบฯ (ฉบับตั้งต้น) และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
และพัฒนาเป็นรูปแบบฯ (ฉบับร่าง)

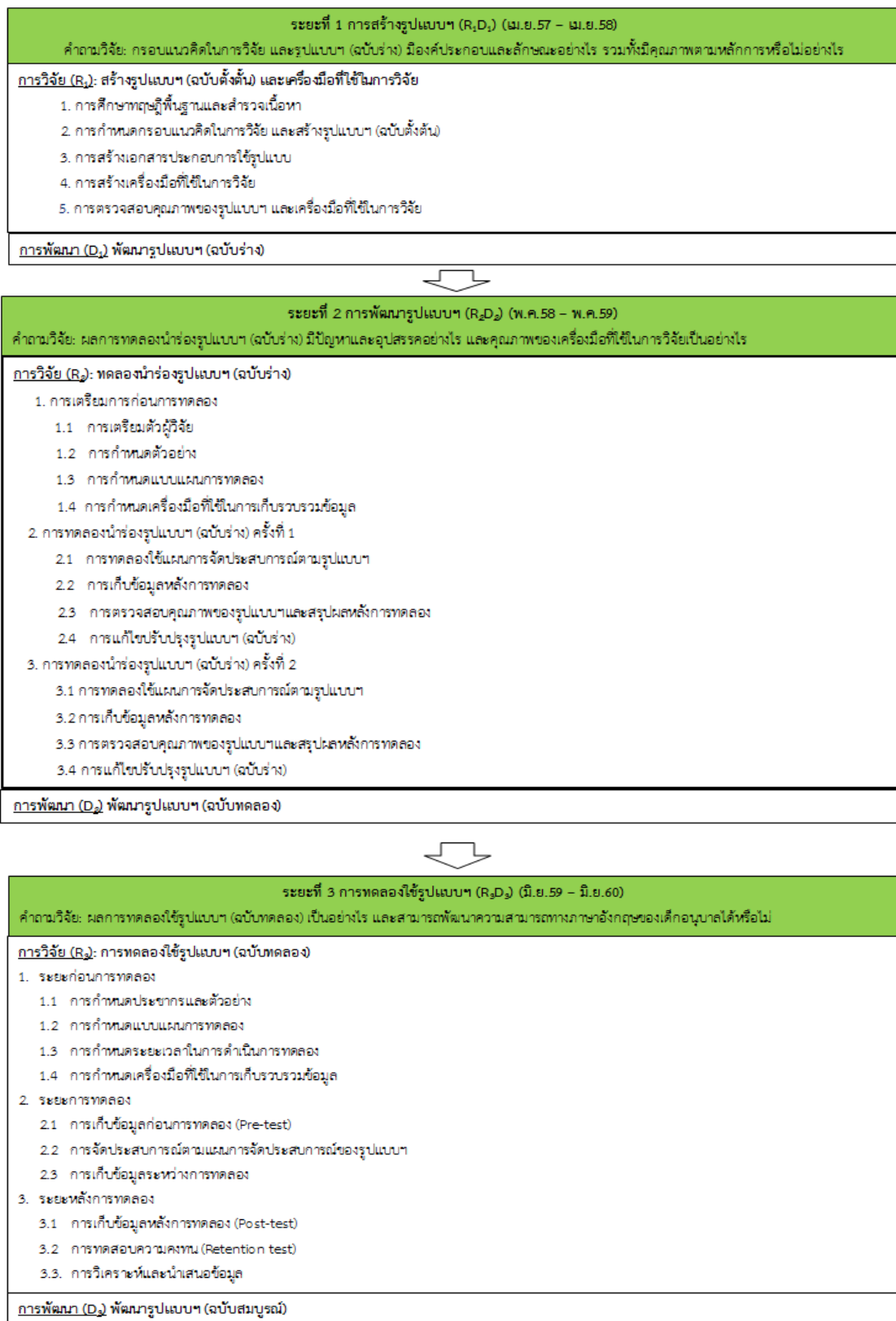
ระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบฯ (R_2D_2)

การวิจัย (R_2) ทดลองนำร่องรูปแบบฯ (ฉบับร่าง)
การพัฒนา (D_2) ปรับปรุงรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและ
พัฒนาเป็นรูปแบบฯ (ฉบับทดลอง)

ระยะที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบฯ (R_3D_3)

การวิจัย (R_3) การทดลองใช้รูปแบบฯ (ฉบับทดลอง)
การพัฒนา (D_3) การพัฒนารูปแบบฯ (ฉบับสมบูรณ์)

รายละเอียดของขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังแสดงในแผนภาพที่ 5

แผนภาพที่ 5 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ระยะที่ 1 การสร้างรูปแบบฯ (R1D1)

การวิจัย (R₁): สร้างรูปแบบฯ (ฉบับดั้งต้น) และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

คำถามวิจัย คือ กรอบแนวคิดในการวิจัย และรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) มีองค์ประกอบและลักษณะอย่างไร รวมทั้งมีคุณภาพตามหลักการหรือไม่อย่างไร

ผู้วิจัยดำเนินงานเพื่อตอบคำถามการวิจัยโดยแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน ได้แก่

1. การศึกษาทฤษฎีพื้นฐานและสำรวจเนื้อหา
2. การกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย และสร้างรูปแบบฯ (ฉบับดั้งต้น)
3. การสร้างเอกสารประกอบการใช้รูปแบบฯ
4. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบฯ และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียด ดังนี้

1. การศึกษาทฤษฎีพื้นฐานและสำรวจเนื้อหา

1) ศึกษาแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้และการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง เทคนิคการสลับภาษา การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาล การวัดและประเมินผล การเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับเด็กในระดับอนุบาล รวมไปถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ

2) สำรวจเนื้อหาในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาล ในช่วงอายุ 5-6 ปี ในโรงเรียนสังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย โดยมีวิธีการดำเนินการดังนี้

2.1) สร้าง แบบสำรวจเนื้อหาในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาล ซึ่งพัฒนามาจากการศึกษาเอกสาร หนังสือ แบบฝึกหัด คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กในระดับอนุบาลช่วงอายุ 5-6 ปี และการสัมภาษณ์ครูผู้สอนในโรงเรียน 7 โรงเรียน ในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตปริมณฑล ที่มีบริบทเดียวกัน และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เนื้อหาภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาล

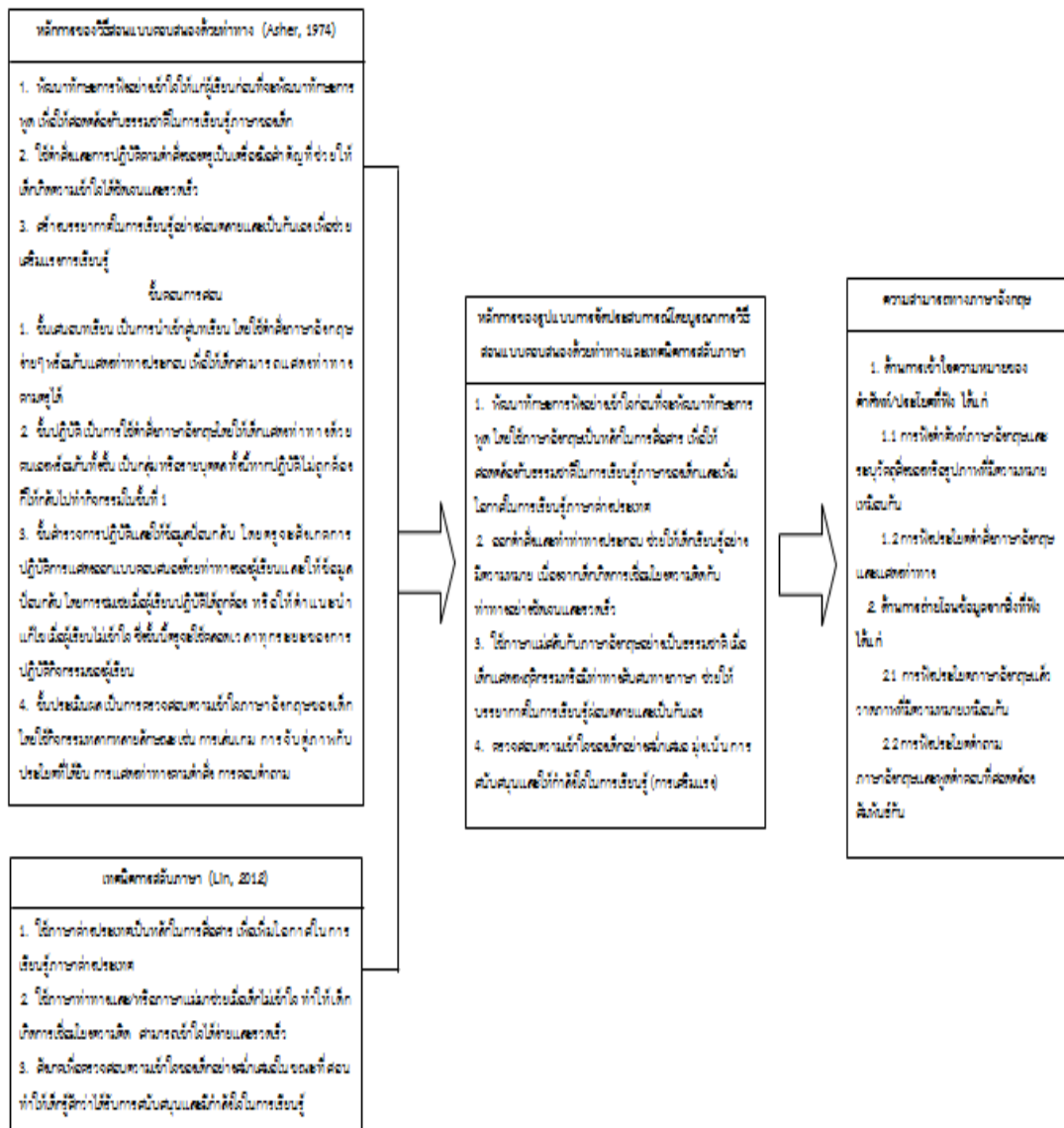
2.2) คัดเลือกตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ด้วยการจับฉลากเลือกโรงเรียนในเขตภาคกลาง 21 จังหวัดละ 3 โรงเรียน ได้โรงเรียนจำนวน 63 โรงเรียน แล้วส่งแบบสำรวจฯ ไปให้หัวหน้าระดับชั้นอนุบาลหรือผู้รับผิดชอบในการสอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กเป็นผู้ให้ข้อมูล เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการในการสำรวจและติดตามแล้วได้ข้อมูลกลับมาทั้งสิ้นจำนวน 53 โรงเรียน คิดเป็นร้อยละ 84.13

2.3) วิเคราะห์ข้อมูลเนื้อหาภาษาอังกฤษ พบว่า มีจำนวนคำศัพท์ที่ครูนำมาใช้สอนทั้งสิ้น 244 คำ

2. การกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย และสร้างรูปแบบฯ (ฉบับตั้งต้น)

1) การกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลจากการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสามารถนำมา กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย (ฉบับตั้งต้น) ได้ดังแสดงในแผนภาพที่ 6

แผนภาพที่ 6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

2) การสร้างรูปแบบฯ (ฉบับตั้งต้น)

ผู้วิจัยได้สร้างรูปแบบฯ (ฉบับตั้งต้น) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

2.1) กำหนดหลักการของรูปแบบฯ โดยนำหลักการการเรียนการสอนของวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางของ Asher (1979) มาบูรณาการเข้ากับหลักการของการสลับภาษาของ Lin (2012) ได้หลักการ 4 ข้อ ดังนี้

(1) พัฒนาทักษะการฟังอย่างเข้าใจก่อนที่จะพัฒนาทักษะการพูด โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักในการสื่อสาร เพื่อให้สอดคล้องกับธรรมชาติในการเรียนรู้ภาษาของเด็กและเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

(2) ออกคำสั่งและท่าทางประกอบ ช่วยให้เด็กเรียนรู้อย่างมีความหมาย เนื่องจากเด็กเกิดการเชื่อมโยงความคิดกับท่าทางอย่างชัดเจนและรวดเร็ว

(3) ใช้ภาษาแม่สลับกับภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติ เมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมหรือมีท่าทางสับสนทางภาษา ช่วยให้บรรยากาศในการเรียนรู้ผ่อนคลายและเป็นกันเอง

(4) ตรวจสอบความเข้าใจของเด็กอย่างสม่ำเสมอ มุ่งเน้นการสนับสนุนและให้กำลังใจในการเรียนรู้ (การเสริมแรง)

2.2) กำหนดวัตถุประสงค์ คือ มีความสามารถทางภาษาอังกฤษ ได้แก่

(1) การเข้าใจความหมายของคำศัพท์/ประโยคที่ฟัง ประกอบด้วย

(1.1) ฟังคำศัพท์และระบุรูปภาพที่มีความหมายเหมือนกัน

(1.2) ฟังประโยคคำสั่งและแสดงท่าทาง

(2) การถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง คือ ฟังประโยคสั้นๆภาษาอังกฤษ/ภาษาไทยและพูดถ่ายทอดเป็นภาษาไทย/ภาษาอังกฤษ

2.3) กำหนดเนื้อหาของรูปแบบฯ โดยกำหนดหน่วยการเรียนรู้และคัดเลือกคำศัพท์ที่ได้จากการสำรวจฯ ที่มีความชว่งถี่ในช่วงมากที่สุดลงมาถึงปานกลาง (ความถี่ที่ 53 – 21) รายละเอียดดังแสดงในภาคผนวก ข ได้จำนวนคำศัพท์ 192 คำ หลังจากนั้นจึงนำเนื้อหาที่ได้มาจัดเป็นหน่วยการเรียนรู้ขึ้นใหม่จำนวน 12 หน่วยการเรียนรู้ หน่วยละ 16 คำ นำไปใช้ทั้งกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 เนื้อหาและหน่วยการเรียนรู้ที่ใช้ในแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของตัวอย่าง
(ฉบับตั้งต้น)

ลำดับที่	หน่วยการเรียนรู้	เนื้อหา	จำนวน (คำ)
1.	My body	hand, head, eye, ear, foot, arm, hair, mouth, leg, nose, touch, clap, wash, one, two, left, right	16
2.	My house	house, tree, flower, dog, cat, bird, rabbit, fly, walk, run, jump, in, under, on, near, far	16
3.	My family	father, mother, picture, sister, brother, grandfather, grandmother, old, young, family, son, find, point, hug, draw, color	16
4.	At school	pen, pencil, ruler, bag, door, book, chair, table, clock, open, close, sit down, stand up, three, four	16
5.	At the fruit shop	banana, fruit, apple, mango, orange, watermelon, coconut, grapes, tomato, papaya, yellow, red, green, purple, pick up, count	16
6.	My favorite food & drink	egg, milk, rice, sandwich, bread, ice cream, noodle, juice, pizza, dish, drink, eat, want, cut, hot, cold	16
7.	My clothes	shirt, shorts, socks, shoes, hat, skirt, T-shirt, white, black, put on, take off, watch, choose, new, clean, dirty	16
8.	At the zoo	lion, zoo, elephant, monkey, tiger, horse, zebra, bear, brown, sleep, five, six, seven tall, big, small	16
9.	In the farm	pig, duck, hen, cow, farm, snake, rabbit, goat, frog, pond, move, eight, nine, ten, short, long	16
10.	On the beach	fish, sea, sky, kite, ball, beach, shell, sand, crab, turtle, boat, swim, see, play, give, circle	16
11.	Let's have a party	cake, candle, gift, doll, balloon, cookie, candy, pink, blue, box, blow, sing, show, dance, raise, rectangle	16
12.	Transportation	car, bicycle, train, plane, truck, motorcycle, wheel, bus, drive, ride, go, stop, start, fast, slow, square	16
รวม			192

2.4) กำหนดขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน

ผู้วิจัยพัฒนาขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนของรูปแบบฯ เพื่อใช้กับกลุ่มทดลอง โดยผู้วิจัยนำเสนอตารางเปรียบเทียบกับขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนของวิธีสอนแบบปกติที่ใช้กับกลุ่มควบคุม ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
<p>ขั้นที่ 1 ขั้นหนูจำได้</p> <p>มุ่งเน้นการสะท้อนความรู้เดิมของเด็กด้วยการพูดโต้ตอบพร้อมทั้งแสดงสื่อประกอบ</p>	<p>ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอคำศัพท์</p> <p>มุ่งเน้นการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ด้วยการแสดงคำศัพท์และออกเสียงให้เด็กฟัง</p>
<p>ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตให้ดู</p> <p>มุ่งเน้นการนำเสนอคำศัพท์ใหม่และพัฒนาทักษะการฟังควบคู่กับการให้เด็กได้ปฏิบัติตามคำสั่งพร้อมกัน</p>	<p>ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกใช้ภาษา</p> <p>มุ่งเน้นการออกเสียงให้เด็กฟังและให้เด็กฝึกพูดตามครูซ้ำ ๆ พร้อมกัน</p>
<p>ขั้นที่ 3 ขั้นหนูทำได้</p> <p>มุ่งเน้นการฝึกปฏิบัติตามคำสั่งของครูซ้ำ ๆ</p>	
<p>ขั้นที่ 4 ขั้นสรุปความเข้าใจ</p> <p>มุ่งเน้นการตรวจสอบความเข้าใจของเด็ก</p>	<p>ขั้นที่ 3 ขั้นทบทวนความรู้</p> <p>มุ่งเน้นการนำเสนอสื่อวัสดุอุปกรณ์ และให้เด็กพูดคำศัพท์ที่สัมพันธ์กันด้วยตนเอง</p>

2.5) กำหนดบทบาทครูและบทบาทเด็ก

ผู้วิจัยกำหนดบทบาทครูและบทบาทเด็กในการจัดการเรียนการสอนของตัวอย่างไว้ ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 บทบาทครูและบทบาทเด็กในการจัดการเรียนการสอนของตัวอย่าง

บทบาทครู		บทบาทเด็ก	
กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
1. เตรียมสื่อ/อุปกรณ์การสอนและกิจกรรมที่หลากหลาย	1. เตรียมสื่อ/อุปกรณ์การสอน	1. เชื่อมโยงประสบการณ์เดิมและพูดคำศัพท์ที่สอดคล้อง	1. ฟังสิ่งที่ครูสอนอย่างตั้งใจ
2. ทบทวนความรู้ด้วยการใช้สื่อและคำถามต่าง ๆ มาช่วย	2. พูดคำศัพท์ใหม่พร้อมแสดงสื่อที่สอดคล้องกัน	2. สัมพันธ์กับสื่อการสอนหรือคำถาม	2. พูดและเขียนคำศัพท์ตามครูซ้ำ ๆ
3. พูดคำศัพท์ใหม่พร้อมแสดงสื่อประกอบ	3. เป็นตัวแบบในการออกเสียงและการ	2. ช่วยเหลือเพื่อนด้วยการใช้ภาษาแม่เป็นสื่อ	3. ฟังพูดหรือเขียนคำศัพท์ด้วยตนเอง
4. เป็นตัวแบบในการออกเสียงภาษาอังกฤษและการแสดงท่าทางตามคำสั่งให้กับเด็ก	4. เขียนคำศัพท์ให้กับเด็ก	3. แสดงท่าทางตามครู	
5. ออกคำสั่งให้เด็กเป็นผู้ปฏิบัติตาม		4. ทำความเข้าใจและปฏิบัติตามคำสั่งของครู	
6. สังเกตความเข้าใจของเด็กและคอยให้กำลังใจอยู่เสมอ		5. แสดงออกถึงความรู้ที่ได้เรียนรู้โดยการทำกิจกรรมที่ครูเตรียมไว้ให้	
7. ใช้ภาษาแม่เป็นสื่อในการช่วยเหลือ			
8. เป็นผู้อำนวยความสะดวกในการทำกิจกรรม			

2.6) กำหนดระยะเวลาการใช้รูปแบบฯ

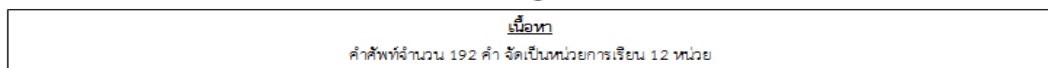
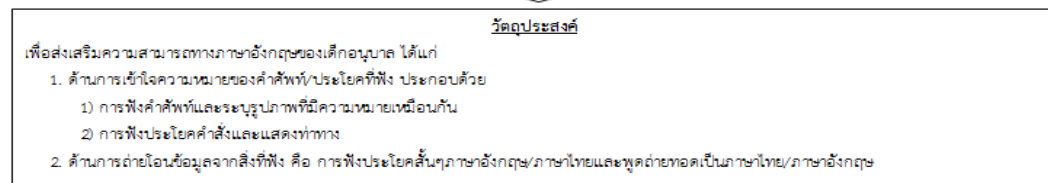
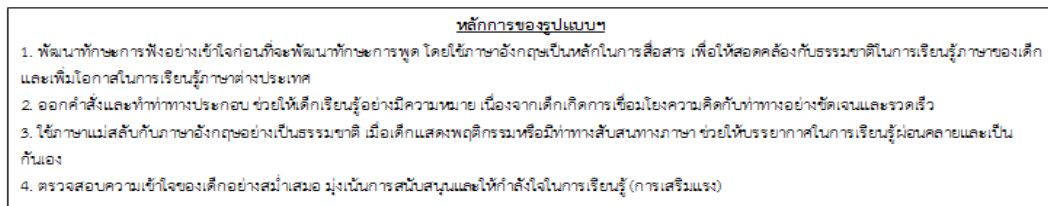
ผู้วิจัยกำหนดระยะเวลาการใช้รูปแบบฯ 12 สัปดาห์ ใช้เวลาในการเรียนการสอนวันละ 45 นาที โดยดำเนินการในช่วงโฮมรูม (8.15-9.00 น.) โดย 1 หน่วยการเรียนรู้ใช้เวลาเรียน 1 สัปดาห์ ในวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี และดำเนินการประเมินผลในวันศุกร์

2.7) กำหนดการประเมินผล

ผู้วิจัยกำหนดวิธีการประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลที่เรียนรู้ตามขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนของรูปแบบฯ ซึ่งความสามารถดังกล่าวประกอบด้วย 1) การเข้าใจความหมายของคำศัพท์/ประโยคที่ฟัง และ 2) การถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง ประเมินก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอน โดยใช้เครื่องมือ คือ แบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล และประเมินความพึงพอใจของเด็กอนุบาลที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบ

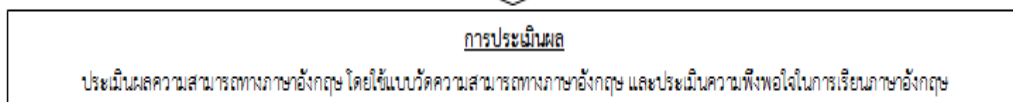
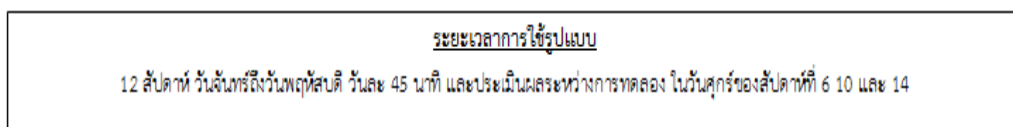
ผู้วิจัยนำเสนอกรอบแนวคิดในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษา (ฉบับดั้งเดิม) ดังแสดงในแผนภาพที่ 7

ขั้นตอนการจัดเรียนการสอน	บทบาทครู	บทบาทเด็ก
1. ขั้นทบทวน เป็นการทบทวนสิ่งที่เด็กได้เรียนไปแล้วในครั้งก่อน ด้วยการใช้สื่อประกอบ และมุ่งเน้นการสะท้อนความรู้เดิมของเด็กด้วยการพูดได้ตอบ	1. เตรียมสื่อ/อุปกรณ์การสอนและกิจกรรมที่หลากหลาย 2. ทบทวนความรู้ด้วยการใช้สื่อและคำถามต่าง ๆ มาช่วย	1. ตั้งใจฟังสิ่งที่ครูสอน 2. พูดและเขียนคำศัพท์ตามครู 3. ฟังครูหรือเขียนคำศัพท์ด้วยตนเอง
2. ขั้นสาธิตให้ดู เริ่มจากการกระตุ้นความสนใจโดยการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ด้วยการใช้สื่อประกอบและเชื่อมโยงความคิดให้กับเด็กด้วยภาษาแม่ แล้วครูจึงสาธิตการออกคำสั่งภาษาอังกฤษและการปฏิบัติท่าทางตามคำสั่ง เน้นการพัฒนาทักษะการฟังควบคู่กับการให้เด็กได้ปฏิบัติตามพร้อมกันทั้งสอง	3. นำเสนอคำศัพท์ใหม่ 4. เป็นตัวแบบทางภาษาให้กับเด็กทั้งการพูดและการแสดงท่าทางตามคำสั่ง	
3. ขั้นทบทวนทำใจ เป็นขั้นของการฝึกสิ่งที่ได้เรียนไปด้วยการปฏิบัติตามคำสั่งของครูซ้ำๆ ในลักษณะของกุ่มย่อยและ/หรือรายบุคคลจนคล่องเพื่อให้เกิดการฟังอย่างเข้าใจ มุ่งเปิดโอกาสให้เด็กเป็นผู้สั่งการเมื่อเด็กพร้อมหรือมีความสนใจ ครูหมั่นตรวจสอบความเข้าใจของเด็กและให้ความช่วยเหลือด้วยการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษตามความจำเป็น	5. ออกคำสั่งให้เด็กเป็นผู้ปฏิบัติตาม 6. สังเกตความเข้าใจของเด็กอยู่เสมอ 7. ใช้ภาษาแม่เป็นสื่อในการช่วยเหลือ 8. เป็นผู้อำนวยความสะดวกในการทำกิจกรรมของเด็ก	
4. ขั้นสรุปความเข้าใจ เป็นขั้นของการตรวจสอบความเข้าใจที่ได้เรียนไป ผ่านกิจกรรมหลากหลาย ลักษณะภายใต้บรรยากาศที่สนุกสนานและเป็นกันเอง ได้แก่ เกม เพลง และกิจกรรมทางศิลปะ		

หมายเหตุ: กรณีที่เด็กไม่มีประสบการณ์พื้นฐานภาษาอังกฤษ ผู้สอนควรเพิ่มกิจกรรมเกี่ยวกับการฝึกจำแนกเสียงก่อนเริ่มใช้รูปแบบฯ

แผนภาพที่ 7 กรอบแนวคิดของรูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล (ฉบับตั้งต้น)

3. การสร้างเอกสารประกอบการใช้รูปแบบฯ

ผู้วิจัยเตรียมเอกสารต่าง ๆ ที่สามารถอธิบายการนำรูปแบบฯ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปใช้จริง ประกอบด้วย คู่มือการใช้รูปแบบและแผนการจัดประสบการณ์

1) สร้างคู่มือการใช้รูปแบบฯ ซึ่งเป็นเอกสารแนะนำให้ผู้สอนได้ทราบถึงการเตรียมการสอนและการปฏิบัติตนในการสอน ซึ่งจะช่วยให้ผู้สอนที่จะใช้รูปแบบฯ เกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น เนื้อหาสาระในคู่มือประกอบด้วย

- 1.1) ทฤษฎีและแนวคิดพื้นฐาน
- 1.2) หลักการ
- 1.3) จุดประสงค์
- 1.4) เนื้อหา
- 1.5) แผนการจัดประสบการณ์
- 1.6) ขั้นตอนการเรียนการสอน
- 1.7) ระยะเวลา
- 1.8) การประเมินผล
- 1.9) แนวทางในการนำรูปแบบฯ ไปใช้
- 1.10) เงื่อนไขในการใช้รูปแบบ

2) สร้างแผนการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบฯ ที่พัฒนาขึ้นเพื่อใช้กับกลุ่มทดลอง และแผนการจัดประสบการณ์แบบปกติเพื่อใช้กับกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 48 แผน จำนวนทั้งสิ้น 96 แผน โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้สอนกลุ่มทดลองและครูประจำชั้นเป็นผู้สอนกลุ่มควบคุม โดยแต่ละแผนการจัดประสบการณ์มีองค์ประกอบ ดังนี้

- 2.1) ชื่อหน่วยการเรียนรู้
- 2.2) จุดประสงค์
- 2.3) เนื้อหา
- 2.4) กิจกรรมการเรียนการสอน
- 2.5) ระยะเวลา
- 2.6) บทบาทครู
- 2.7) บทบาทนักเรียน
- 2.8) สื่อการเรียนการสอน
- 2.9) การประเมินผล
- 2.10) ภาคผนวก

3) การสร้างแบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็ก

อนุบาล

การสร้างแบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล มีการดำเนินการดังนี้

1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการประเมิน เพื่อนำมาพิจารณาความเหมาะสมในการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับเด็ก พบว่าเครื่องมือที่สามารถนำมาใช้ในการวัดความพึงพอใจโดยทั่วไปเหมาะกับผู้ใหญ่แต่ไม่เหมาะกับวัยของเด็กอนุบาล ผู้วิจัยจึงเลือกใช้วิธีการให้เด็กประเมินความรู้สึกของตนเองโดยตรง

2) การกำหนดลักษณะของการประเมินความพึงพอใจ ดังนี้

การให้เด็กประเมินความรู้สึกของตนเองที่มีต่อการทำกิจกรรม ด้วยการเลือกสัญลักษณ์แทนความรู้สึก ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ

☺ หมายถึง หลังจากที่ได้ทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแล้ว เด็กมีความรู้สึกชอบใจ สนุก ยาก ทำกิจกรรมอีก

☹ หมายถึง หลังจากที่ได้ทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแล้ว เด็กมีความรู้สึกไม่ชอบใจ ไม่สนุก ไม่อยากทำกิจกรรมรู้สึกเบื่อ

ผู้วิจัยกำหนดค่าคะแนนของแต่ละสัญลักษณ์ โดย

☺ เท่ากับ 1 และ ☹ เท่ากับ 0

4. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 1 ชุด คือ แบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีรายละเอียดดังนี้

4.1) ศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลำดับขั้นในการรับรู้ภาษาต่างประเทศของเด็กในระดับอนุบาล แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ รวมทั้งวิธีการวัดและประเมินผลที่เหมาะสมกับเด็กอนุบาล เพื่อนำมากำหนดลักษณะและโครงสร้างของแบบวัด

4.2) กำหนดลักษณะของแบบวัด

แบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล มีลักษณะเป็นแบบวัดชุดเดียวกันใช้ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง เป็นแบบวัดเชิงปฏิบัติการ มีข้อคำถามหรือคำสั่ง

โดยครูเป็นผู้ถามเด็กเป็นกลุ่มย่อยครั้งละ 4 คน การให้คะแนนเป็นไปตามเกณฑ์การให้คะแนนแบบ
มาตรฐานประมาณค่าแบบบรรยาย ประกอบด้วย 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ด้านการเข้าใจความหมายของคำศัพท์/ประโยคที่ฟัง จำนวน 10
ข้อ รวม 34 คะแนน

ตอนที่ 2 ด้านการถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง จำนวน 2 ข้อ รวม 12
คะแนน คะแนนทั้งสิ้น 46 คะแนน

4.3) กำหนดโครงสร้างของแบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็ก
อนุบาล (ฉบับดั้งเดิม) ดังรายละเอียดในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 โครงสร้างของแบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล (ฉบับดั้งเดิม)

รายการ	พฤติกรรมบ่งชี้	จำนวนข้อ	คะแนน	น้ำหนัก
1. ด้านการเข้าใจ ความหมายของ คำศัพท์/ประโยคที่ ฟัง	1.1 ฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษและระบุวัตถุ สิ่งของ/รูปภาพที่มีความหมายเหมือนกัน	6	3	33.33
	1.2 ฟังประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษและแสดง ท่าทาง	4	4	33.33
	รวม	10	34	66.66
2. ด้านการถ่ายโอน ข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง	ฟังประโยคสั้นๆ ภาษาอังกฤษ/ภาษาไทยและ พูดถ่ายทอดเป็นภาษาไทย/ภาษาอังกฤษ	2	6	33.33
	รวม	2	12	33.33
	รวมทั้งสิ้น	12	46	100

5. การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบฯ และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ฉบับดั้งเดิม)
ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบฯ และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
ที่พัฒนาขึ้น ดังนี้

1) ผู้วิจัยนำรูปแบบฯ (ฉบับดั้งเดิม) แผนการจัดประสบการณ์และเครื่องมือที่ใช้ใน
การวิจัยที่พัฒนาขึ้น ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหาและความ
ถูกต้องในการใช้ภาษาแล้วปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2) ผู้วิจัยนำรูปแบบฯ (ฉบับดั้งเดิม) แผนการจัดประสบการณ์และเครื่องมือที่ใช้ใน
การวิจัยไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบพิจารณาความสอดคล้องของเนื้อหาและจุดประสงค์
ของรูปแบบฯ โดยแบบประเมินคุณภาพของรูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบ
ตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็ก
อนุบาล ใช้ดัชนี IOC (Item Objective Congruence) มีลักษณะการให้คะแนน คือ

1 หมายถึง มีความสอดคล้อง ครอบคลุม และเหมาะสมกับวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดในการวิจัย

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้อง ครอบคลุม และเหมาะสมกับวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดในการวิจัย

-1 หมายถึง ไม่มีความสอดคล้อง ครอบคลุม และเหมาะสมกับวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินความตรงเชิงเนื้อหา คือ จะต้องมียาค่าดัชนีมากกว่า 0.50 จึงจะถือว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับโครงสร้าง (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2550) หลังจากให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความสอดคล้องแล้ว จึงนำผลการตรวจสอบมาคำนวณหาค่าดัชนี IOC เป็นรายข้อ พบว่า ค่า IOC ของโดยรวมอยู่ระหว่าง 0.40 – 1.00 ซึ่งมีบางข้อยังเป็นค่าที่ไม่ยอมรับ ต้องปรับปรุงแก้ไข

ผู้วิจัยได้นำแบบวัดที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ความชัดเจนของภาษาโดยใช้แบบประเมินคุณภาพของรูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย อีกครั้งหนึ่ง ผลปรากฏว่า ค่า IOC ของแบบวัดอยู่ระหว่าง 0.60 – 1.00 ซึ่งพบว่า มีคุณสมบัติด้านตรงตามเนื้อหาเป็นไปตามเกณฑ์ที่อ้างอิง

การพัฒนา (D₁) ปรับปรุงรูปแบบฯ (ฉบับตั้งต้น) และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และพัฒนาเป็นรูปแบบฯ (ฉบับร่าง)

ผู้วิจัยได้ดำเนินการปรับปรุงรูปแบบฯ (ฉบับตั้งต้น) และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ดังเสนอในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 การปรับปรุงรูปแบบฯ (ฉบับตั้งต้น) และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

รายการ	ข้อเสนอแนะ	การดำเนินการปรับปรุงแก้ไข
วัตถุประสงค์	ควรเพิ่มรายละเอียดของความสามารถด้านการถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง โดยควรให้เด็กตอบสนองด้วยการพูดซึ่งเป็นการประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้น	เพิ่มพฤติกรรมบ่งชี้ของความสามารถด้านการถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง อีก 1 ข้อเป็นการฟังประโยคคำถามภาษาอังกฤษและพูดคำตอบที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน
	ความสามารถด้านการถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง โดยการให้เด็กฟังประโยคสั้นๆ ภาษาอังกฤษและพูดถ่ายทอดเป็นไทย เป็นเพียงการให้เด็กแปลความและถ่ายทอดเป็นภาษาไทย ไม่ได้เป็นการถ่ายโอน	ปรับพฤติกรรมบ่งชี้ของความสามารถด้านการถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง เป็นการฟังประโยคภาษาอังกฤษแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกัน
เนื้อหา	จำนวนคำศัพท์ที่ใช้สอนเป็นจำนวนที่มากเกินไปสำหรับเด็กในวัยนี้	ปรับจำนวนคำศัพท์ลงจาก 192 คำ เหลือเพียง 144 คำ
	การเรียงลำดับหัวข้อเรื่อง ควรยึดตามหน่วยของโรงเรียนเป็นหลักแล้วสอนให้สอดคล้องกันหรือสอนจากเรื่องใกล้ตัวเด็กก่อน	ปรับการเรียงลำดับหัวข้อเรื่องใหม่ให้สอดคล้องกับหน่วยของโรงเรียน
ขั้นตอนการจัดระเบียบการเรียนการสอน	ควรปรับชื่อขั้นตอนการเรียนการสอนให้สะท้อนกิจกรรมการเรียนการสอน และน่าสนใจยิ่งขึ้น	ปรับชื่อขั้นตอนการเรียนการสอนเป็น 1. ชั้นทบทวนความรู้ 2. ชั้นสาธิตให้ดู 3. ชั้นฝึกปฏิบัติ และ 4. ชั้นสรุปความเข้าใจ
	ควรให้รายละเอียดอธิบายการทำกิจกรรมในขั้นตอนการเรียนการสอนมากขึ้น พร้อมทั้งมีตัวอย่างประกอบ	ปรับวิธีการเขียนแผนให้มีความละเอียดชัดเจนมากยิ่งขึ้น
การประเมินผล	ควรเลือกใช้สื่อที่เป็นของจริงที่หาได้ง่ายในห้องเรียน ก่อน ถ้าหาไม่ได้แล้วจึงใช้รูปภาพ	ปรับเปลี่ยนสื่อที่ใช้ในการทดสอบเป็นของจริงให้มากที่สุดเท่าที่จะหาได้
	คำที่ใช้ในแบบวัดบางคำยากเกินไป ควรปรับเปลี่ยนคำใหม่ให้เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก เช่น การให้เด็กวาดรูปเปิด เด็กบางคนทราบความหมายแต่อาจไม่สามารถถ่ายโอนออกมาเป็นภาพวาดได้	ปรับเปลี่ยนคำศัพท์ที่ใช้ในการทดสอบใหม่ให้เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก
	ควรมีการทดสอบย่อยด้วย เนื่องจากเนื้อหาที่ใช้สอนมีจำนวนมาก จะได้มั่นใจได้ว่าเด็กเข้าใจเนื้อหาที่สอนไปจริง ๆ	เพิ่มแบบทดสอบย่อยอีก 3 ชุด โดยใช้รูปแบบเดียวกันกับแบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง แต่เปลี่ยนเนื้อหาที่ใช้ทดสอบให้ตรงกับหัวเรื่องที่สอน

ตารางที่ 6 การปรับปรุงรูปแบบฯ (ฉบับดั้งเดิม) และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ต่อ)

รายการ	ข้อเสนอแนะ	การดำเนินการปรับปรุงแก้ไข
การประเมินผล	ความพึงพอใจในการเรียนรู้ไม่จัดอยู่ในความสามารถทางภาษาอังกฤษ แต่เป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	ปรับตัวแปรตามโดยแยกความพึงพอใจออกจากความสามารถทางภาษาอังกฤษ มาเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาผลการใช้รูปแบบฯ
	รายการประเมินบางประเด็นกว้างเกินไป ควรระบุพฤติกรรมบ่งชี้ที่ชัดเจนมากขึ้น	ปรับรายการประเมินบางรายการให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น
อื่นๆ	ควรเพิ่มคำนิยามศัพท์ของ การถ่ายโอน ให้ชัดเจน	ปรับปรุงคำนิยามศัพท์เฉพาะให้มีความละเอียดชัดเจนยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยได้ดำเนินการปรับปรุงรูปแบบฯ ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิดังมีรายละเอียดดังนี้

1) การปรับปรุงรูปแบบฯ

1.1) ผู้วิจัยปรับเนื้อหาโดยลดจำนวนคำศัพท์เหลือ 144 คำ และปรับหน่วยการเรียนรู้ให้มีความสอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ของโรงเรียนมากยิ่งขึ้น เพื่อนำไปใช้ในการทดลองนำร่องรูปแบบฯ ต่อไป ดังแสดงในตารางที่ 7

1.2) สร้างแบบทดสอบย่อย 3 ชุด โดยใช้โครงสร้างเดียวกันกับแบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล แต่เปลี่ยนเนื้อหาในการทดสอบให้สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ที่เรียนไป

ตารางที่ 7 เนื้อหาและหน่วยการเรียนรู้ที่ใช้ในแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของตัวอย่าง
(ฉบับร่าง)

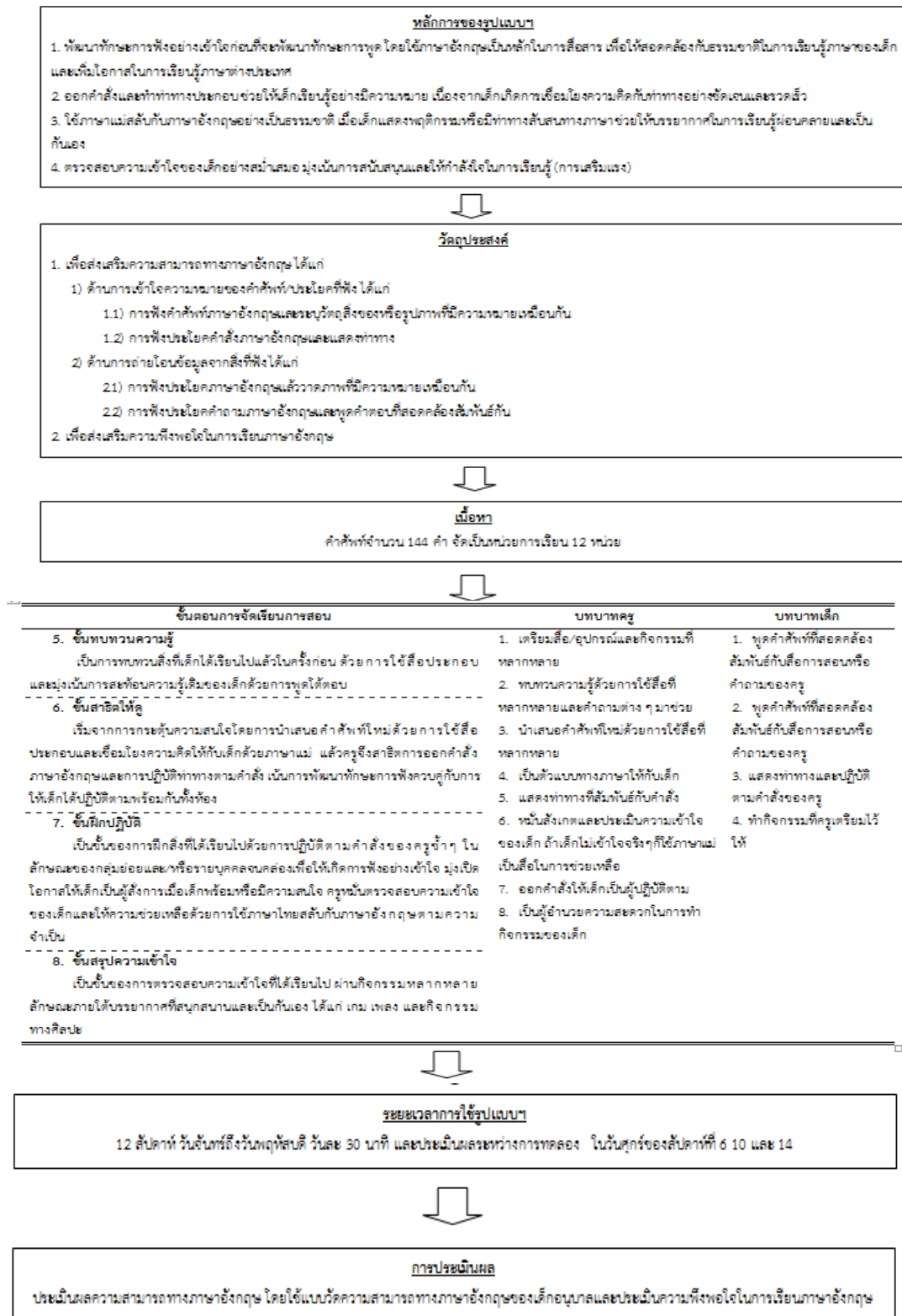
ลำดับที่	หน่วยการเรียนรู้	เนื้อหา	จำนวน (คำ)
1.	My body	arm, eye, mouth, ear, hair, leg, hand, head point, touch, wash, left, right, one, two	15
2.	At school	pen, pencil, book, chair, bag, ruler, table pick up, open, put, close, sit	12
3.	My favorite food & drink	jam, bread, milk, juice, egg, cookie, ice cream, dish drink, eat, in, under	12
4.	At the fruit shop	banana, orange, apple, mango, coconut, grapes, basket, give, yellow, red, green, purple,	12
5.	My clothes	shirt, socks, shorts, shoes, hat, skirt, put on, take off, left, right, on	12
6.	My toys	doll, robot, train, plane, kite, ball, push, pull, send big, small,	11
7.	At my house	father, mother, house, tree, door, window, flower, hug, draw, pink, three, triangle	12
8.	My pets	cat, dog, bird, rabbit, fish, fly, jump, swim four, brown, white	11
9.	On the farm	pig, duck, snake, bee, hen, frog, cow, horse, catch, find, five, black	12
10.	At the zoo	elephant, lion, tiger, bear, zebra, monkey sleep, run, six, seven, fast, slow	12
11.	Transportation	car, bus, truck, bicycle, boat, drive, start, stop, ride eight, nine, ten	12
12.	Let's have a party	cake, candle, card, gift, donut, balloon, blow, sing, show, count, circle	11
รวม			144

2) ปรับปรุงเครื่องมือวิจัย โดยปรับโครงสร้างของแบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ มีรายละเอียดโครงสร้างของแบบวัดฯ (ฉบับร่าง) ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 โครงสร้างของแบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล (ฉบับร่าง)

ความสามารถทางภาษาอังกฤษ	พฤติกรรมบ่งชี้	จำนวนข้อ	คะแนนเต็ม	น้ำหนัก
1. การเข้าใจความหมายของคำศัพท์/ประโยคที่ฟัง	1.1 การฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษและระบุวัตถุสิ่งของหรือรูปภาพที่มีความหมายเหมือนกัน	3	12	25
	1.2 การฟังประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษและแสดงท่าทาง	3	12	25
รวม		6	24	50
2. การถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง	2.1 การฟังประโยคคำถามภาษาอังกฤษและพูดคำตอบที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน	3	12	25
	2.2 การฟังประโยคภาษาอังกฤษแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกัน	3	12	25
รวม		6	24	50
รวมทั้งสิ้น		12	48	100

ผู้วิจัยนำผลจากการศึกษาวิจัย (R_1) มาปรับปรุงรูปแบบฯ (ฉบับตั้งต้น) และพัฒนาเป็นกรอบแนวคิดของรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) ได้ดังแสดงในแผนภาพที่ 8

แผนภาพที่ 8 กรอบแนวคิดของรูปแบบฯ (ฉบับร่าง)

ระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบฯ (R₂D₂)

การวิจัย (R₂) ทดลองนำร่องรูปแบบฯ (ฉบับร่าง)

คำถามการวิจัย คือ ผลการทดลองนำร่องรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร และคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นอย่างไร

ผู้วิจัยดำเนินการเพื่อตอบคำถามการวิจัย โดยดำเนินการทดลองนำร่องรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) 2 ครั้ง มีการดำเนินการใน 3 ขั้นตอน คือ 1. การเตรียมการก่อนการทดลอง 2. การทดลองใช้รูปแบบฯ (ฉบับร่าง) ครั้งที่ 1 และ 3. การทดลองใช้รูปแบบฯ (ฉบับร่าง) ครั้งที่ 2 โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การเตรียมการก่อนการทดลอง

1.1 การเตรียมตัวผู้วิจัย ผู้วิจัยได้พัฒนาตนเองดังนี้

1) การพัฒนาด้านการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม โดยการลงทะเบียนเรียนเพิ่มเติมในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ซึ่งทำให้ผู้วิจัยมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับเด็กวัยอนุบาลมากยิ่งขึ้น และการเข้าร่วมอบรมสัมมนาที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนและการประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาล

2) การฝึกปฏิบัติการสอนในชั้นเรียนอนุบาล เป็นระยะเวลา 1 เดือน

1.2 การกำหนดตัวอย่าง

ผู้วิจัยกำหนดตัวอย่างที่ใช้การทดลองนำร่องครั้งที่ 1 คือ โรงเรียนเทศบาล 1 บ้านสามพราน (นรสารระผดุงวิทย์) ห้องอนุบาล 2/3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 20 คน (เป็นโรงเรียนเดียวกับตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองรูปแบบฯ เพื่อควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนอันเกิดขึ้นได้จากการที่เด็กได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนที่แตกต่างกัน หรือเรียนในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน

1.3 การกำหนดแบบแผนการทดลอง

ผู้วิจัยกำหนดแบบแผนการทดลองใช้รูปแบบฯ (ฉบับร่าง) ครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 เป็นการวิจัยที่ศึกษาตัวอย่างกลุ่มเดียว โดยวัดหลังการทดลอง (one group posttest design) ดังแบบแผนการทดลอง ตามตารางที่ 9

ตารางที่ 9 แบบแผนการทดลองนำร่องรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) ครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2

ตัวอย่าง	ตัวแปรต้น	หลังการทดลอง
E	X	O

E คือ ตัวอย่าง

O คือ คะแนนเฉลี่ยความสามารถทางภาษาที่ได้จากตัวอย่าง หลังการทดลอง

X คือ การเรียนการสอนตามรูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการการสลับภาษาและวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

1.4 การกำหนดระยะเวลาในการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดระยะเวลาในการทดลองนำร่องรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) ครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 เป็นระยะเวลาครั้งละ 1 สัปดาห์

1.5 การกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

2. การดำเนินการทดลองนำร่องรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) ครั้งที่ 1

2.1) การทดลองใช้แผนการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบฯ

ผู้วิจัยนำแผนการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบฯ 1 หน่วยการเรียนรู้ไปทดลองนำร่อง เป็นเวลา 1 สัปดาห์ ซึ่งในการทดลองนำร่องครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกหัวเรื่อง My body ไปทดลองใช้ในวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี ช่วงโฮมรูมเวลา 8.30 – 9.00 น. วันละ 30 นาที โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอน มีแผนการดำเนินการทดลองนำร่องรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) รายละเอียดดังภาคผนวก ค

2.2) การเก็บข้อมูลหลังการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลหลังการทดลอง โดยใช้เครื่องมือ คือ แบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ

2.3) การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบฯ และสรุปผลหลังการทดลองนำร่อง ครั้งที่ 1

(1) ผู้วิจัยตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบฯ ด้วยการวิเคราะห์หาค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป โดยกำหนดเกณฑ์ค่าความยากที่ 0.20 – 0.80 กำหนดค่าอำนาจจำแนกที่ 0.20 ขึ้นไป (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2550) พบว่า ค่าความยากของแบบวัดอยู่ระหว่าง 0.50 – 0.98 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.16-0.19 ซึ่งยังมีบางข้อต้องปรับปรุง

(2) ผู้วิจัยสรุปผลหลังการทดลองนำร่องรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) ครั้งที่ 1 ดังแสดงในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 การปรับปรุงคุณภาพของรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) ครั้งที่ 1 และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

รายการ	ประเด็น	การดำเนินการปรับปรุงแก้ไข
การประเมินผล	การทดสอบก่อนเรียนทันทีในครั้งแรกที่เด็กได้พบกับครูหรือผู้ดำเนินการทดสอบเด็กส่วนใหญ่เกิดความเครียดและไม่แสดงความสามารถที่แท้จริง	ปรับการทดสอบก่อนเรียน โดยกำหนดให้ดำเนินการหลังจากที่ครูหรือผู้ทดสอบได้ทำความคุ้นเคยกับเด็กสักระยะหนึ่งแล้ว เพื่อลดปัจจัยแทรกซ้อนที่อาจจะเกิดขึ้น
	การทดสอบเด็กเป็นกลุ่มย่อย เกิดพฤติกรรมการบอกคำตอบให้เพื่อน อาจทำให้ไม่ทราบความสามารถที่แท้จริงของเด็ก	ปรับแบบวัดตอนที่ 1 เป็นการทดสอบรายบุคคล แต่เพิ่มเวลาในการทำความคุ้นเคยกับเด็กก่อนดำเนินการทดสอบก่อนเรียน 1 สัปดาห์ เพื่อให้เด็กได้มีเวลาปรับตัวเข้ากับผู้วิจัยก่อน
	เกณฑ์การให้คะแนนในบางตอนยังไม่เหมาะสมแก่การใช้งาน เนื่องจากมีค่าระดับคะแนนละเอียดเกินไปและพฤติกรรมตัวบ่งชี้บางตัวไม่เป็นไปตามที่เกิดขึ้นจริง	ปรับเกณฑ์การให้คะแนนพฤติกรรมตัวบ่งชี้ใหม่ให้เหลือเพียง 4 ค่าคะแนน
ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน	เด็กสนใจของที่จับต้องได้มากกว่ารูปภาพ	ปรับสื่อที่ใช้ในการสอนและทดสอบเป็นของจริง หรือสิ่งของที่เด็กจำต้องได้ให้มากที่สุด หากหาไม่ได้หรือไม่สะดวกที่จะใช้ของจริงจึงใช้เป็นรูปภาพ
	การสอนชั้นหนูจำได้ (ชั้นที่ 1) ด้วยการใช้อธิบายให้เด็กฟังแล้ววาดรูป ไม่ควรให้เด็กวาดทุกคนพร้อมกันทั้งห้องเพราะต้องใช้เวลาานานมาก	ปรับลักษณะกิจกรรมโดยเรียกเด็กออกมาวาดภาพบนกระดานครั้งละ 1-2 คน หรือเรียกเด็กตามความสนใจ โดยครั้งแรกๆ ครูอาจจะวาดให้ดูเป็นตัวอย่างก่อน
	การให้เด็กแสดงท่าทางตามครูพร้อมกันทั้งชั้น ทำให้เกิดความวุ่นวายและยากต่อการควบคุมชั้นเรียน	ปรับลักษณะกิจกรรมโดยแบ่งเด็กออกเป็นกลุ่มละครึ่งห้อง แล้วค่อยฝึกเป็นกลุ่มย่อย หลังจากนั้นจึงสุ่มเรียกเป็นรายบุคคล
	ความสามารถของเด็กยังไม่ถึงขั้นที่สามารถออกคำสั่งได้ด้วยตนเอง	ตัดประโยค “มุ่งเปิดโอกาสให้เด็กเป็นผู้สั่งการเมื่อเด็กพร้อมหรือมีความสนใจ” ในขั้นตอนที่ 3 ออก
	การใช้เวลาในการสอนนานเกินไปในแต่ละกิจกรรม ทำให้เด็กเบื่อและไม่สนใจฟัง	ปรับลดเวลาที่ใช้ในกิจกรรมการสอนลงและเพิ่มเวลาให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติหรือฝึกฝนด้วยตัวเองมากยิ่งขึ้น

4.4) การแก้ไขปรับปรุงรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) ครั้งที่ 1

ผู้วิจัยนำผลการทดลองนำร่องรูปแบบฯ ครั้งที่ 1 มาแก้ไขปรับปรุงรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) ให้มีความเหมาะสมเพื่อนำไปทดลองนำร่อง ครั้งที่ 2

2. การทดลองนำร่องรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) ครั้งที่ 2 ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง โดยมี รายละเอียดดังนี้

2.1) การทดลองใช้แผนการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบฯ

ผู้วิจัยนำแผนการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบฯ ไปทดลองนำร่อง เป็นเวลา 1 สัปดาห์ ซึ่งในการทดลองนำร่องครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกหัวเรื่องที่นำเสนอด้วยวิธีการสุ่มด้วยการจับฉลาก เลือกหัวเรื่อง 4 หัวเรื่อง ได้หัวเรื่อง My body, At school, At the zoo และ Transportation ไปทดลองใช้วันละ 1 หัวเรื่องในวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี ช่วงโฮมรูมเวลา 8.30 – 9.00 น. วันละ 30 นาที โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอน มีแผนการดำเนินการทดลองนำร่องรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) รายละเอียดดังภาคผนวก ค

2.2) การเก็บข้อมูลหลังการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลหลังการทดลอง โดยใช้เครื่องมือ คือ แบบวัด ความสามารถทางภาษาอังกฤษ

2.3) การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบฯ

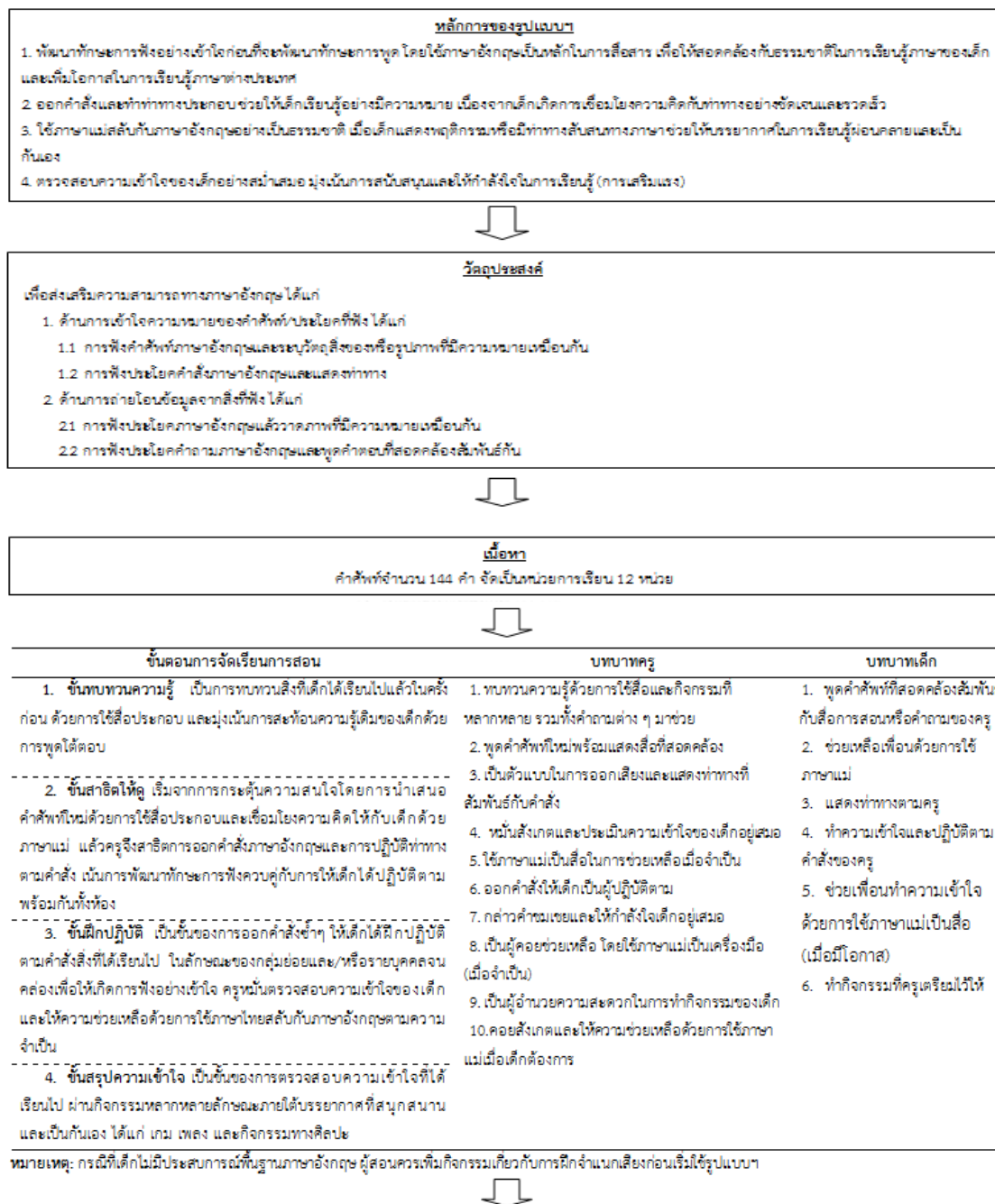
ผู้วิจัยตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบฯ ด้วยการวิเคราะห์หาค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบวัด โดยกำหนดเกณฑ์ค่าความยากที่ 0.20 – 0.80 กำหนดค่าอำนาจจำแนกที่ 0.20 ขึ้นไป (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2550) พบว่า ค่าความยากของแบบวัด อยู่ระหว่าง 0.50 – 0.78 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.25 - 0.65 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่อ้างอิง

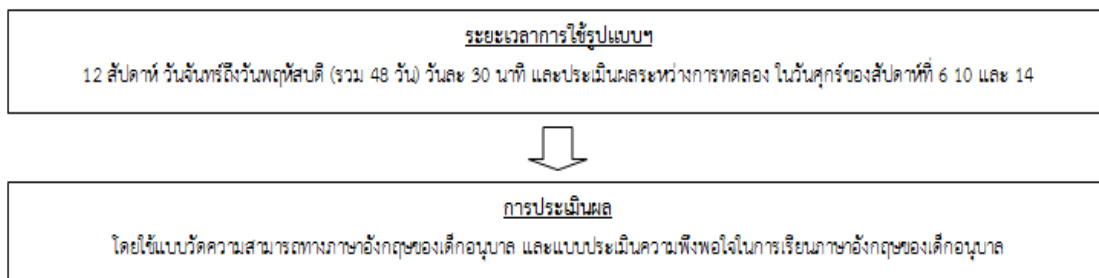
ผู้วิจัยนำผลการทดลองนำร่องรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) ครั้งที่ 2 (R_2) มาวิเคราะห์เพื่อแก้ไขปรับปรุงรูปแบบฯ ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 การปรับปรุงคุณภาพของรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) ครั้งที่ 2 และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

รายการ	ประเด็น	การดำเนินการปรับปรุงแก้ไข
การประเมินผล	ศัพท์บางคำที่ใช้ในแบบวัดตอนที่ 2 ด้านการถ่าย ยากเกินความสามารถของเด็ก	ปรับเปลี่ยนคำศัพท์ที่ใช้ในการ ทดสอบใหม่ให้เหมาะสมกับ ความสามารถของเด็ก ได้แก่
แผนการจัด ประสบการณ์	เด็กเก่งสามารถช่วยเหลือเด็กที่อ่อนกว่าด้วยการ สลับภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ครูควรเปิดโอกาส ให้นำหน้าที่ในการสลับภาษาเป็นของเด็กด้วยกันและ ครูเปลี่ยนบทบาทเป็นผู้คอยชี้แนะและช่วยเหลือ ตามความเหมาะสม	ให้ความสำคัญกับบทบาทการสลับ ภาษาของเด็กมากขึ้น เปิดโอกาสให้ เด็กเก่งช่วยเด็กที่เรียนอ่อนกว่ามากขึ้น

การพัฒนา (D₂) ปรับปรุงรูปแบบฯ (ฉบับร่าง) และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และพัฒนาเป็นรูปแบบฯ (ฉบับทดลอง) ดังแสดงในแผนภาพที่ 9

แผนภาพที่ 9 กรอบแนวคิดของรูปแบบฯ (ฉบับทดลอง)

ระยะที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบฯ (R₃D₃)

การวิจัย (R₃) การทดลองใช้รูปแบบฯ (ฉบับทดลอง)

คำถามวิจัย คือ ผลการทดลองใช้รูปแบบฯ (ฉบับทดลอง) เป็นอย่างไร และสามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลได้หรือไม่

ผู้วิจัยดำเนินการเพื่อตอบคำถามการวิจัย โดยดำเนินการใน 3 ระยะ คือ 1. ระยะก่อนการทดลอง 2. ระยะการทดลอง 3. ระยะหลังการทดลอง โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ระยะก่อนการทดลอง
 - 1.1 การกำหนดประชากรและตัวอย่าง
 - 1.2 การกำหนดแบบแผนการทดลอง
 - 1.3 การกำหนดระยะเวลาในการดำเนินการทดลอง
 - 1.4 การกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ระยะการทดลอง
 - 2.1 การเก็บข้อมูลก่อนการทดลอง (Pre-test)
 - 2.2 การจัดประสบการณ์ตามแผนการจัดประสบการณ์ของรูปแบบฯ
 - 2.3 การเก็บข้อมูลระหว่างการทดลอง
3. ระยะหลังการทดลอง
 - 3.1 การเก็บข้อมูลหลังการทดลอง (Post-test)
 - 3.2 การทดสอบความคงทน (Retention test)
4. การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล

โดยมีรายละเอียดดังนี้

 1. ระยะก่อนการทดลอง
 - 1.1 การกำหนดประชากรและตัวอย่าง

ประชากร คือ เด็กอนุบาลอายุ 5-6 ปี ที่กำลังศึกษาในโรงเรียนสังกัด กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย ในเขตภาคกลาง ที่มีการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษในระดับอนุบาล โดยครูผู้สอนเป็นคนไทย จาก 148 โรงเรียน

ตัวอย่าง คือ เด็กอนุบาลอายุ 5-6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนเทศบาล 1 บ้านสามพราน (นครสาระผดุงวิทย์) ห้องอนุบาล 2/4 และโรงเรียนเทศบาล 1 วัดเทียนดัด (นครผลพิทยาคาร) ห้องอนุบาล 2/1 อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนละ 19 คน รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 38 คน

ผู้วิจัยดำเนินการคัดเลือกตัวอย่างโดย

- 1) สํารวจรายชื่อจังหวัดในเขตภาคกลางที่แบ่งโดยกระทรวงมหาดไทย พบว่ามีทั้งสิ้น 21 จังหวัด
- 2) ดำเนินการสุ่มอย่างง่ายด้วยการจับฉลาก ได้จังหวัดนครปฐม
- 3) คัดเลือกโรงเรียนแบบเฉพาะเจาะจง โดยกาหนดเกณฑ์ คือ
 - (1) เป็นโรงเรียนขนาดกลางที่มีการจัดการเรียนการสอนในระดับชั้นอนุบาล
 - (2) เป็นโรงเรียนที่มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กับเด็กโดยครูไทย (เด็กไม่ได้เรียนกับเจ้าของภาษาหรือชาวต่างประเทศ)
 - (3) เป็นโรงเรียนที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยตั้งแต่ต้นจนจบ
 ผู้วิจัยสำรวจพบว่า มีโรงเรียนที่ตรงตามเงื่อนไข จำนวน 4 โรงเรียน จึงคัดเลือกให้เหลือเพียง 1 โรงเรียน โดยการสุ่มอย่างง่ายด้วยการจับฉลาก ได้โรงเรียนเทศบาล 1 บ้านสามพราน (นครสาระผดุงวิทย์) ซึ่งมีชั้นเรียนอนุบาล 2 จำนวน 4 ห้องเรียน
- 4) จับฉลากอีกครั้งเพื่อกำหนดกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ได้ห้องอนุบาล 2/4 จำนวน 19 คน เป็นกลุ่มทดลอง และได้ห้องอนุบาล 2/1 จำนวน 19 คน เป็นกลุ่มควบคุม รวมทั้งสิ้น 38 คน

เนื่องจากการทดลองใช้รูปแบบฯ เทศบาลตำบลสามพรานซึ่งกำกับดูแลโรงเรียนเทศบาล 1 บ้านสามพราน (นครสาระผดุงวิทย์) ได้จ้างชาวต่างชาติให้มาสอนเด็กอนุบาลทำให้เหลือห้องเรียนที่ตรงตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้เพียงห้องเดียว ผู้วิจัยจึงเลือกตัวอย่างเพิ่มอีก 1 ห้อง ด้วยการสุ่มอย่างง่ายด้วยการจับฉลากเพื่อเลือกโรงเรียนตัวอย่างที่ตรงตามเกณฑ์อีกครั้ง ได้โรงเรียนเทศบาล 1 วัดเทียนดัด (นครผลพิทยาคาร) เป็นกลุ่มควบคุม

1.2 การกำหนดแบบแผนการทดลอง

ผู้วิจัยกำหนดแบบแผนการทดลองใช้รูปแบบฯ เป็นการวิจัยที่ศึกษาตัวอย่างสองกลุ่ม โดยมีการวัดก่อนและหลังการทดลอง (two groups pretest-posttest design) ดังแบบแผนการทดลองใช้รูปแบบฯ ตามตารางที่ 12

ตารางที่ 12 แบบแผนการทดลองใช้รูปแบบฯ (ฉบับทดลอง)

ตัวอย่าง	ก่อนการทดลอง	ตัวแปรต้น	หลังการทดลอง
E	O _{E1}	X ₁ , X ₂ , X ₃ , X ₁₂	O _{E2}
C	O _{C1}		O _{C2}

E	คือ	กลุ่มทดลอง
C	คือ	กลุ่มควบคุม
O _{E1}	คือ	คะแนนเฉลี่ยความสามารถทางภาษาที่ได้จากกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง
O _{E2}	คือ	คะแนนเฉลี่ยความสามารถทางภาษาที่ได้จากกลุ่มทดลอง หลังการทดลอง
O _{C1}	คือ	คะแนนเฉลี่ยความสามารถทางภาษาที่ได้จากกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง
O _{C2}	คือ	คะแนนเฉลี่ยความสามารถทางภาษาที่ได้จากกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง
X	คือ	การเรียนการสอนตามรูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

1.3 การกำหนดระยะเวลาในการดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยกำหนดระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง 16 สัปดาห์ สรุปเป็นแผนการดำเนินการทดลองใช้รูปแบบฯ (ฉบับทดลอง) ดังแผนภาพที่ 10

สัปดาห์ ที่			1-4	5-8	9-12		13		16
จันทร์ ถึง พฤหัสบดี	การเก็บข้อมูลก่อนการทดลองใช้รูปแบบฯ	➔	เนื้อหาช่วงที่ 1	เนื้อหาช่วงที่ 2	เนื้อหาช่วงที่ 3	➔	การเก็บข้อมูลหลังการทดลองใช้รูปแบบฯ	➔	ทดสอบความคงทน
			หน่วยการเรียนรู้						
			1. My body 2. At school 3. My favorite food & drink 4. At the fruit shop	5. My clothes 6. My toys 7. At my house 8. My pets	9. On the farm 10. At the zoo 11. Transportation 12. Let's have a party				
ศุกร์ สุดท้าย ของ แต่ละช่วง			ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน						
			1. ขั้นทบทวนความรู้ 2. ขั้นสาธิตให้ดู 3. ขั้นฝึกปฏิบัติ 4. ขั้นสรุปความเข้าใจ						
			ทดสอบย่อย ครั้งที่ 1	ทดสอบย่อย ครั้งที่ 2	ทดสอบย่อย ครั้งที่ 3				

แผนภาพที่ 10 กรอบแนวคิดของรูปแบบฯ (ฉบับทดลอง)

1.4 การกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการทดลองรูปแบบ
รายละเอียดดังแสดงในภาคผนวก ง ดังนี้

- 1) แบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลก่อนและหลังการทดลอง และเพื่อทดสอบความคงทนหลังการทดลอง
- 2) แบบทดสอบย่อยครั้งที่ 1 – 3 เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลระหว่างการทดลอง
- 3) แบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบฯ

2. ระยะเวลาทดลอง

2.1 การเก็บข้อมูลก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยสร้างความคุ้นเคยกับนักเรียนด้วยการเข้าร่วมทำกิจกรรมกับนักเรียน และสังเกตการสอนของครูเป็นเวลา 1 สัปดาห์ จากนั้นผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลก่อนการทดลองกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยการวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กเป็นรายบุคคลโดยใช้

เครื่องมือ คือ แบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษในช่วงสัปดาห์ที่ 2 แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าสถิติที แบบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent Samples t-test) เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษก่อนการทดลองของทั้งสองกลุ่ม พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษก่อนการทดลองของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน ดังแสดงในตารางที่ 13

ตารางที่ 13 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของตัวอย่าง ก่อนการทดลอง

ตัวอย่าง	n	\bar{X}	S.D.	t	P
กลุ่มทดลอง	19	22.11	7.07	-.072	.94
กลุ่มควบคุม	19	22.26	6.41		

* $p < .01$

2.2 การจัดประสบการณ์ตามแผนการจัดประสบการณ์ของรูปแบบฯ

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับตัวอย่าง โดยดำเนินการสอนวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี ช่วงโฮมรูมเวลา 8.30 – 9.00 น. วันละ 30 นาที เป็นระยะเวลา 12 สัปดาห์โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนกลุ่มทดลองและครูประจำชั้นเป็นผู้สอนกลุ่มควบคุม

2.3 การเก็บข้อมูลระหว่างการทดลอง

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลระหว่างการทดลองกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยผู้วิจัยเป็นผู้เก็บข้อมูลด้วยตัวเอง ใช้เครื่องมือ คือ แบบทดสอบย่อย ชุดที่ 1-3 ซึ่งมีลักษณะและโครงสร้างของแบบทดสอบเหมือนกับแบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทดสอบก่อนและหลังการทดลองแต่เนื้อหาในแบบทดสอบย่อยจะครอบคลุมเฉพาะหน่วยการเรียนรู้ที่เรียนไปแล้ว โครงสร้างของแบบทดสอบย่อย ดังรายละเอียดในภาคผนวก จ และเก็บข้อมูลด้วยแบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนรู้กับกลุ่มทดลอง โดยดำเนินการเก็บข้อมูลในวันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 4 8 และ 12

3. ระยะเวลาหลังการทดลอง

3.1 การเก็บข้อมูลหลังการทดลอง (Post-test)

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลหลังการทดลองกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ใช้เครื่องมือ คือ แบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยดำเนินการเก็บข้อมูลในวันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 4 8 และ 12

3.2 การทดสอบความคงทน (Retention Test)

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของเด็กอนุบาลหลังการทดลองใช้รูปแบบฯ กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้เครื่องมือ คือ แบบวัดความสามารถทาง

ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบวัดชุดเดียวกับการทดสอบหลังการทดลอง โดยเว้นระยะ 2 สัปดาห์หลังจากเก็บข้อมูลหลังการทดลองแล้วจึงทดสอบความคงทน ในช่วงสัปดาห์ที่ 16

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ การวิเคราะห์คะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ และนำเสนอข้อมูลดังรายละเอียดดังนี้

1) การวิเคราะห์คะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง ในการทดสอบย่อย และคะแนนที่ได้จากการวัดความคงทน มาหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for windows (Statistical package for the social science for windows) ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1.1) การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง ด้วยการทดสอบค่าที (dependence t-test) ที่มีระดับความมีนัยสำคัญที่ .01 และนำเสนอข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง ทั้งภาพรวม รายด้าน และรายละเอียด ในรูปตารางและแผนภูมิประกอบความเรียง

1.2) การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของตัวอย่าง หลังการทดลอง ด้วยการทดสอบค่าที (Independence t-test) ที่มีระดับความมีนัยสำคัญที่ .01 และนำเสนอข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของตัวอย่าง หลังการทดลอง ทั้งภาพรวม รายด้าน และรายละเอียด ในรูปตารางและแผนภูมิประกอบความเรียง

1.3) การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนและคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษหลังการทดลองของตัวอย่าง กับค่าเฉลี่ยคะแนนความคงทน ด้วยการทดสอบค่าที (dependence t-test) ที่มีระดับความมีนัยสำคัญที่ .01 จากนั้นนำเสนอข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษหลังการทดลองของตัวอย่าง กับค่าเฉลี่ยคะแนนความคงทน ทั้งภาพรวม รายด้าน และรายละเอียด ในรูปตารางและแผนภูมิประกอบความเรียง

2. การวิเคราะห์คะแนนความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ มาหาค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละและนำเสนอข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียง

การพัฒนา (D₃) การพัฒนารูปแบบฯ (ฉบับสมบูรณ์)

ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากการทดลองใช้มาปรับปรุงรูปแบบฯ พร้อมทั้งเอกสารประกอบการใช้รูปแบบฯ และนำเสนอรูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการการสลับภาษาและวิธีการตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล (ฉบับสมบูรณ์)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเรื่องการพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์ โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

ตอนที่ 2 ผลของการใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

ตอนที่ 3 ข้อมูลเพิ่มเติมที่ได้จากการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการจัดประสบการณ์ โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

ตอนที่ 1 รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล พัฒนาขึ้นโดยอิงการสอนภาษาตามแนวบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษา มีองค์ประกอบดังนี้ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน บทบาทครูและบทบาทเด็ก ระยะเวลาการใช้รูปแบบฯ และการประเมินผล มีรายละเอียดดังนี้

1. หลักการ

หลักการของรูปแบบฯ ได้จากการนำหลักการการเรียนการสอนของวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของ Asher (1979) มาบูรณาการเข้ากับหลักการของเทคนิคการสลับภาษาของ Lin (2012) จนได้หลักการสำคัญ 4 ประการ ดังนี้

1) พัฒนาทักษะการฟังอย่างเข้าใจก่อนที่จะพัฒนาทักษะการพูด โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักในการสื่อสาร เพื่อให้สอดคล้องกับธรรมชาติในการเรียนรู้ภาษาของเด็กและเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

2) ออกคำสั่งและทำท่าทางประกอบ ช่วยให้เด็กเรียนรู้อย่างมีความหมาย เนื่องจากเด็กเกิดการเชื่อมโยงความคิดกับท่าทางอย่างชัดเจนและรวดเร็ว

3) ใช้ภาษาแม่สลับกับภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติ เมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมหรือมีท่าทางสับสนทางภาษา ช่วยให้บรรยากาศในการเรียนรู้ผ่อนคลายและเป็นกันเอง

4) ตรวจสอบความเข้าใจของเด็กอย่างสม่ำเสมอ มุ่งเน้นการสนับสนุนและให้กำลังใจในการเรียนรู้ (การเสริมแรง)

2. วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของรูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล เกิดจากการนำสาระสำคัญของหลักการและพัฒนาการในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของเด็กมาวิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังเพื่อกำหนดวัตถุประสงค์ คือ มีความสามารถทางภาษาอังกฤษ ดังนี้

1) ด้านการเข้าใจความหมายของคำศัพท์/ประโยคที่ฟัง ได้แก่

1.1) การฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษและระบุวัตถุสิ่งของหรือรูปภาพที่มีความหมายเหมือนกัน

1.2) การฟังประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษและแสดงท่าทาง

2) ด้านการถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง ได้แก่

2.1) การฟังประโยคภาษาอังกฤษแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกัน

2.2) การฟังประโยคคำถามภาษาอังกฤษและพูดคำตอบที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน

3. เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ได้มาจากสำรวจเนื้อหาในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลในช่วงอายุ 5-6 ปี ของโรงเรียนในสังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย ในเขตภาคกลาง ด้วยการคัดเลือกคำศัพท์ที่ครูส่วนใหญ่นำมาใช้สอนมากที่สุดจำนวน 144 คำ แล้วนำคำที่ได้มาจัดเป็นหน่วยการเรียนรู้ขึ้นใหม่ จำนวน 12 หน่วยการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ที่จัดอยู่ตามปกติในโรงเรียนสังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย ในเขตภาคกลาง แบ่งออกเป็นหน่วยละ 12 คำ เนื้อหาของคำศัพท์มีความสัมพันธ์กับหน่วยการเรียนรู้แต่ละหน่วย (กำหนดให้ 1 หน่วยการเรียนรู้ใช้เวลาเรียน 1 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 30 นาที) เนื้อหาที่ใช้ทั้งหมดดังที่ปรากฏในตารางที่ 14

ตารางที่ 14 เนื้อหาและหน่วยการเรียนรู้ที่ใช้ในแผนการจัดประสบการณ์

ลำดับที่	หน่วยการเรียนรู้	เนื้อหา	จำนวน (คำ)
1.	My body	arm, eye, mouth, ear, hair, leg, hand, head, point, touch, shake, clap	12
2.	At school	pen, pencil, book, chair, bag, ruler, table, pick up, open, close, sit, in	12
3.	My favorite food & drink	jam, bread, milk, juice, egg, cookie, ice cream, one, drink, eat, put, on	12
4.	At the fruit shop	banana, orange, apple, mango, coconut, grapes, basket, two, show, count, give, color	12
5.	My clothes	shirt, socks, shorts, shoes, hat, skirt, white, black, blue, yellow, put on, take off	12
6.	My toys	doll, robot, train, plane, kite, ball, like, push, pull, throw, green, three	12
7.	At my house	father, mother, house, tree, door, window, flower, four, hug, draw, red, pink	12
8.	My pets	cat, dog, bird, rabbit, fish, brown, orange, five, six, fly, jump, swim	12
9.	On the farm	pig, duck, snake, bee, hen, pond, cow, goat, farm, catch, find, under	12
10.	At the zoo	elephant, lion, tiger, horse, zebra, monkey, big, small, seven, eight, sleep, run	12
11.	Transportation	car, bus, truck, bicycle, boat, drive, start, stop, ride, nine, fast, slow	12
12.	Let's have a party	cake, candle, card, gift, donut, balloon, purple, blow, sing, square, circle, triangle	12
รวม			144

4. ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบฯ ในแต่ละวันประกอบด้วยขั้นตอน 4 ขั้น ซึ่งขั้นตอนในแต่ละขั้นมีรายละเอียดต่อไปนี้

1) ขั้นทบทวนความรู้

เป็นการทบทวนสิ่งที่เด็กได้เรียนไปแล้วในครั้งก่อน ด้วยการใช้สื่อประกอบ และมุ่งเน้นการสะท้อนความรู้เดิมของเด็กด้วยการพูดโต้ตอบ

2) ขั้นสาธิตให้ดู

เป็นขั้นที่เริ่มจากการกระตุ้นความสนใจโดยการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ด้วยการใช้สื่อประกอบและเชื่อมโยงความคิดให้แก่เด็กด้วยภาษาแม่ แล้วครูจึงสาธิตการออกคำสั่งภาษาอังกฤษและการปฏิบัติท่าทางตามคำสั่ง เน้นการพัฒนาทักษะการฟังควบคู่กับการให้เด็กได้ปฏิบัติตามพร้อมกันทั้งห้อง

3) ขั้นฝึกปฏิบัติ

เป็นขั้นของการออกคำสั่งซ้ำๆ ให้เด็กได้ฝึกปฏิบัติตามคำสั่งสิ่งที่ได้เรียนไป ในลักษณะของกลุ่มย่อยและ/หรือรายบุคคลจนคล่องเพื่อให้เกิดการฟังอย่างเข้าใจ ครูหมั่นตรวจสอบความเข้าใจของเด็กและให้ความช่วยเหลือด้วยการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษตามความจำเป็น

4) ขั้นสรุปความเข้าใจ

เป็นขั้นของการตรวจสอบความเข้าใจที่เด็กได้เรียนไป ผ่านกิจกรรมหลากหลายลักษณะภายใต้บรรยากาศที่สนุกสนานและเป็นกันเอง ได้แก่ เกม เพลง และกิจกรรมทางศิลปะ

5. บทบาทครูและบทบาทเด็ก

บทบาทของครูและเด็กในแต่ละขั้นของการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบฯ ในแต่ละขั้น แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ 15

ตารางที่ 15 บทบาทครูและบทบาทเด็กในการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบฯ

ขั้นตอนการจัดการเรียน การสอน	บทบาทครู	บทบาทเด็ก
ก่อนการเรียนการสอน	เตรียมสื่อ/อุปกรณ์การสอนและกิจกรรมที่ หลากหลาย	
ขั้นที่ 1 ทบทวนความรู้	1. ทบทวนความรู้ด้วยการใช้สื่อและกิจกรรมที่ หลากหลาย รวมทั้งคำถามต่าง ๆ มาช่วย	1. พุดคำศัพท์ที่สอดคล้อง สัมพันธ์กับสื่อการสอนหรือ
ขั้นที่ 2 สาธิตให้ดู	2. พุดคำศัพท์ใหม่พร้อมแสดงสื่อที่สอดคล้อง 3. เป็นตัวแบบในการออกเสียงและแสดง	คำถามของครู 2. ช่วยเหลือเพื่อนด้วยการใช้ ภาษาแม่
ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติ	ทำทางที่สัมพันธ์กับคำสั่ง 4. หมั่นสังเกตและประเมินความเข้าใจของ	3. แสดงท่าทางตามครู
ขั้นที่ 4 สรุปลงความเข้าใจ	เด็กอยู่เสมอ 5. ใช้ภาษาแม่เป็นสื่อในการช่วยเหลือเมื่อ จำเป็น 6. ออกคำสั่งให้เด็กเป็นผู้ปฏิบัติตาม 7. กล่าวคำชมเชยและให้กำลังใจเด็กอยู่เสมอ 8. เป็นผู้คอยช่วยเหลือ โดยใช้ภาษาแม่เป็น เครื่องมือ (เมื่อจำเป็น) 9. เป็นผู้อำนวยการความสะดวกในการทำ กิจกรรมของเด็ก คอยสังเกตและให้ความช่วยเหลือด้วยการใช้ ภาษาแม่เมื่อเด็กต้องการ	4. ทำความเข้าใจและปฏิบัติ ตามคำสั่งของครู 5. ช่วยเพื่อนทำความเข้าใจ ด้วยการใช้ภาษาแม่เป็นสื่อ (เมื่อมีโอกาส) 6. ทำกิจกรรมที่ครูเตรียมไว้ให้

6. ระยะเวลาการใช้รูปแบบฯ

ผู้วิจัยกำหนดระยะเวลาการใช้รูปแบบฯ 12 สัปดาห์ ใช้เวลาในการเรียนการสอนวันละ 30 นาที โดยดำเนินการสอน ในช่วงโฮมรูมเวลา 8.30-9.00 โดย 1 หน่วยการเรียนรู้ใช้เวลาเรียน 1 สัปดาห์ ในวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี

7. การประเมินผล

ผู้วิจัยดำเนินการวัดและประเมินผลความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล ก่อน และหลังการเรียนการสอนรวมทั้งทดสอบความคงทน โดยใช้แบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลซึ่งเป็นเครื่องมือคู่ขนาน มีรายละเอียดดังนี้

- 1) แบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล ได้แก่

1.1) ด้านการเข้าใจความหมายของคำศัพท์/ประโยคที่ฟัง ได้แก่

(1) การฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษและระบุวัตถุสิ่งของหรือรูปภาพที่มีความหมายเหมือนกัน

(2) การฟังประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษและแสดงท่าทาง

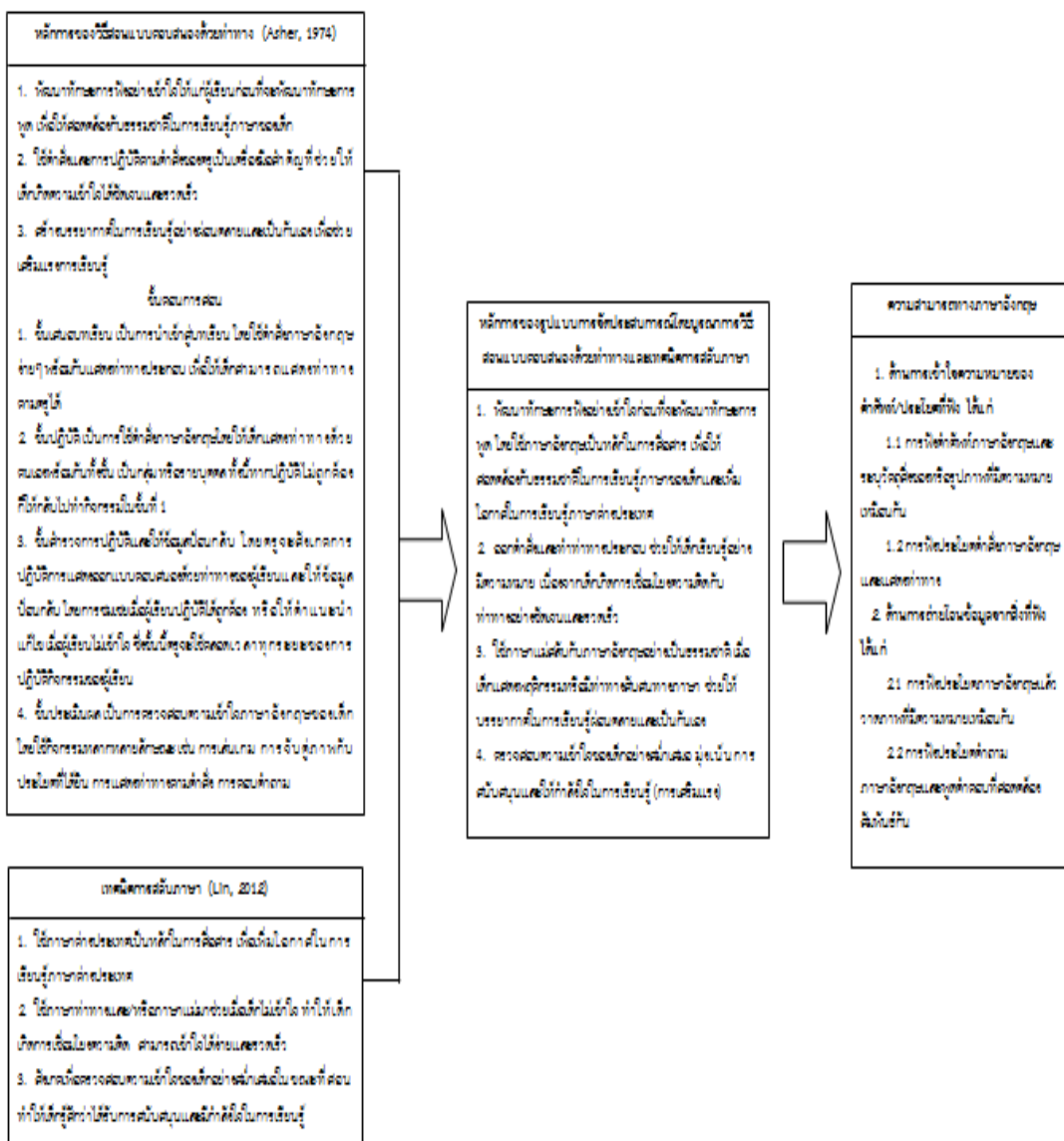
1.2) ด้านการถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง ได้แก่

(1) การฟังประโยคภาษาอังกฤษแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกัน

(2) การฟังประโยคคำถามภาษาอังกฤษและพูดคำตอบที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน

จากข้อมูลดังกล่าวสามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยและรูปแบบการจัด
ประสบการณ์ฯ (ฉบับสมบูรณ์) ดังแสดงในแผนภาพที่ 11 และ 12

แผนภาพที่ 11 กรอบแนวคิดในการวิจัย

หลักการของรูปแบบ

1. การพัฒนาทักษะการฟังอย่างเข้าใจก่อนที่จะพัฒนาทักษะการพูด โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักในการสื่อสาร เพื่อให้สอดคล้องกับธรรมชาติในการเรียนรู้ภาษาของเด็กและเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. การออกคำสังและท่าทางประกอบ ช่วยให้เด็กเรียนรู้ด้วยความหมาย เนื่องจากเด็กเกิดการเชื่อมโยงความคิดกับท่าทางอย่างชัดเจนและรวดเร็ว
3. การใช้ภาษาแม่สลับกับภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติ เมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมหรือมีท่าทางสับสนทางภาษา ช่วยให้บรรยากาศในการเรียนรู้ผ่อนคลายและเป็นกันเอง
4. ตรวจสอบความเข้าใจของเด็กอย่างสม่ำเสมอ มุ่งเน้นการสนับสนุนและให้กำลังใจในการเรียนรู้ (การเสริมแรง)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษ ได้แก่
 - 1.1) ด้านการเข้าใจความหมายของคำศัพท์/ประโยคที่ฟัง ได้แก่
 - 1.1.1) การฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษและระบุวัตถุสิ่งของหรือรูปภาพที่มีความหมายเหมือนกัน
 - 1.1.2) การฟังประโยคคำภาษาอังกฤษและแสดงท่าทาง
 - 2) ด้านการถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง ได้แก่
 - 2.1) การฟังประโยคภาษาอังกฤษแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกัน
 - 2.2) การฟังประโยคคำถามภาษาอังกฤษและพูดคำตอบที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน
2. เพื่อส่งเสริมความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้จากการศึกษาชั้นนำโดยการสำรวจสภาพการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอายุ 5-6 ปี (รายละเอียดดังภาคผนวก ค) ประกอบด้วย 12 หน่วยการเรียนรู้ (สอนสัปดาห์ละ 1 หน่วย) ในแต่ละหน่วยมีคำศัพท์ 12 คำ (สอนวันละ 3 คำ) รวมทั้งสิ้น 144 คำ (รายละเอียดดังตารางที่ 13

ขั้นตอนการจัดเรียนการสอน

การจัดกิจกรรมมีขั้นตอนการดำเนินการ 4 ขั้นตอน คือ

1. **ขั้นทบทวนความรู้**
เป็นการทบทวนสิ่งที่เด็กได้เรียนไปแล้วในครั้งก่อน ด้วยการใช้สื่อประกอบ และมุ่งเน้นการสะท้อนความรู้เดิมของเด็กด้วยการพูดได้ตอบ
2. **ขั้นสาธิตให้ดู**
เริ่มจากการกระตุ้นความสนใจโดยการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ด้วยการใช้สื่อประกอบและเชื่อมโยงความคิดให้กับเด็กด้วยภาษาแม่ แล้วครูจึงสาธิตการออกคำสังภาษาอังกฤษและการปฏิบัติท่าทางตามคำสัง เน้นการพัฒนาทักษะการฟังควบคู่กับการให้เด็กได้ปฏิบัติพร้อมกันทั้งห้อง
3. **ขั้นฝึกปฏิบัติ**
เป็นขั้นของการออกคำสังซ้ำๆ ให้เด็กได้ฝึกปฏิบัติตามคำสังที่ได้เรียนไป ในลักษณะของกลุ่มย่อยและ/หรือรายบุคคลจนคล่องเพื่อให้เกิดการฟังอย่างเข้าใจ ครูหมั่นตรวจสอบความเข้าใจของเด็กและให้ความช่วยเหลือด้วยการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษตามความจำเป็น
4. **ขั้นสรุปความเข้าใจ**
เป็นขั้นของการตรวจสอบความเข้าใจที่ได้เรียนไป ผ่านกิจกรรมหลากหลายลักษณะภายใต้บรรยากาศที่สนุกสนานและเป็นกันเอง ได้แก่ เกม เพลง และกิจกรรมทางศิลปะ

ระยะเวลาในการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง 12 สัปดาห์ โดยดำเนินการสอนในวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี วันละ 30 นาที

การประเมินผล

ประเมินผลความสามารถทางภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลและแบบสังเกตความพึงพอใจในการเรียน

แผนภาพที่ 12 รูปแบบการจัดประสบการณ์ฯ (ฉบับสมบูรณ์)

ตอนที่ 2 ผลของการใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าทางสถิติเพื่อประเมินผลการทดลองใช้รูปแบบฯ ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล การแปลความหมาย และการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล ดังนี้

n	แทน	จำนวนนักเรียน
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	คะแนนวิกฤต
p	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงรายละเอียดในหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง ทั้งภาพรวม รายด้าน และรายละเอียด

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ค่าที (dependent t-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ดังนี้

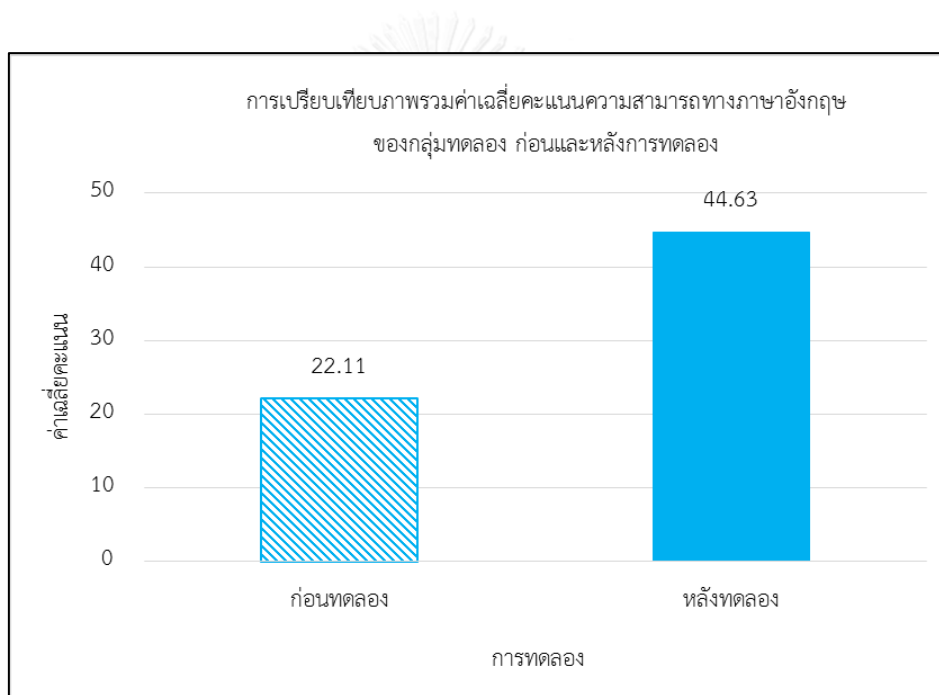
ตารางที่ 16 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถทางภาษาอังกฤษ	พฤติกรรมบ่งชี้	กลุ่มทดลอง (n = 19)						
		ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		t	df	p
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
1. ด้านการเข้าใจความหมายของคำศัพท์/ประโยคที่ฟัง	1.1 การฟังคำศัพท์และระบุวัตถุสิ่งของหรือรูปภาพที่มี	5.89	2.38	11.32	0.67	-9.56	36	.00
	ความหมายเหมือนกัน							
	1.2 การฟังประโยคคำสั่งและแสดงท่าทาง	5.32	2.50	11.00	0.94	-9.29	36	.00
	รวม	11.21	4.59	22.32	1.25	-10.18	36	.00
2. ด้านการถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง	2.1 การฟังประโยคภาษาอังกฤษแล้ววาดภาพที่มี	4.26	2.02	11.42	0.69	-14.59	36	.00
	ความหมายเหมือนกัน							
	2.2 การฟังประโยคคำถามและพูดคำตอบที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน	6.63	1.89	10.89	1.05	-8.59	36	.00
	รวม	10.89	3.03	22.32	1.38	-14.94	36	.00
	รวมทั้งสิ้น	22.11	7.07	44.63	2.27	-13.23	36	.00

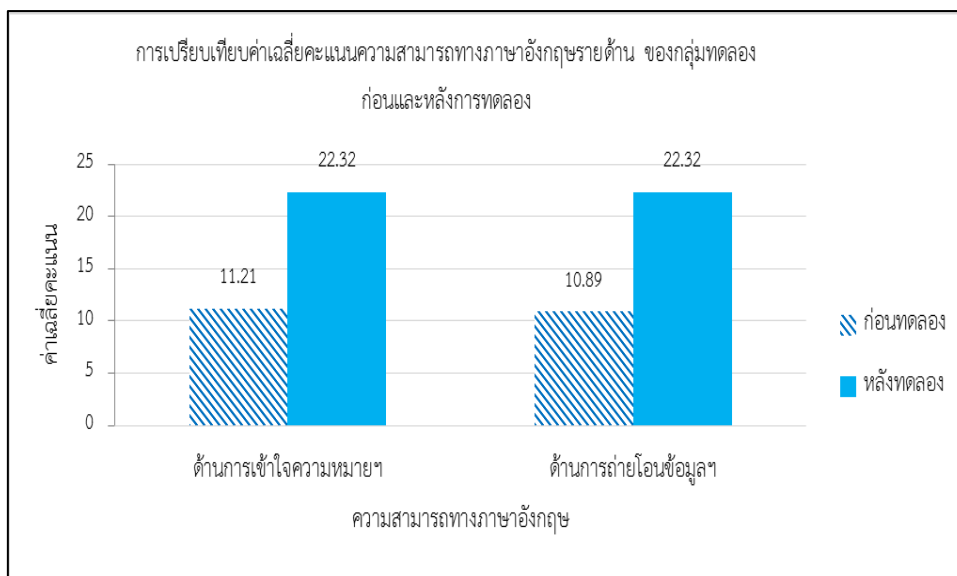
p<.01

จากตารางที่ 16 พบว่า หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษในภาพรวม ($\bar{X} = 44.63$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง ($\bar{X} = 22.11$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของทั้งสองด้านเท่ากัน คือด้านการเข้าใจความหมายของคำศัพท์/ประโยคที่ฟัง และด้านการถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง ($\bar{X} = 22.32$) และเมื่อพิจารณาในรายละเอียด พบว่า รายการที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงสุด คือ การฟังประโยคภาษาอังกฤษแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกัน ($\bar{X} = 11.42$) และรายการที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนต่ำสุด คือ การฟังประโยคคำถามและพูดคำตอบที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน ($\bar{X} = 10.89$)

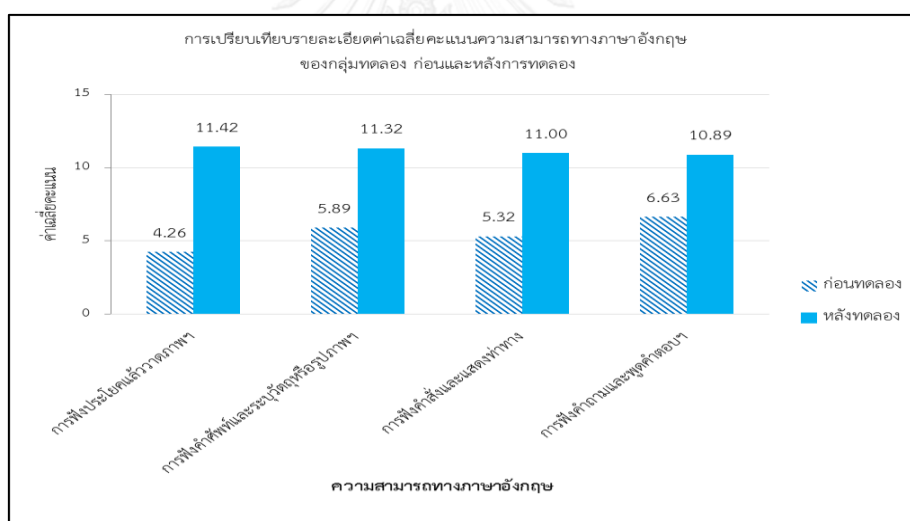
จากข้อมูลดังกล่าวสามารถนำเสนอได้ดังแผนภูมิที่ 1 - 3

แผนภูมิที่ 1 การเปรียบเทียบภาพรวมค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

แผนภูมิที่ 2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษรายด้าน ของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

แผนภูมิที่ 3 การเปรียบเทียบรายละเอียดค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

2. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของตัวอย่าง หลังการทดลอง ทั้งภาพรวม รายด้าน และรายละเอียด

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของตัวอย่าง หลังการทดลอง โดยใช้ค่าที (independent t-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 นำเสนอใน ตารางที่ 17

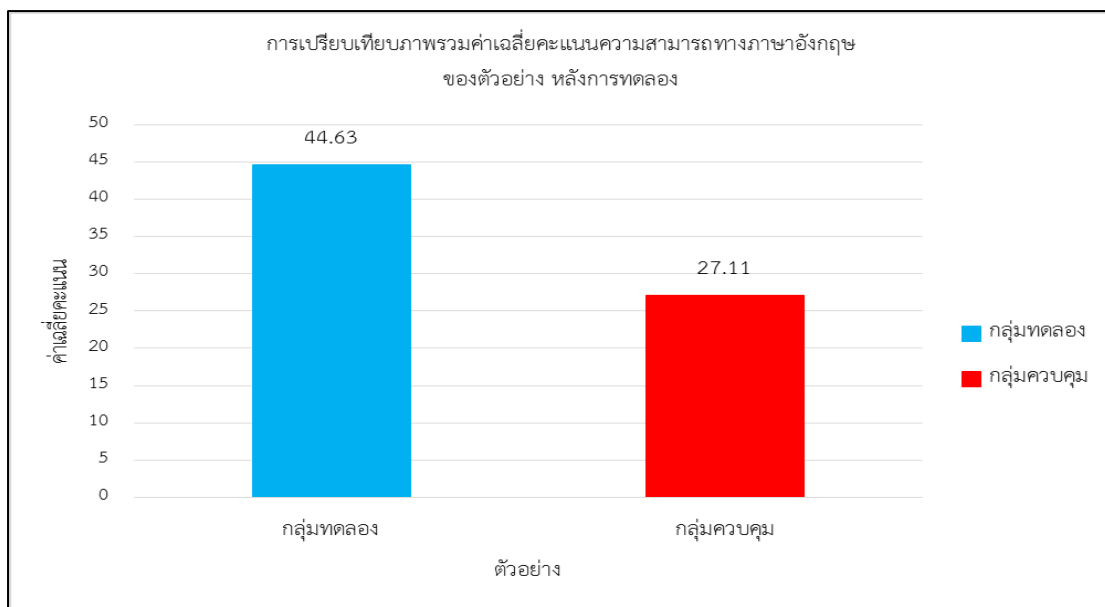
ตารางที่ 17 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของตัวอย่าง หลังการทดลอง

ความสามารถทางภาษาอังกฤษ	พฤติกรรมบ่งชี้	ตัวอย่าง (n = 38)				df	t	p
		กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม				
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
1. ด้านการเข้าใจความหมายของคำศัพท์/ประโยคที่ฟัง	1.1 การฟังคำศัพท์และระบุวัตถุสิ่งของหรือรูปภาพที่มีความหมายเหมือนกัน	11.32	0.67	8.89	2.38	36	4.27	.00
	1.2 การฟังประโยคคำสั่งและแสดงท่าทาง	11.00	0.94	7.26	2.94	36	5.27	.00
	รวม	22.32	1.12	16.15	4.83	36	5.37	.00
2. ด้านการถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง	2.1 การฟังประโยคภาษาอังกฤษแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกัน	11.42	0.69	4.68	2.67	36	10.65	.01
	2.2 การฟังประโยคคำถามและพูดคำตอบที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน	10.89	1.05	6.26	2.13	36	8.50	.00
	รวม	22.32	1.38	10.95	3.75	36	12.40	.00
	รวมทั้งสิ้น	44.63	2.26	27.11	7.29	36	10.00	.00

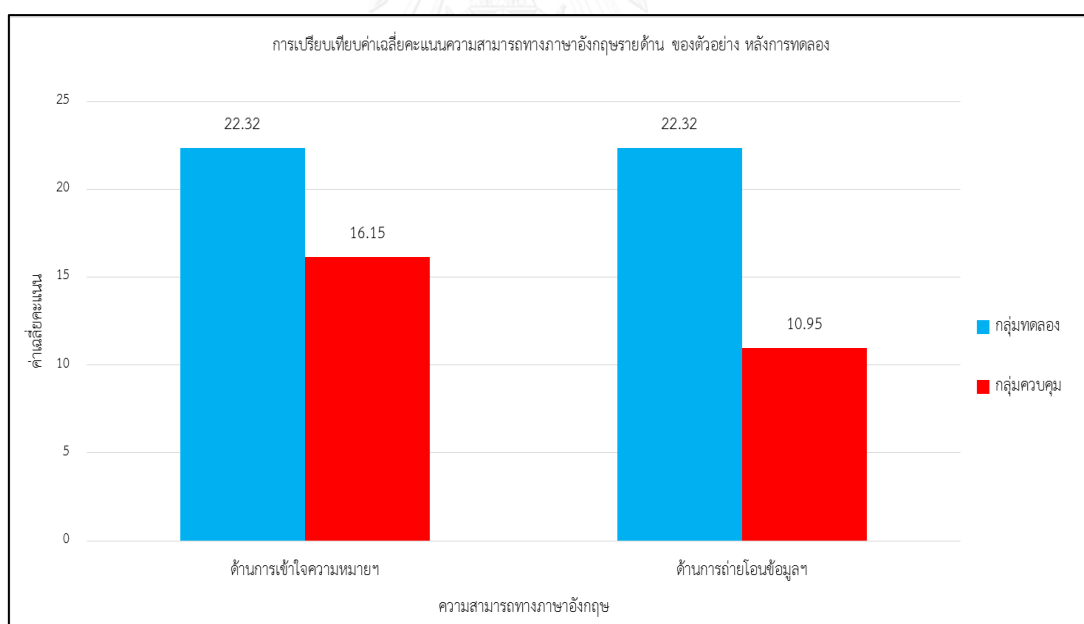
p<.01

จากตารางที่ 17 พบว่า หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 44.63$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 27.11$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของทั้งสองด้าน คือ ด้านการเข้าใจความหมายของคำศัพท์/ประโยคที่ฟัง ($\bar{X} = 22.32$) และด้านการถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง ($\bar{X} = 22.32$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนของกลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 16.15$ และ $\bar{X} = 10.95$) และเมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่า หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษทุกรายละเอียด ได้แก่ การฟังคำศัพท์และระบุวัตถุสิ่งของหรือรูปภาพที่มีความหมายเหมือนกัน ($\bar{X} = 11.32$) การฟังประโยคคำสั่งและแสดงท่าทาง ($\bar{X} = 11.00$) การฟังแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกันสูงสุด ($\bar{X} = 11.42$) และการฟังประโยคคำถามและพูดคำตอบที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน ($\bar{X} = 10.89$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนของกลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 8.89$, $\bar{X} = 7.26$, $\bar{X} = 4.68$ และ $\bar{X} = 6.26$)

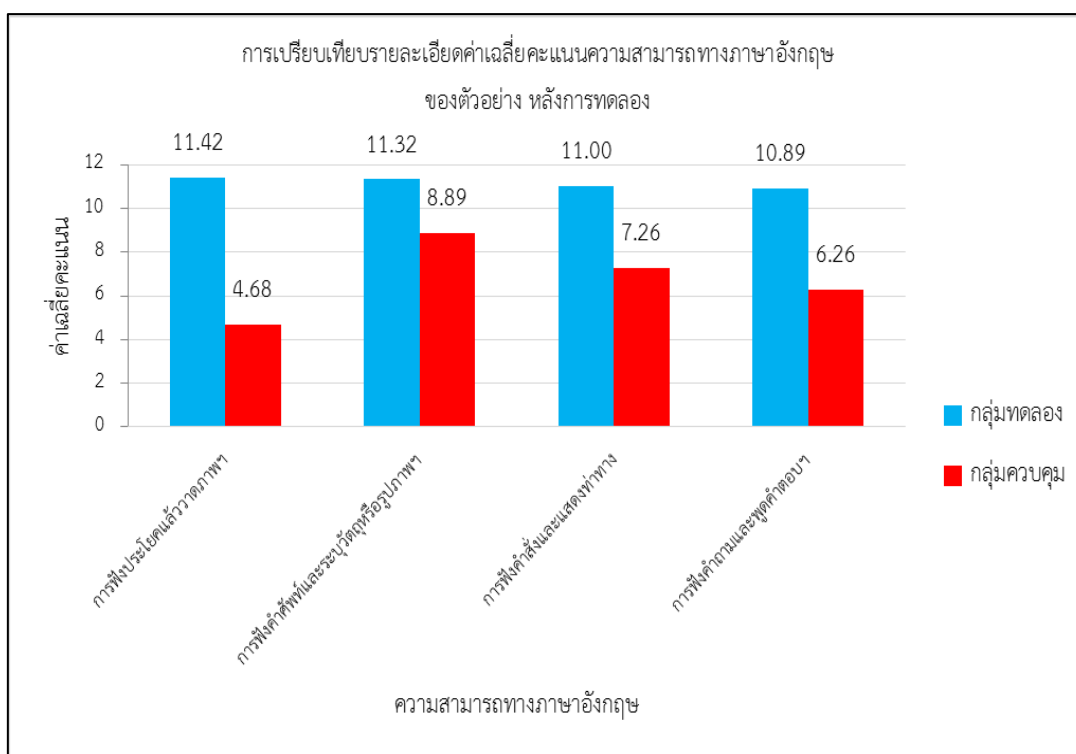
จากข้อมูลดังกล่าวสามารถนำเสนอได้ดังแสดงในแผนภูมิที่ 4 - 6

แผนภูมิที่ 4 การเปรียบเทียบภาพรวมค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของตัวอย่าง หลังการทดลอง

แผนภูมิที่ 5 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษรายด้าน ของตัวอย่าง หลังการทดลอง

แผนภูมิที่ 6 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษรายละเอียด ของตัวอย่าง หลังการทดลอง

3. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนและคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของตัวอย่าง หลังการทดลอง กับคะแนนความคงทน ทั้งภาพรวม รายด้าน และรายละเอียด

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของตัวอย่าง หลังการทดลอง กับค่าเฉลี่ยคะแนนความคงทน โดยใช้ค่าสถิติที (dependent t-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 นำเสนอในตาราง 18

ตารางที่ 18 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของตัวอย่าง หลังการทดลอง กับค่าเฉลี่ยคะแนนความคงทน

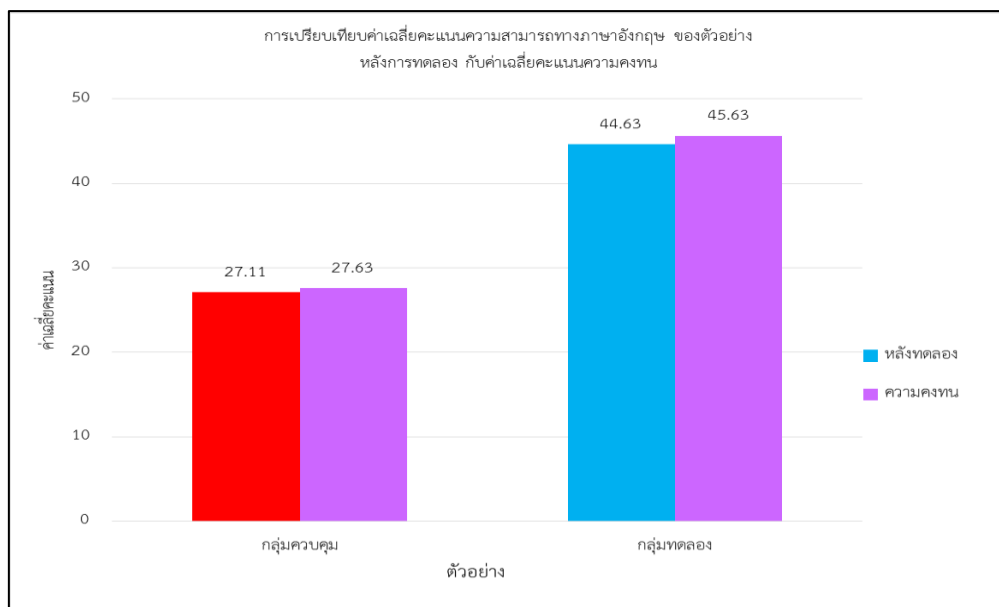
ความสามารถทางภาษาอังกฤษ	พฤติกรรมบ่งชี้	ตัวอย่าง	หลังการทดลอง		ความคงทน		t	df	p
			\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
1. ด้านการเข้าใจความหมายของคำศัพท์/ประโยคที่ฟัง	1.1 การฟังคำศัพท์และระบุวัตถุสิ่งของหรือรูปภาพที่มีความหมายเหมือนกัน	กลุ่มทดลอง	11.32	0.67	11.36	0.68	-0.24	36	.81
		กลุ่มควบคุม	8.89	2.38	9.16	1.83	-0.38	36	.71
	1.2 การฟังประโยคคำสั่งและแสดงท่าทาง	กลุ่มทดลอง	11.00	0.94	11.21	0.53	-0.85	36	.40
		กลุ่มควบคุม	7.26	2.94	8.05	2.39	-0.91	36	.37
	รวม	กลุ่มทดลอง	22.32	1.25	22.58	1.10	-0.68	36	.50
		กลุ่มควบคุม	16.16	4.83	17.21	3.66	-0.76	36	.45
2. ด้านการถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง	2.1 การฟังประโยคภาษาอังกฤษแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกัน	กลุ่มทดลอง	11.42	0.69	11.95	0.23	-4.27	36	.00
		กลุ่มควบคุม	4.68	2.67	4.37	1.98	.41	36	.68
	2.2 การฟังประโยคคำถามและพูดคำตอบที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน	กลุ่มทดลอง	10.89	1.05	11.11	1.24	.97	36	.34
		กลุ่มควบคุม	6.26	2.13	6.05	2.64	.27	36	.78
	รวม	กลุ่มทดลอง	22.32	1.38	23.05	1.27	-1.72	36	.10
		กลุ่มควบคุม	10.95	3.75	10.42	3.63	.44	36	.66
รวมทั้งสิ้น	กลุ่มทดลอง	44.63	2.27	45.63	2.09	-1.42	36	.17	
	กลุ่มควบคุม	27.11	7.29	27.63	6.56	-0.23	36	.82	

$p < .01$

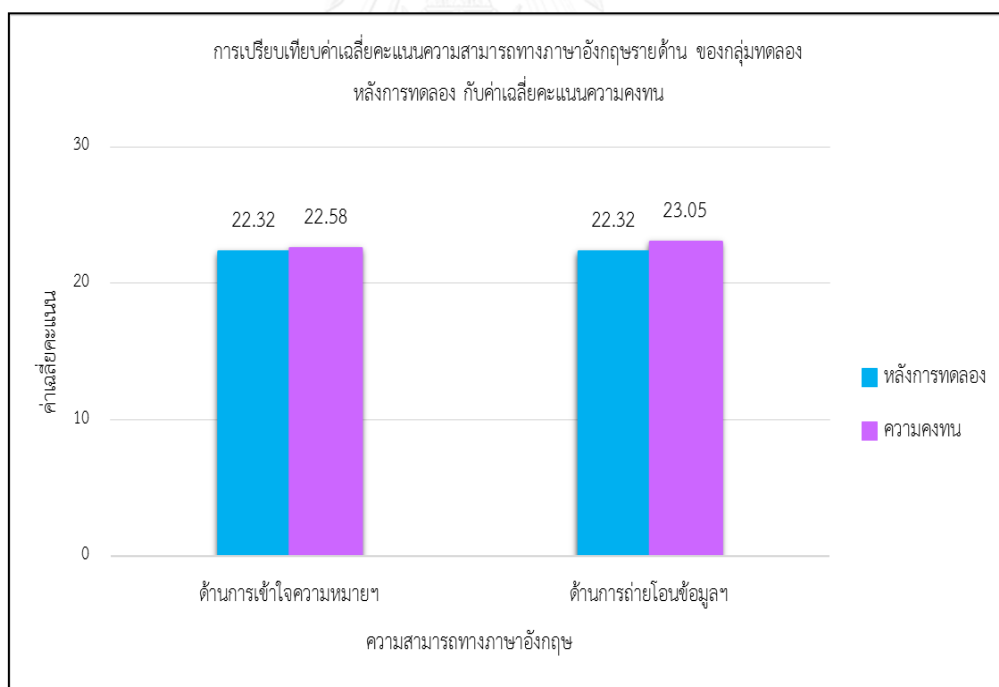
จากตาราง 18 พบว่า ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติที (dependent t-test) ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง ไม่แตกต่างจากค่าเฉลี่ยคะแนนรวมความคงทน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองค่าเฉลี่ยคะแนน

รวมความคงทน ($\bar{X} = 45.63$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ หลังการทดลอง ($\bar{X} = 44.63$) ส่วนกลุ่มควบคุม ก็มีค่าเฉลี่ยคะแนนรวมความคงทน ($\bar{X} = 27.63$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนฯ หลังการทดลอง ($\bar{X} = 27.11$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความคงทนของกลุ่มทดลอง หลังการทดลอง ทั้งสองด้าน คือ ด้านการเข้าใจความหมายของคำศัพท์/ประโยคที่ฟัง ($\bar{X} = 22.58$) และด้านการถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง ($\bar{X} = 23.05$) สูงกว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ หลังการทดลอง ($\bar{X} = 22.32$ และ $\bar{X} = 22.32$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในขณะที่กลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยคะแนนความคงทน ด้านการเข้าใจความหมายของคำศัพท์/ประโยคที่ฟัง ($\bar{X} = 17.21$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ หลังการทดลอง ($\bar{X} = 16.16$) แต่มีค่าเฉลี่ยคะแนนความคงทน ด้านการถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง ($\bar{X} = 10.42$) ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนฯ หลังการทดลอง ($\bar{X} = 10.95$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 เมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่า กลุ่มทดลอง มีค่าเฉลี่ยคะแนนความคงทน ในทุกรายละเอียด ได้แก่ การฟังคำศัพท์และระบุวัตถุสิ่งของหรือรูปภาพที่มีความหมายเหมือนกัน ($\bar{X} = 11.36$) การฟังประโยคคำสั่งและแสดงท่าทาง ($\bar{X} = 11.21$) การฟังประโยคภาษาอังกฤษแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกัน ($\bar{X} = 11.95$) และการฟังประโยคคำถามและพูดคำตอบที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน ($\bar{X} = 11.11$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ หลังการทดลอง ($\bar{X} = 11.32, \bar{X} = 11.00, \bar{X} = 11.42$ และ $\bar{X} = 10.89$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยคะแนนความคงทน ในการฟังคำศัพท์และระบุวัตถุสิ่งของหรือรูปภาพที่มีความหมายเหมือนกัน ($\bar{X} = 9.16$) และการฟังประโยคคำสั่งและแสดงท่าทาง ($\bar{X} = 8.05$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ หลังการทดลอง ($\bar{X} = 8.89$ และ $\bar{X} = 7.26$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีค่าเฉลี่ยคะแนนความคงทน ในการฟังประโยคภาษาอังกฤษแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกัน ($\bar{X} = 4.37$) และการฟังประโยคคำถามและพูดคำตอบที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน ($\bar{X} = 6.05$) ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนฯ หลังการทดลอง ($\bar{X} = 4.68$ และ $\bar{X} = 6.26$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

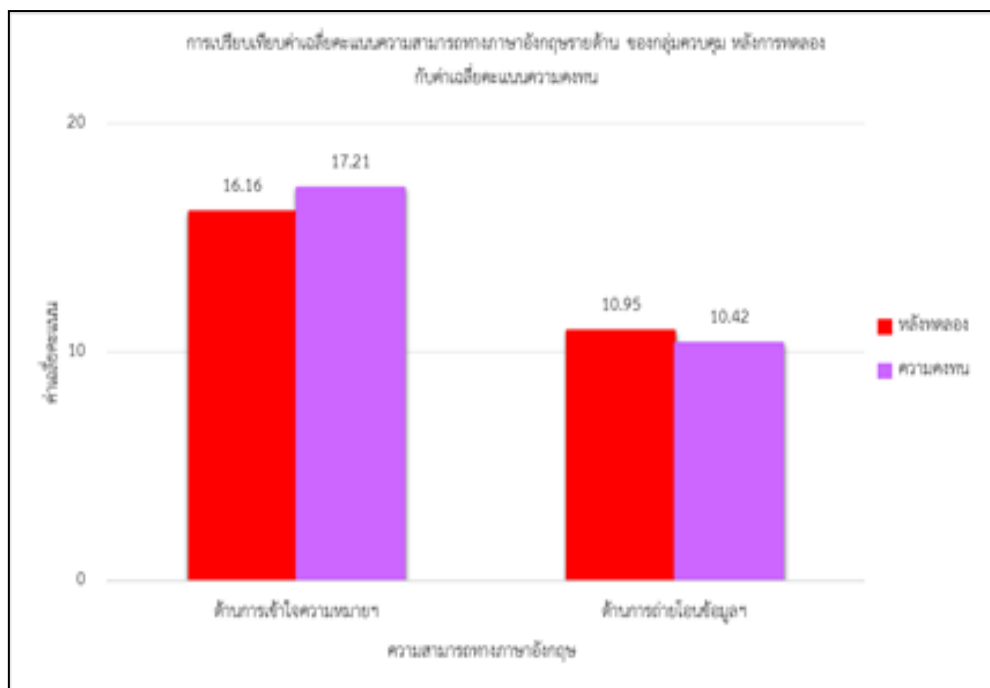
จากข้อมูลดังกล่าวสามารถนำเสนอได้ดังแสดงในแผนภูมิที่ 7 - 11

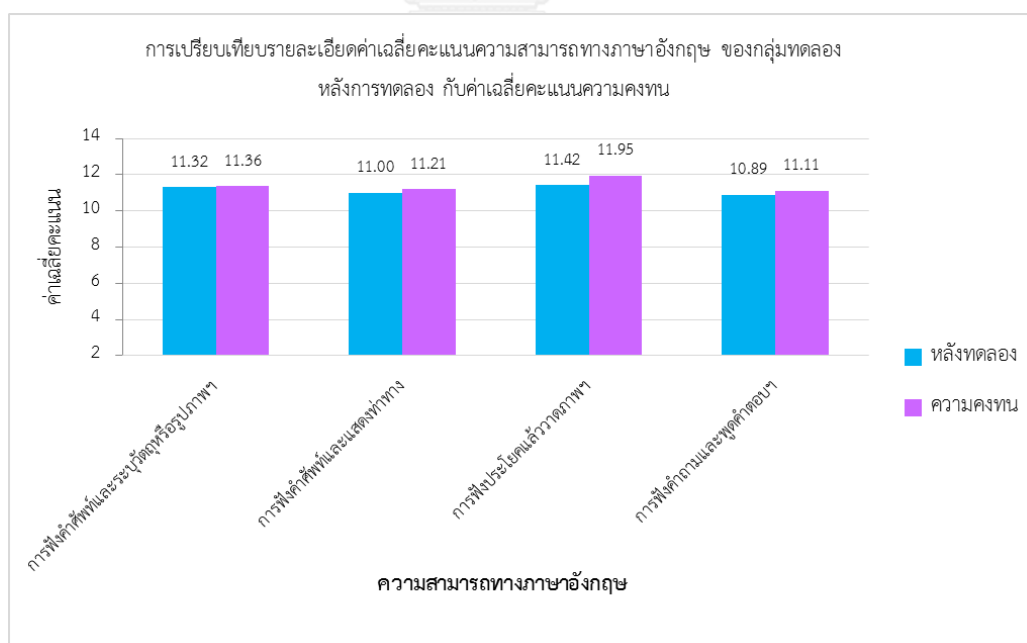
แผนภูมิที่ 7 การเปรียบเทียบภาพรวมค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของตัวอย่าง หลังการทดลอง กับค่าเฉลี่ยคะแนนความคงทน

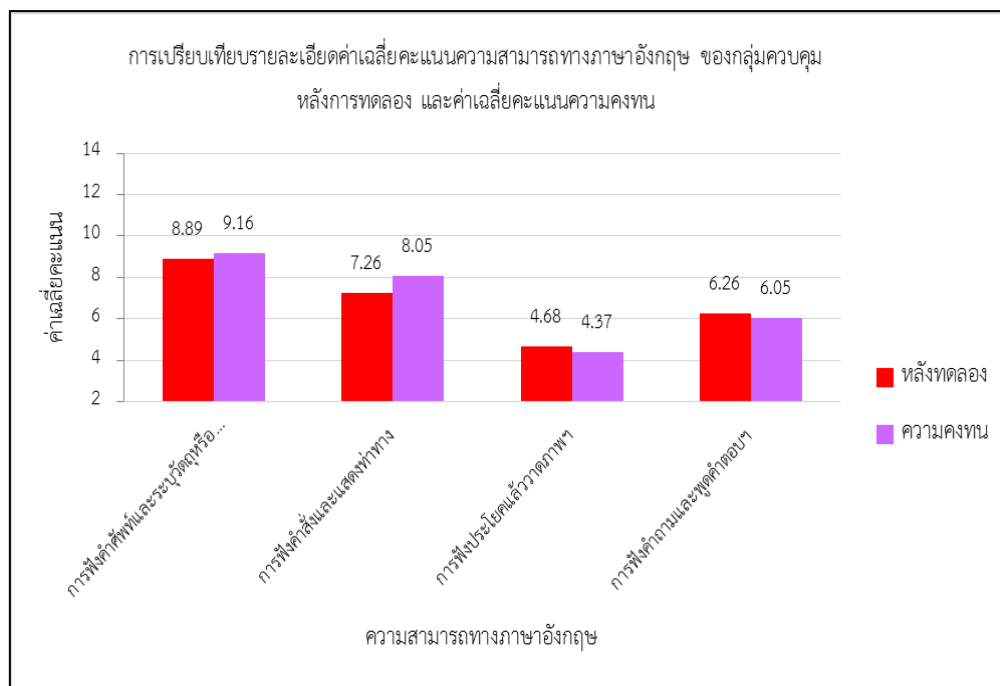
แผนภูมิที่ 8 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษรายด้าน ของกลุ่มทดลอง หลังการทดลอง กับค่าเฉลี่ยคะแนนความคงทน

แผนภูมิที่ 9 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษรายด้าน

แผนภูมิที่ 10 การเปรียบเทียบรายละเอียดค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง หลังการทดลอง กับค่าเฉลี่ยคะแนนความคงทน

แผนภูมิที่ 11 การเปรียบเทียบรายละเอียดค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง กับค่าเฉลี่ยคะแนนความคงทน

ตอนที่ 3 ข้อมูลเพิ่มเติมที่ได้จากการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล มีข้อมูลเพิ่มเติมที่ได้จากการทดลอง ดังนี้

3.1 การทดสอบย่อยเพื่อดูค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของตัวอย่างทั้งภาพรวม รายด้าน และรายละเอียด ระหว่างการทดลอง

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของตัวอย่าง ในการทดสอบย่อย ทั้งภาพรวม รายด้าน และรายละเอียด โดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในตารางที่ 20

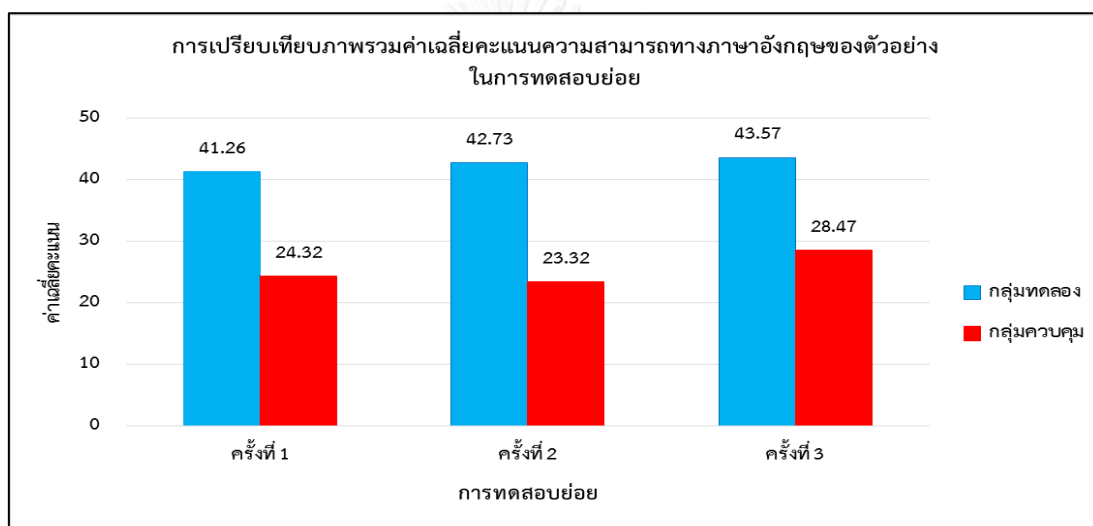
ตารางที่ 20 ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษรายด้านของตัวอย่าง ในการทดสอบย่อย

ความสามารถ ทาง ภาษาอังกฤษ	พฤติกรรมบ่งชี้	ตัวอย่าง	ครั้งที่ 1		ครั้งที่ 2		ครั้งที่ 3		
			\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านการ เข้าใจ ความหมาย ของคำศัพท์/ ประโยคที่ฟัง	1.1 การฟังคำศัพท์และระบุ วัตถุสิ่งของหรือรูปภาพที่มี	กลุ่มทดลอง	11.10	0.53	11.20	0.44	11.31	0.42	
		กลุ่มควบคุม	8.53	2.87	7.89	2.81	9.37	1.38	
	1.2 การฟังประโยคคำสั่ง และแสดงท่าทาง	กลุ่มทดลอง	9.32	0.56	10.80	0.49	10.94	0.69	
		กลุ่มควบคุม	4.42	3.32	6.84	2.09	7.89	2.54	
	รวม	กลุ่มทดลอง	20.42	0.62	22.00	0.47	22.25	0.58	
		กลุ่มควบคุม	12.95	5.67	14.73	4.34	17.26	3.43	
	2. ด้านการ ถ่ายโอน ข้อมูลจากสิ่ง ที่ฟัง	2.1 การฟังประโยค ภาษาอังกฤษแล้ววาดภาพที่ มีความหมายเหมือนกัน	กลุ่มทดลอง	10.32	0.87	11.68	0.31	11.79	0.26
			กลุ่มควบคุม	4.37	1.83	3.16	1.21	4.26	1.76
		2.2 การฟังประโยคคำถาม และพูดคำตอบที่สอดคล้อง สัมพันธ์กัน	กลุ่มทดลอง	9.05	0.83	9.05	0.83	9.53	0.93
			กลุ่มควบคุม	7.00	2.98	5.42	2.50	6.95	2.25
รวม		กลุ่มทดลอง	19.37	0.87	20.73	0.77	21.32	0.78	
		กลุ่มควบคุม	11.37	4.26	8.58	3.20	11.21	3.46	
รวมทั้งสิ้น	กลุ่มทดลอง	39.79	0.76	42.73	0.64	43.57	0.69		
	กลุ่มควบคุม	24.32	9.17	23.31	6.69	28.47	6.57		

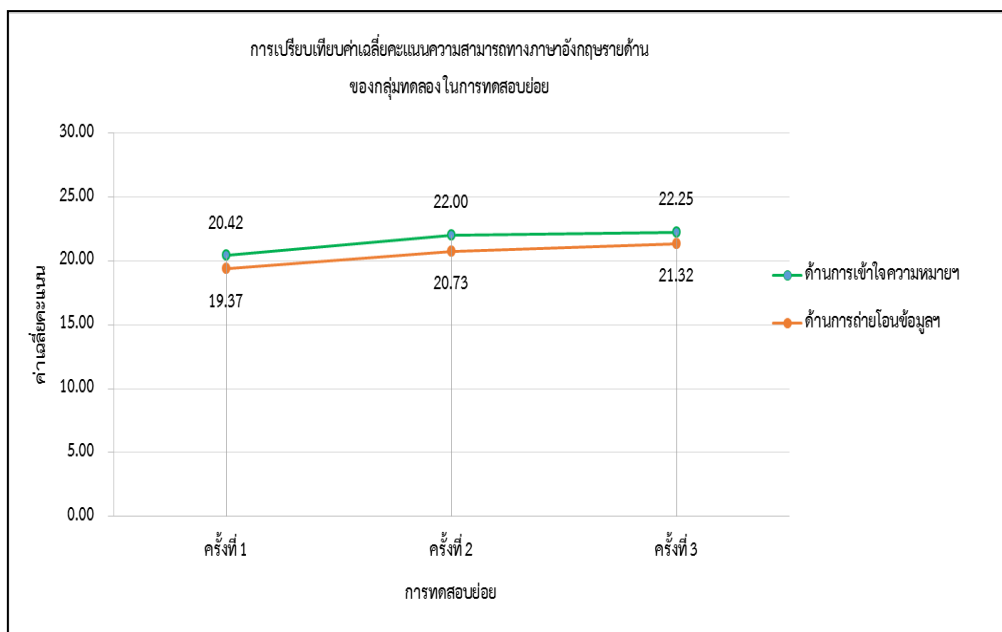
จากตารางที่ 20 พบว่า ในการทดสอบย่อยทุกครั้ง กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 41.26$, $\bar{X} = 42.73$ และ $\bar{X} = 43.57$ ตามลำดับ) สูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 24.32$, $\bar{X} = 23.31$, และ $\bar{X} = 28.47$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ในการทดสอบย่อยทุกครั้ง กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ด้านการเข้าใจความหมายของคำศัพท์/ประโยคที่ฟัง ($\bar{X} = 20.42$, $\bar{X} = 22.00$ และ $\bar{X} = 22.25$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 12.95$, $\bar{X} = 14.73$ และ $\bar{X} = 17.26$) และค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษด้านการถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟังของกลุ่มทดลอง ในการทดสอบย่อยทุกครั้ง ($\bar{X} = 19.37$, $\bar{X} = 20.73$ และ $\bar{X} = 21.32$) ก็สูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 11.37$, $\bar{X} = 8.58$ และ $\bar{X} = 11.21$) และเมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษทุกรายละเอียด ได้แก่ การฟังคำศัพท์และระบุวัตถุสิ่งของหรือรูปภาพที่มีความหมายเหมือนกัน ($\bar{X} = 11.10$, $\bar{X} = 11.20$, และ $\bar{X} = 11.31$) การฟังประโยคคำสั่ง

และแสดงท่าทาง ($\bar{X} = 9.32$, $\bar{X} = 10.80$ และ $\bar{X} = 10.94$) การฟังแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกันสูงสุด ($\bar{X} = 10.32$, $\bar{X} = 11.68$, และ $\bar{X} = 11.79$) และการฟังประโยคคำถามและพูดคำตอบที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน ($\bar{X} = 9.05$, $\bar{X} = 9.05$ และ $\bar{X} = 9.53$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนของกลุ่มควบคุม ในการฟังคำศัพท์และระบุวัตถุสิ่งของหรือรูปภาพที่มีความหมายเหมือนกัน ($\bar{X} = 8.53$, $\bar{X} = 7.89$ และ $\bar{X} = 9.37$) การฟังประโยคคำสั่งและแสดงท่าทาง ($\bar{X} = 4.42$, $\bar{X} = 6.84$ และ $\bar{X} = 7.89$) การฟังแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกันสูงสุด ($\bar{X} = 4.37$, $\bar{X} = 3.16$, และ $\bar{X} = 4.26$) และการฟังประโยคคำถามและพูดคำตอบที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน ($\bar{X} = 7.00$, $\bar{X} = 5.42$ และ $\bar{X} = 6.95$)

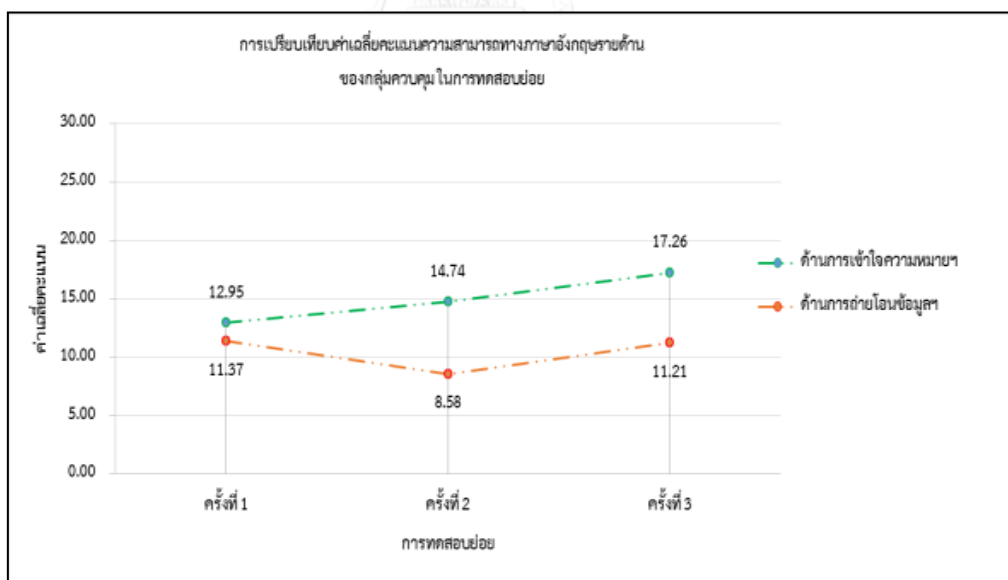
จากข้อมูลดังกล่าวสามารถนำเสนอได้ดังแสดงในแผนภูมิที่ 12 – 16

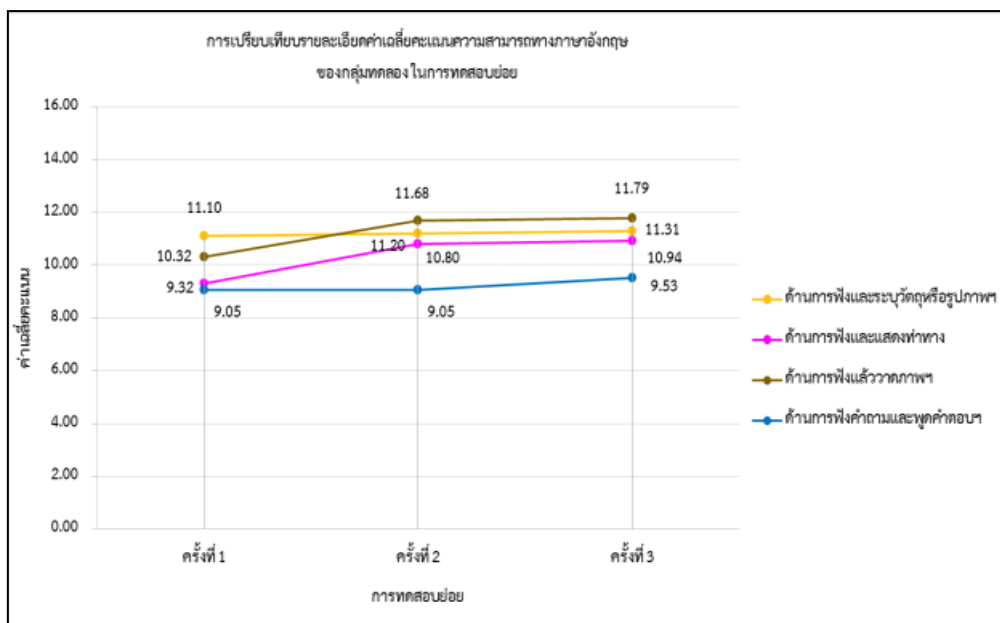
แผนภูมิที่ 12 การเปรียบเทียบภาพรวมค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของตัวอย่างในการทดสอบย่อย

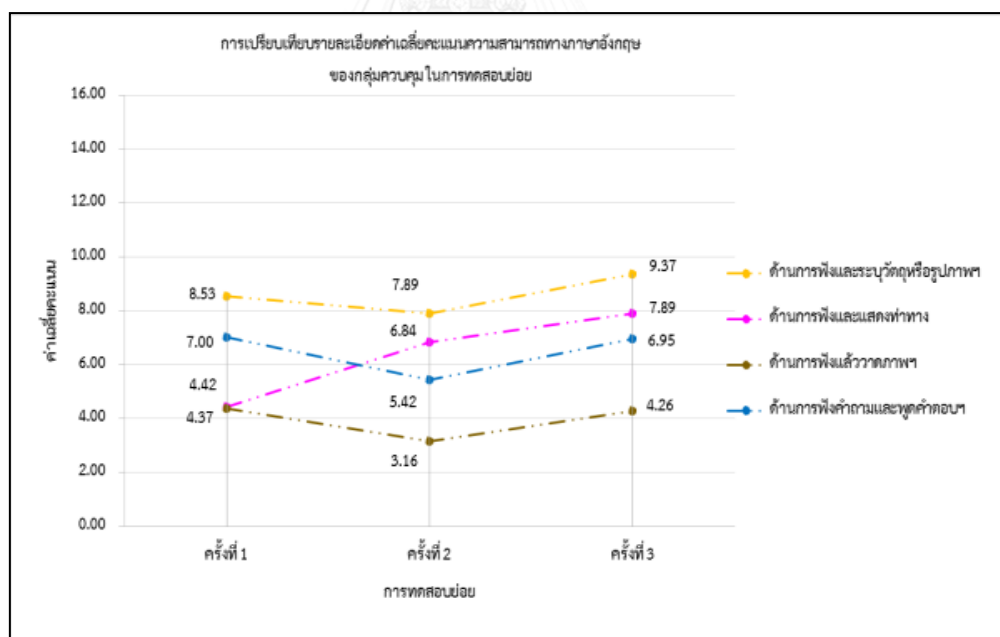
แผนภูมิที่ 13 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษรายด้าน
ด้าน ของกลุ่มทดลอง ในการทดสอบย่อย

แผนภูมิที่ 14 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษรายด้าน
ของกลุ่มควบคุม ในการทดสอบย่อย

แผนภูมิที่ 15 การเปรียบเทียบรายละเอียดค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง ในการทดสอบย่อย

แผนภูมิที่ 16 การเปรียบเทียบรายละเอียดค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของกลุ่มควบคุม ในการทดสอบย่อย

3.2 ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง

การศึกษาความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง โดยเด็กเป็นผู้ประเมินตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การหาค่าร้อยละ นำเสนอในตารางที่ 19

ตารางที่ 19 ผลการประเมินความพึงพอใจของเด็กอนุบาล (เด็กประเมินตนเอง)

ครั้งที่	พึงพอใจ		ไม่พึงพอใจ		รวม	
	n	ร้อยละ	n	ร้อยละ	n	ร้อยละ
1	17	89.47	2	10.53	19	100
2	18	94.74	1	5.26	19	100
3	18	94.74	1	5.26	19	100
4	19	100.00	0	0.00	19	100
รวม	72	94.74	4	5.26	76	100

ข้อมูลจากตารางที่ 19 พบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบฯ มีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษเฉลี่ยร้อยละ 94.74 และไม่พึงพอใจเฉลี่ยร้อยละ 5.26

3.3 ข้อสังเกตเพิ่มเติมที่ได้จากการบันทึกหลังสอน มีดังนี้

1) **ขั้นของพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ** จากการสังเกตพฤติกรรมของเด็กอนุบาลกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่าก่อนการทดลอง ทั้งสองกลุ่มมีความสามารถทางภาษาอังกฤษใกล้เคียงกันมาก พฤติกรรมที่เด็กแสดงออกก็คล้ายกัน คือ เมื่อผู้วิจัยถามคำถามภาษาอังกฤษ เช่น What is this? What color is this? และ Where is? พฤติกรรมการแสดงออกของเด็ก คือ 1) พุดลอกเลียนแบบประโยคคำถามของครู 2) ตอบเป็นภาษาไทย และ 3) นั่งเงียบ ซึ่งเป็นพฤติกรรมการแสดงออกของเด็กที่สอดคล้องกับขั้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของ Krashen & Terell (2000) ในขั้น silent period ซึ่งเป็นขั้นที่เด็กกำลังทำความเข้าใจในสิ่งที่ได้ยินแต่ยังไม่สามารถพูดได้ตอบกลับมาได้ แต่จะใช้วิธีการตอบสนองด้วยวิธีการอื่น เช่น การชี้ การผงกศีรษะ หรือการแสดงท่าทางอื่น ๆ เมื่อผ่านไปประมาณ 3 สัปดาห์ เมื่อผู้วิจัยใช้ประโยคคำถามเหล่านั้นเป็นกิจวัตร (routine) และเด็กส่วนใหญ่เข้าใจความหมายของประโยคคำถามเหล่านั้นแล้ว พฤติกรรมเช่นนี้ก็ลดลงไปอย่างเห็นได้ชัด โดยเด็กสามารถพูดคำตอบสั้นๆ เป็นคำที่สอดคล้องสัมพันธ์กับประโยคคำถามนั้นได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องอาศัยการช่วยเหลือจากครู

2) **ความต้องการความช่วยเหลือ** เมื่อเด็กเริ่มเข้าสู่ขั้นเริ่มผลิตภาษา (Early production stage) ผู้วิจัยสังเกตเห็นได้ว่าเด็กต้องการความช่วยเหลือจากครูหรือผู้ที่เชี่ยวชาญกว่าเป็นอย่างมาก ยกตัวอย่างเช่น เมื่อครูใช้ถามว่า “How many?” เด็กก็พยายามนับเป็น

ภาษาอังกฤษ “one, two, three, four,.....” เมื่อถึงเลขห้า เด็กไม่แน่ใจและไม่สามารถพูดคำว่า five ได้เด็กก็จะหยุดและแสดงการขอความช่วยเหลือด้วยการหันมามองหน้าครู

3) การใช้โครงสร้างภาษาแม่ร่วมกับภาษาใหม่ที่เพิ่งเรียนรู้ ในชั้นเริ่มผลิตภาษา เด็กจะคิดเชื่อมโยงภาษาแม่กับภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศ เนื่องจากเด็กมีความคุ้นชินและสามารถใช้ภาษาแม่ได้ดีพอสมควรแล้ว จึงมีการเชื่อมโยงโครงสร้างทางภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ที่เด็กคุ้นเคยเข้ากับภาษาอังกฤษซึ่งเด็กยังมีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษน้อยมาก แต่ก็เห็นได้ชัดว่าเด็กกระตือรือร้นและพยายามทดลองใช้ภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น เมื่อครูใช้คำถามว่า “What color is this pen?” พร้อมกับชูปากกา เด็กก็ตอบว่า “pen red” นั้นหมายความว่าเด็กมีการสะสมประสบการณ์จากการเรียนภาษาอังกฤษเอาไว้ และกำลังพยายามสื่อสารความหมายจากประสบการณ์ที่สั่งสมเอาไว้ออกมาเป็นคำพูด แต่เนื่องจากเด็กยังไม่เข้าใจการวางตำแหน่งของคำชนิดต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษ จึงนำโครงสร้างภาษาไทยมาใช้ร่วมกับภาษาอังกฤษ

4) ความสำคัญของการสร้างความคุ้นเคยและบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ในครั้งแรก ๆ ที่เด็กเพิ่งพบกับผู้วิจัยเด็กบางคนมีพฤติกรรมประหม่า เกร็ง และไม่กล้าสื่อสารกับผู้วิจัย เช่น มีอาการเหงื่อแตก กัดเล็บ เอามืออุดก้นไปมา พูดโดยไม่ออกเสียง และร้องไห้เมื่อถูกถาม แต่เมื่อผู้วิจัยสร้างความคุ้นเคยและแสดงความเป็นกันเองกับเด็กแล้วพฤติกรรมเหล่านั้นก็หายไปอย่างสิ้นเชิง กลายเป็นการแสดงความรักสนทนและดีใจทุกครั้งที่ได้พบกับผู้วิจัย

5) การจัดการชั้นเรียน การสลับภาษามีประโยชน์ต่อการจัดการชั้นเรียน เนื่องจากภาษาแม่สามารถสื่อความหมายให้เด็กเข้าใจได้มากกว่า การใช้คำสั่งภาษาอังกฤษง่าย ๆ เชื่อมโยงเข้ากับภาษาไทยมาช่วยในเรื่องของระเบียบวินัย จะให้ความรู้สึกจริงจังซึ่งซึ้งมากกว่าภาษาต่างประเทศ เมื่อเด็กทราบความหมายแล้วก็จะนำไปสู่การใช้คำสั่งภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียว

6) การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน การช่วยเหลือเด็กที่มีความจำกัดด้านความสามารถทางภาษาอังกฤษไม่ได้เป็นหน้าที่ของครูผู้สอนเพียงคนเดียว สังเกตได้ว่าขณะทำกิจกรรมเด็กเก่งจะชอบช่วยเหลือเพื่อนที่อ่อนกว่า เช่น แปลคำศัพท์ที่ครูสอนให้เพื่อนฟัง ช่วยอธิบายงานที่ครูมอบหมายให้ทำเมื่อเพื่อนไม่แน่ใจ ผู้วิจัยสังเกตพบว่า การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนนี้เป็นกลยุทธ์ที่ดีและให้ผลในทางบวกต่อจิตใจของเด็กที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษน้อย เพราะทำให้เด็กรู้สึกสบายใจ ไม่รู้สึกโดดเดี่ยวหรือโดนทอดทิ้ง

7) กิจกรรมที่เหมาะสมกับเด็กอนุบาล เด็กชอบกิจกรรมที่ต้องลงมือปฏิบัติ โดยเฉพาะกิจกรรมศิลปะ และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับอาหารเป็นอย่างมาก สังเกตเห็นได้ชัดเจนว่าเมื่อถึงช่วงของกิจกรรมดังกล่าวเด็กจะแสดงท่าทางกระตือรือร้นและมีความสุขเป็นอย่างมาก

8) การสอนคำที่มีเสียงใกล้เคียงกัน คำในภาษาอังกฤษบางคำมีเสียงใกล้เคียงกัน ซึ่งให้เด็กบางคนเกิดความยากลำบากในการแยกแยะเสียง เห็นได้จากการที่เด็กแสดงท่าทางสับสนกับ

คำศัพท์ที่มีเสียงใกล้เคียงกัน เช่นคำว่า black – bag, hair – hand เป็นต้น ครูจึงต้องให้การช่วยเหลือด้วยการพูดให้ฟังซ้ำ ๆ และชัด ๆ และพูดซ้ำ ๆ หลาย ๆ รอบ เด็กจึงสามารถแยกแยะเสียงได้

9) ชนิดของคำที่เด็กเรียนรู้ ก่อนการทดลองผู้วิจัยพบว่า เมื่อทดสอบ

ความสามารถด้านการถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง โดยการให้ฟังประโยคภาษาอังกฤษแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกัน เด็กส่วนใหญ่สามารถถ่ายโอนข้อมูลจากประโยคที่ได้ยินออกมาเป็นภาพวาดได้เพียงบางส่วน เช่น เมื่อผู้วิจัยพูดว่า “Two birds are on a table.” เด็กก็วาดแต่ภาพนก แต่ตำแหน่งและจำนวนไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยต้องช่วยเหลือด้วยการถามคำถามนำ เช่น อะไร อยู่ที่ไหน จำนวนเท่าไร เหตุการณ์นี้เกิดจากการที่เด็กใช้ประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ นั่นคือเด็กเข้าใจและมีความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำนามแต่ยังมีข้อจำกัดเกี่ยวกับคำที่ใช้ในการขยายความต่าง ๆ นั่นเอง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยและพัฒนา เรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล และ 2) เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล ตัวอย่าง คือ เด็กอนุบาลอายุ 5-6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนเทศบาล 1 บ้านสามพราน (นครสารพัดกิจ) ห้องอนุบาล 2/4 จำนวน 19 คน เป็นกลุ่มทดลอง และโรงเรียนเทศบาล 1 วัดเทียนดัด (นครผลพิทยาคาร) ห้องอนุบาล 2/1 จำนวน 19 คน เป็นกลุ่มควบคุม รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 38 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที่

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

ตอนที่ 2 ผลของการใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

มีรายละเอียด ดังนี้

ตอนที่ 1 การพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

รูปแบบการจัดประสบการณ์ฯ ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 7 ประการ ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ หน่วยการเรียนรู้ที่ใช้ในแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน บทบาทครูและบทบาทเด็ก ระยะเวลาในการใช้รูปแบบฯ และการประเมินผล ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. หลักการ

รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล ประกอบด้วยหลักการสำคัญ 4 ประการ ดังนี้

- 1) พัฒนาทักษะการฟังอย่างเข้าใจก่อนที่จะพัฒนาทักษะการพูด โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักในการสื่อสาร เพื่อให้สอดคล้องกับธรรมชาติในการเรียนรู้ภาษาของเด็กและเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
- 2) ออกคำสั่งและทำท่าทางประกอบ ช่วยให้เด็กเรียนรู้อย่างมีความหมาย เนื่องจากเด็กเกิดการเชื่อมโยงความคิดกับท่าทางอย่างชัดเจนและรวดเร็ว
- 3) ใช้ภาษาแม่สลับกับภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติ เมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมหรือมีท่าทางสับสนทางภาษา ช่วยให้บรรยากาศในการเรียนรู้ผ่อนคลายและเป็นกันเอง
- 4) ตรวจสอบความเข้าใจของเด็กอย่างสม่ำเสมอ มุ่งเน้นการสนับสนุนและให้กำลังใจในการเรียนรู้ (การเสริมแรง)

2. วัตถุประสงค์

รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล มีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล ดังต่อไปนี้

- 1) ด้านการเข้าใจความหมายของคำศัพท์/ประโยคที่ฟัง ได้แก่
 - 1.1) การฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษและระบุวัตถุสิ่งของหรือรูปภาพที่มีความหมายเหมือนกัน
 - 1.2) การฟังประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษและแสดงท่าทาง
- 2) ด้านการถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง ได้แก่
 - 2.1) การฟังประโยคภาษาอังกฤษแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกัน
 - 2.2) การฟังประโยคคำถามภาษาอังกฤษและพูดคำตอบที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน

3. เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ได้มาจากสำรวจเนื้อหาในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลในช่วงอายุ 5-6 ปี ของโรงเรียนในสังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย ในเขตภาคกลาง ด้วยการสำรวจเนื้อหาและคัดเลือกคำศัพท์จำนวน 144 คำ มาจัดเป็นหน่วยการเรียนรู้ชั้นใหม่ จำนวน 12 หน่วยการเรียนรู้

4. ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบฯ ในแต่ละวันประกอบด้วยขั้นตอน 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นทบทวนความรู้ 2) ขั้นสาธิตให้ดู 3) ขั้นฝึกปฏิบัติ และ 4) ขั้นสรุปความเข้าใจ

5. บทบาทครูและบทบาทเด็ก

ผู้วิจัยกำหนดบทบาทครูและบทบาทเด็กให้ทั้งครูและเด็กมีบทบาทที่สำคัญในแต่ละขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนโดยเน้นที่บทบาทในการใช้เทคนิคการสลับภาษาและบทบาทของการเป็นผู้ช่วยเหลือแก่เด็กที่ต้องการ

6. ระยะเวลาการใช้รูปแบบฯ

ผู้วิจัยกำหนดระยะเวลาในการทดลองใช้รูปแบบฯ 12 สัปดาห์ โดยดำเนินการสอนวันละ 30 นาที โดยแต่ละ 1 หน่วยการเรียนรู้ใช้เวลาเรียน 1 สัปดาห์ ในวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี

7. การประเมินผล

ผู้วิจัยดำเนินการวัดและประเมินผลความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กก่อนนุบาล ก่อนและหลังการเรียนการสอน ทดสอบย่อย 3 ครั้ง ทดสอบความคงทน โดยใช้แบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กก่อนนุบาลซึ่งเป็นเครื่องมือคู่ขนาน และประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กก่อนนุบาล

ตอนที่ 2 ผลการใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กก่อนนุบาลสรุปได้ดังนี้

หลังจากนำรูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กก่อนนุบาล ไปทดลองใช้กับกลุ่มทดลอง พบว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ทุกด้านมีค่าเฉลี่ยคะแนนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งหมายความว่าเด็กก่อนนุบาลที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบฯ ที่พัฒนาขึ้น มีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงขึ้น และจากการประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กก่อนนุบาล พบว่า กลุ่มทดลองมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษตามแผนการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบที่พัฒนาขึ้น คิดเป็นร้อยละ 94.74

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางในการอภิปรายไว้ 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

ตอนที่ 2 ผลของการใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล รายละเอียดมีดังนี้

ตอนที่ 1 การอภิปรายรูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล มีจุดเด่น และข้อจำกัดของรูปแบบการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. จุดเด่นของรูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล มีดังนี้

1) ความสอดคล้องกับธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาของเด็กอนุบาล

การจัดเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของรูปแบบฯ สอดคล้องกับธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็ก ซึ่งต้องเริ่มจากทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียนตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับ McIntoch (1965) และ Asher (1972) ที่กล่าวว่า เด็กเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามกระบวนการเรียนรู้ภาษาแม่ ดังนั้นจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กนั้นควรเลียนแบบการเรียนรู้ภาษาแม่ โดยเป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษาได้แก่เริ่มจากทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนตามลำดับ ซึ่งในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้น ทักษะการฟังต้องมาก่อนทักษะการพูด เพราะความเข้าใจในด้านการฟังจะช่วยวางโครงสร้างของการเรียนรู้เกี่ยวกับการพูดในอนาคต เนื่องจากสมองและระบบประสาทของมนุษย์เรานั้นถูกกำหนดมาให้ฟังก่อนพูด และสอดคล้องกับ Phillip (1993) ที่กล่าวว่า การสอนเด็กให้เรียนรู้ภาษาอังกฤษจะต้องคำนึงถึงระดับพัฒนาการของเด็ก กิจกรรมที่ใช้ควรเป็นกิจกรรมที่เน้นให้เด็กได้ฟังเป็นหลักและส่งเสริมให้เด็กได้มีโอกาสพูดเมื่อเขาพร้อม

2) การจัดการเรียนรู้ที่เน้นด้านอารมณ์และความรู้สึกของเด็กเป็นสำคัญ

รูปแบบการจัดการประสบการณ์ที่พัฒนาขึ้นอยู่บนฐานแนวคิดและทฤษฎีที่ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านอารมณ์และความรู้สึกของผู้เรียน เน้นการเรียนรู้ที่ทำให้เด็กไม่เครียดและไม่รู้สึกวิตกกังวล การสอนโดยใช้การตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการที่เหมาะสมกับเด็กในวัยนี้ที่ไม่ชอบนั่งอยู่นิ่ง ๆ ชอบการเคลื่อนไหว ได้แสดงออก ทำให้เด็กรู้สึกสนุกและผ่อนคลาย อีกทั้งการที่ครูผู้สอนใช้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ช่วยในการทำความเข้าใจภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศและเปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้ภาษาไทยที่ตนเองเข้าใจและคุ้นเคยเป็นปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกปลอดภัย และช่วยคลายความวิตกกังวล สอดคล้องกับ Krashen & Terrell (2000) ที่กล่าวว่า เมื่อผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียน มีความเชื่อมั่นในตนเอง และไม่มีความวิตกกังวลนั้นหมายถึงว่าผู้เรียนมีตัวกลั่นกรองทางทัศนคติต่ำ ซึ่งจะส่งผลให้สามารถเปิดรับข้อมูลทางภาษาได้เป็นอย่างดี

3) การใช้ภาษาแม่เป็นเครื่องมือในการช่วยเหลือการเรียนรู้ของเด็ก

รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นใช้การสลับภาษาแม่เข้ามาช่วยเมื่อครูสังเกตเห็นว่าเด็กไม่เข้าใจภาษาอังกฤษหรือแสดงท่าทางว่าต้องการความช่วยเหลือ ซึ่งในอดีตนักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์รวมถึงบุคคลทั่วไปคิดว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศให้ได้ผลดีนั้น ผู้เรียนควรจะเรียนกับเจ้าของภาษาหรือมีโอกาสได้เรียนด้วยภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียว แต่ในปัจจุบันมีงานวิจัยหลายชิ้นที่ศึกษา พบว่า การเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของเด็กในระดับอนุบาลซึ่งเป็นวัยเพิ่งเริ่มเรียนนั้น การเรียนกับครูชาวต่างชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียวกลับเกิดผลในทางลบ คือ ทำให้เด็กเครียดเพราะไม่คุ้นเคยกับภาษาใหม่และไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ครูสอนได้ (Mulia, 2015) และในขณะเดียวกันก็มีการศึกษาถึงผลการใช้ภาษาแม่เป็นเครื่องมือหลักเพื่อช่วยเหลือเด็กเล็กในการเรียนภาษาต่างประเทศ พบว่า ภาษาแม่ช่วยในด้านการเข้าใจความหมาย และช่วยเติมเต็มช่องว่างที่เกิดขึ้นระหว่างภาษาแม่กับภาษาเป้าหมาย (Atkinson, 1987). นอกจากนี้จากการศึกษาของ Auerbach (1993) พบว่าการใช้ภาษาแม่ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศสำหรับเด็กในวัยเริ่มเรียนให้ผลในทางบวกหลายประการ ประการแรกคือ ทั้งภาษาแม่และภาษาเป้าหมายมีหน้าที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอนโดยสามารถสลับไปใช้ภาษาใดก็ได้เมื่อจำเป็น ประการที่สองภาษาแม่ช่วยทำให้เด็กรู้สึกผ่อนคลายและสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ที่ดี และประการสุดท้ายก็คือ การสลับภาษาช่วยให้เด็กสามารถแสดงความคิดและความรู้สึกได้อย่างอิสระ ซึ่งจะช่วยพัฒนาทักษะในการสื่อสารของเด็กอีกด้วย ในสถานการณ์ที่เด็กในวัยนี้ยังใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างจำกัด การสลับไปใช้ภาษาแม่ก็จะช่วยให้เด็กยังสามารถสื่อสารความคิดและความรู้สึกออกมาได้แทนที่จะนั่งนิ่งเงียบ (Atkinson, 1987; Auerbach, 1993; Cook, 1999; Harbord, 1992 และ Storch & Wigglesworth, 2003) สอดคล้องกับ Vygotsky (1986) ที่กล่าวว่า เด็กที่เรียน

ภาษาต่างประเทศจะยังไม่สามารถเชื่อมโยงคำศัพท์ใหม่เข้ากับวัตถุได้ แต่ต้องอาศัยการสร้าง ความหมายผ่านภาษาแม่ ดังนั้นภาษาแม่จึงเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความรู้ภายในและสร้าง ความคิดที่เป็นนามธรรมให้แก่เด็ก

2. ข้อสังเกตที่ได้จากการทดลองใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอน แบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของเด็กอนุบาล

กระบวนการเรียนรู้ของเด็กเมื่อเรียนด้วยวิธีสอนใหม่ซึ่งต่างจากประสบการณ์เดิมของ เด็ก

เนื่องจากเด็กได้รับประสบการณ์และมีความคุ้นเคยกับเสียงในภาษาไทย แต่เสียง ภาษาอังกฤษกับภาษาไทยมีความแตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น ในภาษาไทยไม่ออกเสียงท้ายคำ และเสียง ภาษาอังกฤษบางเสียงไม่มีในภาษาไทย ทำให้เด็กสับสนคำศัพท์ที่มีเสียงใกล้เคียงกัน เช่น คำว่า hair กับ hand หรือ bag กับ black เป็นต้น ทำให้ผู้วิจัยต้องออกเสียงให้ฟังซ้ำ ๆ และชัด ๆ ให้เด็กเห็นถึง ความแตกต่าง นอกจากนี้เด็กยังคุ้นชินกับการเรียนรู้แบบท่องจำ ไม่คุ้นเคยกับการเรียนแบบวิธีการ สอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางซึ่งเด็กต้องฝึกปฏิบัติด้วยการลงมือปฏิบัติ เช่น การวาดรูป และการ แสดงท่าทางตามคำสั่ง ดังนั้นเมื่อใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วย ท่าทางการสลับภาษาและเทคนิคการสลับภาษา เพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของ เด็กอนุบาล ในหน่วยการเรียนรู้ที่ 1-2 ในชั้นที่ 3 และ 4 ซึ่งเป็นขั้นของการฝึกปฏิบัติด้วยการแสดง ท่าทางตามคำสั่งด้วยตนเอง และการสรุปความเข้าใจด้วยกิจกรรมทางศิลปะ เด็กบางส่วนทราบ ความหมายของคำศัพท์ที่ได้เรียนไปแต่ยังไม่กล้าแสดงท่าทาง และบางส่วนยังไม่สามารถถ่ายโอน ออกมาเป็นภาพวาดได้ หรือไม่กล้าวาดเนื่องจากกลัวว่าจะวาดผิด ผู้วิจัยต้องช่วยเหลือด้วยการสอน วาดรูปง่ายๆ และเรียกเด็กเก่งออกมาแสดงท่าทางหรือวาดรูปให้เพื่อนดูเป็นตัวอย่าง และคอยให้ กำลังใจด้วยการกล่าวคำชมเชย รวมทั้งใช้วิธีการพูดคุยสอบถามถึงสิ่งที่เด็กวาดว่าเป็นภาพอะไร เพื่อ ทดสอบว่าเด็กเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ได้เรียนไปถูกต้องหรือไม่ เมื่อเข้าสู่หน่วยที่ 3 เด็กจึงเริ่ม คุ้นชิน กล้าแสดงท่าทางด้วยตนเอง สามารถถ่ายโอนความรู้ออกมาเป็นภาพวาด และจากหน่วยที่ 5 เป็นต้นไป เด็กส่วนใหญ่สามารถเรียนรู้ได้เองโดยมีผู้วิจัยเป็นผู้อำนวยความสะดวก และมีเพียงส่วน น้อยที่ยังไม่สามารถทำได้ยังต้องมีผู้วิจัยคอยกระตุ้นและให้กำลังใจ และให้เพื่อนที่เก่งกว่าคอย ช่วยเหลือ

ตอนที่ 2 การอภิปรายผลของการใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของ เด็กอนุบาล

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ทุกด้านมีค่าเฉลี่ยคะแนนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดว่า เด็กอนุบาลที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการการสลับภาษาและวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางที่พัฒนาขึ้น มีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Chen, (2010); Patimah, (2012); Yu, (2012) และ Lin, (2012) ที่พบว่า วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและการสลับภาษาในชั้นเรียนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลกลุ่มทดลอง ทำให้เด็กมีการพัฒนาทักษะด้านการฟังและคำศัพท์สูงขึ้น นอกจากนี้นอกจากนี้ยังช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้แบบผ่อนคลายทำให้เด็กไม่เครียด

เมื่อพิจารณาการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลดังกล่าวพบว่า เกิดจากปัจจัยสำคัญ ดังนี้

1. บทบาทและหน้าที่ของครูสอนภาษาอังกฤษที่เปลี่ยนแปลงไป

ครูมีบทบาทและหน้าที่สำคัญในการช่วยส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล ในบริบทของการสอนภาษาอังกฤษโดยครูไทยซึ่งไม่ใช่เจ้าของภาษาแบบดั้งเดิมที่ครูใช้วิธีการให้เด็กท่องจำคำศัพท์โดยการพูดตามครูและเน้นการหัดคัดเขียนคำศัพท์เป็นหลักนั้นทำให้การเรียนภาษาอังกฤษของเด็กไทยโดยครูผู้สอนซึ่งเป็นคนไทยยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร สอดคล้องกับ ปณิตตา สาราณกิจ (2551) และ วนิดา แก่นจันทร์ (2545) ที่กล่าวถึงปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กโดยครูไทยว่า กิจกรรมที่ครูจัดไม่ดึงดูดความสนใจของเด็ก ขาดการกระตุ้นให้เด็กเรียนรู้ ไม่เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็กในวัยนี้ นอกจากนี้ยังมีลักษณะเป็นการยึดเยียดให้เด็กต้องท่องจำมากกว่าการลงมือปฏิบัติกิจกรรมที่สอดคล้องกับวัยและความสนใจของนักเรียน ซึ่งเป็นการขัดต่อหลักการและทฤษฎีในการเรียนรู้ภาษา ทั้งนี้ผลการวิจัย พบว่า เด็กอนุบาลที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบที่พัฒนาขึ้น มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองจึงเป็นผลจากการดำเนินการของครูที่สอดคล้องกับวิธีการในการเสริมต่อการเรียนรู้หลายวิธี ดังนี้

1) การตอบสนองต่อความรู้สึกของเด็ก ทำให้เด็กรู้สึกคุ้นเคย อบอุ่น ไว้วางใจ ให้กำลังใจ ลดความตึงเครียดให้แก่เด็ก สอดคล้องกับ Mariani (1997) ที่กล่าวว่า การที่ครูเสริมต่อการเรียนรู้ในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยการให้ความรู้สึกในเชิงบวกและการสร้างความสัมพันธ์อันดีจะ

ส่งผลต่อการเรียนรู้ของเด็ก ทำให้เด็กเกิดความมั่นใจและสามารถพัฒนาความสามารถด้วยตัวเองได้ต่อไป นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับหลักการสอนตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติของ Krashen & Terrell (2000) ที่กล่าวว่าครูมีบทบาทหน้าที่สำคัญในการลดความตึงเครียดให้แก่เด็ก เมื่อเด็กไม่เครียดก็จะมีตัวกลั่นกรองทางทัศนคติต่ำ ส่งผลให้เด็กมีความมั่นใจในตนเองและรับข้อมูลทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น เห็นได้ชัดจากพฤติกรรมของเด็กระหว่างการทดลองที่พบว่า ในช่วงแรกที่เด็กยังไม่คุ้นเคยกับผู้วิจัยเด็กจะแสดงกิริยาอาการเครียด ประหม่า และไม่กล้าแสดงออกทางภาษา แต่เมื่อผู้วิจัยสร้างความคุ้นเคยกับเด็กโดยการพูดคุยกับเด็กเมื่อมีโอกาสดำเนินการใช้น้ำเสียงที่นุ่มนวล ประกอบกับการแสดงท่าทางเป็นกันเองและอ่อนโยนกับเด็ก อีกทั้งเข้าใจพัฒนาการทางภาษาของเด็ก ไม่พยายามบังคับให้เด็กพูดภาษาอังกฤษหรือแสดงออกทางภาษาในขณะที่เด็กยังไม่พร้อม ทำให้เด็กเกิดความมั่นใจจนกล้าแสดงออกทางภาษามากขึ้น ส่งผลให้บรรยากาศในการเรียนรู้เป็นไปอย่างสนุกสนาน

2) การสังเกตเด็กอยู่เสมอ ทำให้ผู้วิจัยทราบว่าเด็กต้องการความช่วยเหลือ เช่น แสดงท่าทางสับสน หรือแสดงท่าทางว่าไม่มั่นใจ การเป็นนักสังเกตการณ์ที่ดีจะทำให้ผู้สอนสามารถช่วยเหลือผู้เรียนได้อย่างทันที่และตรงกับความต้องการที่แท้จริงของเด็ก ตัวอย่างเช่น ในช่วงแรกของการทดลอง ซึ่งเด็กยังไม่คุ้นเคยกับผู้วิจัย ขณะที่ผู้วิจัยพูดให้เด็กฟังและวาดภาพที่สัมพันธ์กับคำศัพท์ ปรากฏว่ามีเด็กคนหนึ่งยังไม่ได้กระดากแต่ไม่กล้าพูดเพื่อขอกระดากจากผู้วิจัย กลับใช้วิธีนั่งเงยบออยู่เฉยๆ เมื่อผู้วิจัยสังเกตเห็นที่ท่าที่ผิดปกติจึงตรวจสอบและค้นพบปัญหาและแก้ไขปัญหานั้นได้ทันที หรือ กรณีที่เด็กไม่เข้าใจในสิ่งที่ผู้วิจัยสอน และแสดงท่าทางเกาหัว หรือทำคิ้วขมวด ผู้วิจัยก็ให้การช่วยเหลือในทันทีด้วยการ ให้ตัวชี้แนะ ให้เด็กลองพยายามทำความเข้าใจด้วยตัวเองก่อน เช่น การใช้ท่าทาง การช่วยถาพนำ หรือการให้ตัวเลือกแก่เด็กในการเลือกคำตอบ จนเมื่อสังเกตว่าเด็กไม่เข้าใจจริง ๆ จึงใช้ภาษาแม่เข้ามาช่วย สอดคล้องกับ Weitzman & Greenberg (2002) ที่กล่าวว่า กลวิธีในการช่วยเหลือเด็กที่มีประสิทธิภาพอีกวิธีหนึ่งคือ ครูหรือผู้ใหญ่ต้องคอยสังเกตเด็ก ทั้งการแสดงสีหน้า ท่าทางและสายตา เพื่อจะได้ทราบว่าเด็กเข้าใจในสิ่งที่ครูสอนหรือไม่

2. วิธีสอนที่เหมาะสมกับระดับพัฒนาการและธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็กอนุบาล

การเลือกวิธีสอนที่เหมาะสมกับระดับพัฒนาการและธรรมชาติการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศให้กับเด็กในวัยอนุบาล การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับเด็กอนุบาลนั้นจะใช้วิธีสอนแบบเดียวกันกับการจัดการเรียนการสอนให้กับเด็กโตหรือผู้ใหญ่ไม่ได้ เนื่องจากเด็กในวัยนี้เป็นวัยที่ไม่ชอบอยู่นิ่ง ๆ ชอบเรียนรู้ด้วยการลงมือทำสิ่งใหม่ ๆ มีช่วงความสนใจสั้น การเรียนภาษาต่างประเทศของเด็กควรเป็นการเรียนด้วยวิธีการเดียวกับการเรียนภาษาแม่ ดังที่ Krashen (1981) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กไม่ควรเน้นที่รูปแบบและโครงสร้างทางไวยากรณ์ แต่ควรเน้นที่ความหมายในการสื่อสาร ใช้ภาษาท่าทางและใช้บริบทเพื่อให้แน่ใจว่าเด็กเข้าใจความหมายที่กำลังสื่อสารนั้นแล้ว และควรเป็นการสอนที่

ไม่ทำให้เด็กเครียด เช่นเดียวกับที่ Bunce (1995) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนภาษาอังกฤษไว้ว่า เด็กต้องการข้อมูลทางภาษาที่สามารถเข้าใจได้ง่าย ๆ และต้องการโอกาสที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อพัฒนาความชำนาญในภาษาใหม่

3. ภาษาแม่เป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศให้แก่เด็กในระดับอนุบาล ซึ่งเพิ่งเริ่มเรียนภาษาใหม่นั้น การเรียนโดยใช้ภาษาเป้าหมายเพียงอย่างเดียวจะทำให้เด็กเกิดความเครียดจากการไม่เข้าใจ ดังนั้นการเลือกไปสลับใช้ภาษาแม่เมื่อจำเป็นจะเป็นการเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์เดิมที่เด็กมีจากภาษาแม่ไปสู่การเรียนรู้ภาษาใหม่อย่างมีความหมายได้เป็นอย่างดี ช่วยพัฒนาทักษะในการสื่อสาร และพัฒนาความคิดในเชิงนามธรรมซึ่งเกิดได้ยากจากจากเรียนภาษาต่างประเทศซึ่งเด็กยังไม่คุ้นเคยและยังไม่สามารถเข้าใจได้ดี และยังทำให้เด็กเกิดความรู้สึกที่ดี สามารถสื่อสารกับครูและกับเพื่อนได้อย่างอิสระไม่รู้สึกอึดอัดใจ สอดคล้องกับ Cook (2002) ที่กล่าวว่า การสลับภาษาในชั้นเรียนช่วยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนรู้โดยการสื่อสารกับผู้อื่นและไม่รู้สึกว่าถูกละเลยจากการที่ไม่สามารถสื่อสารภาษาต่างประเทศได้

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้และข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ครูจำเป็นต้องศึกษาระดับพัฒนาการในการเรียนภาษาต่างประเทศของเด็กและหลักการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ เพื่อให้สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องและเหมาะสมกับความสามารถที่แท้จริงของเด็กในวัยนี้ และจะต้องให้ความสำคัญกับการให้ความช่วยเหลือในการเรียนรู้ (Scaffolding) เด็กที่มีความสามารถทางภาษาที่แตกต่างกันซึ่งสามารถได้รับทั้งจากครู และจากเพื่อน

1.2 ครูควรค่อยๆ ลดบทบาทในการสอนของตัวเองไปเป็นผู้อำนวยความสะดวกหรือผู้สนับสนุนการเรียนรู้ (facilitator) และเปิดโอกาสให้เด็กเก่งได้มีบทบาทในการช่วยเหลือเพื่อนที่เรียนอ่อนกว่า

1.3 ครูควรให้ความสำคัญกับการสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ที่อบอุ่นและเป็นกันเอง ไม่ทำให้เด็กเกิดความเครียด เปิดโอกาสเด็กที่เรียนอ่อนได้แสดงความสามารถและประสบความสำเร็จในการทำงาน โดยตั้งคำถามที่ง่ายพอที่เด็กที่ยังไม่พร้อมจะตอบได้ พร้อมกับให้การเสริมแรงด้วยการชมเชย ให้กำลังใจและทำให้เด็กเกิดความไว้วางใจในตัวครู

1.4 ควรนำรูปแบบการจัดประสบการณ์ฯ ที่พัฒนาขึ้นไปใช้กับเด็กอนุบาลระดับชั้นอื่น โดยเฉพาะเด็กในระดับที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาและพัฒนาารูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการการสลับภาษาและวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลโดยสอดแทรกการสอนแบบเทียบเสียง (minimal pair) เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ถึงความแตกต่างระหว่างเสียงภาษาอังกฤษที่ใกล้เคียงกันทั้งเสียงพยัญชนะต้น และเสียงพยัญชนะท้ายซึ่ง ในภาษาไทยไม่มีการออกเสียงท้าย เช่น bag – black, hair – hand, ten – hen เป็นต้น อีกทั้งเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษบางเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย

2.2 ควรศึกษาผลของการนำรูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการการสลับภาษาและวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลไปทดลองใช้ในบริบทที่แตกต่างออกไป เช่น ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ เป็นต้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กุลทิพย์ โรหิตร์ตณะ (แปล) และ ศรีภูมิ อัครมาส (บก.). (2545). กิจกรรมภาษาอังกฤษกับเด็กเล็ก.

กรุงเทพฯ: หน้าต่างสู่โลกกว้าง.

จันทร์เพ็ญ เชื้อพาณิชย์. (2549). นวัตกรรมการศึกษาไทย: รูปแบบการเรียนการสอน. ใน อลิสรดา

ชูชาติ อมรา รอดดารา และสร้อยสน สกลรัตน์ (บรรณาธิการ). *นวัตกรรมการจัดการเรียนรู้*

ตามแนวปฏิรูปการศึกษา. 19-42. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทิตนา เขมมณี. (2554). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*

(14 ed.). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

น้ำอ้อย จิตธา. (2547). *แผนการจัดประสบการณ์แบบตอบสนองด้วยท่าทาง*. สืบค้นจาก

<http://www.brpdin.ac.th/elearning/tpr/tpr.pdf>.

ปณิตตา สำราญกิจ. (2551). *สภาพปัญหาการดำเนินงานในโครงการจัดการเรียนการสอนตาม*

หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ปริญญา

มหาบัณฑิต. ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิตรวัลย์ โกวิทวที. (2537). *ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*.

กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิมพ์ อัมเพิลบี. (2553). *การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอน*

ตอบสนองด้วยท่าทางและเล่าเรื่อง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

วนิดา แก่นจันทร์. (2545). *การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กวัย*

อนุบาลในโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร.

วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย.

วรวรรณ เหมชะญาติ. (2548). *ภาษาอังกฤษกับการรักบ้านเกิด. วารสารท้องถิ่นไทย, 1, 31-42.*

สมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2548). *ภาษาในสังคมไทย: ความหลากหลาย การเปลี่ยนแปลง และการ*

พัฒนา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Arends, R. (1997). *Classroom instruction and management*. New York: McGrawHill.
- Arter, J., & Mctighe, J. (2001). *Scoring rubrics in the classroom: using performance criteria for assessing and improving student performance*. Thousand Oaks.
- Asher, J. J. (1979). *Learning another language through actions: The complete teacher's guide book*. Los Gatos. California: Sky Oaks Publication.
- Asher, J. J. (1982). Learning a second language through commands. The second field test. *The Modern Language Journal*, 76(1), 14-26.
- Bokamba, E. (1989). *Are there syntactic constraints on code-mixing? In variation in language*. California: Stanford University.
- Brown, H. D. (2007). *Principles of language learning and teaching* (5th ed.). White Plains, NY: Pearson Longman.
- Brownell, J. (2006). *Listening: Attitudes, principles, and skills* (3rd ed.). Boston: Pearson.
- Cameron, L. (2001). *Teaching languages to young learners*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Celce-Murcia, M. (2001). *Teaching English as a Second Or Foreign Language*. Boston: Heinle & Heinle.
- Chen, L. (2010). Application of total physical response in children's ESL education. First and second language acquisition in early childhood. Available from <http://minds.wisconsin.edu/bitstream/handle/1793/43593/Chen,%20Li.pdf?sequence=1>
- Coffey, H. (2004). Code-switching. *The Internet TESL Journal*.
- Cox, C. (2008). *Teaching language arts: a student-centered classroom* (6th ed.). Boston: Pearson.
- Gardner, R. C., & Lambert, W. E. (1972). *Attitudes and motivation in second-language learning*. Rowley, MA: Newbury House Publishers.
- Gibbons, P. (2002). *Scaffolding language, scaffolding learning: Teaching second language learners in the mainstream classroom*. Portsmouth, NH: Heinemann.

- Green, A. (2014). *Exploring language assessment and testing: language in action*. Milton Park, Abingdon, Oxon: Routledge.
- Gunter, M. A., Estes, T. H., & Mintz, S. L. (2007). *Instruction: a model approach*. (5th ed.). Boston: Pearson Education.
- Hanim, A. A. (2013). The use of total physical response (tpr) to teach English vocabulary. *Jurnal Pendidikan Bahasa Inggris STKIP PGRI Sidoarjo*, 1.
- Harris, D. P. (1974). *Testing English as a second language*. York: McGraw- Hill Book.
- Heaton, J. B. (1975). *Writing English language tests*. London: Longman Group Limited.
- Hymes, D. (1974). *Foundations in sociolinguistics: An ethnographic approach*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- Joyce, B., & Weil, M. (2000). *Model of teaching* (6th ed.). Boston: Allyn and Bacon.
- Krashen, S. D. (1981). *Second language acquisition and second language learning*. Oxford: Pergaman Press.
- Krashen, S. D., & Terrell, T. D. (1983). *The natural approach: language acquisition in the classroom*. Oxford: Pergamon Press.
- Lightbown, P., & Spada, N. M. (2013). *How languages are learned*. Oxford: Oxford University Press.
- Lin, Z. (2012). Code-switching: L1-coded mediation in a kindergarten foreign language classroom. *International Journal of Early Years Education*, 20(4), 365-378.
- Linse, C. T., & Nunan, D. (2005). *Practical English language teaching : young learners*. New York: McGraw-Hill/Contemporary.
- Macky, P. (2006). *Assessing Young Language Learners*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Macky, W. F. (1974). *Language teaching analysis*. London: Longman.
- Mahmoudi, S., & Mahmoudi, A. (2015). Internal and External Factors Affecting Learning English as a Foreign Language. *International Journal of Language and Linguistics*, 3(5), 313-322. Available from <http://article.sciencepublishinggroup.com/html/10.11648.j.ijll.20150305.16>.
- Megawati, S. (2012). *The application of total physical response (tpr) and storytelling to teach English for kindergarten students*. Available from <http://repository.library.uksw.edu/handle/1098>

- Moon, J. (2005). *Children learning English*. Oxford, UK: Macmillan Press.
- Nordin, N. M., Ali, F. D. R., Zubir, S. I. S. S., & Sadjirin, R. (2013). ESL Learners Reactions Towards Code Switching in Classroom Settings. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 90, 478-487. Available from <http://dx.doi.org/10.1016/j.sbspro.2013.07.117>
- Olsen, R. E. W.-B. (1992). *Cooperative language learning: A teacher's resource book* (C. Kessler Ed.). Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall Regents.
- Patimah, A. (2012). Teaching English vocabulary using total physical response method for kindergarten students at Paud Attakwa. Available from <http://publikasi.stkipsiliwangi.ac.id/files/09220467-ai-patimah.pdf>
- Phillips, S. (1993). *Young learners*. Oxford: Oxford University Press.
- Piaget, J. (1960). *The child conception of the world*. Perterson, N.J. : Little Field Adam.
- Pinter, A. (2009). *Teaching young language learners*. Oxford: Oxford University Press.
- Poplack, S. (1980). Sometimes I'll start a sentence in Spanish y termino espanol: Toward a Typology of Code-Switching. *Linguistics*, 18, 581-618.
- Poplack, S. (1998). *Contrasting patterns of code-switching in two communities*. London: Arnold Publishers.
- Romaine, S. (1995). *Language in society: an introduction of sociolinguistics*. Oxford: Oxford University Press.
- Saylor, J. G., & et al. (1981). *Curriculum planing for better teaching and learning*. (4th ed.). New York: Rinehart.
- Scarcella, R. C., & Oxford, R. L. (1992). *The tapestry of language learning: the individual in the communicative classroom*. Boston: Heinle & Heinle.
- Scotton, C. M., & Ury, W. (1977). Bilingual strategies: The social functions of code-switching. *International Journal of the Sociology of Language*, 13, 5-20.
- Sehiling, Y., & Setiawan, S. (2014). *The students' attitudes toward the instructor's code switching in efl classroom*. Available from <http://ejournal.unesa.ac.id/index.php/language-horizon/article/view/6965>
- Shaaban, K. (2005). Assessment of young learners. *English Teaching Forum*, 43(1), 34-40.

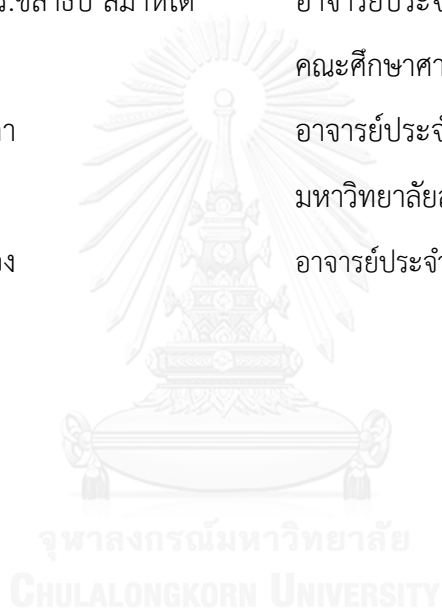
- Simon, D. L. (2001). *Towards a New Understanding of Codeswitching in the Foreign Language Classroom*. Berlin: Mouton de Gruyter.
- Sitaula, G. (2008). Act, don't explain: total physical response at work. *Journal of NELTA*, 13(1-2), 80-86.
- Sowers, J. (2000). *Language arts in early education*. Albany: Delmar.
- Sukarno, O. (2008). Teaching English to young learners and factors to consider in designing the material. *Jurnal Ekonomi & Pendidikan*, 5(1).
- Tutolo., & Daniel, J. (1977). *A cognitive approach to teaching listening*. *Language arts*, 54(3), 262 – 265.
- Valette, R. M., & Disick, R. S. (1972). *Modern language performance objectives and individualizations*. New York: Harcourt Brace Jovanovich Inc.
- Vroom, V. H. (1964). *Work and motivation*. San Francisco: Jossey-Bass Publ.
- Vygotsky, L. (1978). *Mind and society: Development of higher psychological processes*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Walqui, A. (2006). Scaffolding instruction for English language learners: A conceptual framework. *International Journal of Bilingual Education and Bilingualism*, 9(2), 159-180.
- Wardhaugh, R. (1992). *An introduction to sociolinguistics*. United State: B. B.ackwell.
- Wolman, B. B. (1973). *The psychoanalytic interpretation of history*. New York, London: Harper & Row.
- Wood, D., Bruner, J. S., & Ross, G. (1976). The role of tutoring in problem solving. *Journal of child psychology and psychiatry*, 17(2), 89-100.
- Yu Xuewen. (2012). Total physical response for childhood English Education in China. Available from <http://mindswiconsin.edu/bitstream/handle/1793/61433/Yu,%20Xuewen.p>

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สร้อยสน สกลรัตน์	อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. อาจารย์ดร.มณีรัตน์ เอกโยคยะ	อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชลธิป สมานิติโต	อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาระดับปริญญาตรี
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
4. อาจารย์ดร.พรชูลี ลังกา	อาจารย์ประจำโรงเรียนสาธิตอนุบาลละอออุทิศ
มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
5. อาจารย์สุทธิดา ปกป้อง	อาจารย์ประจำโรงเรียนนานาชาติเซนต์แอนดรูว์ส

ภาคผนวก ข

ผลการตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบฯ และเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

ค่าเฉลี่ยความตรงเชิงเนื้อหาของรูปแบบการจัดประสบการณ์ฯ ตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ยความตรงตามเนื้อหา (IOC)	ผลการประเมิน
1. การอธิบายความหมายและความสำคัญของรูปแบบ	0.8	มีความเหมาะสมสอดคล้อง
2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบ	0.6	มีความเหมาะสมสอดคล้อง
3. แนวคิดทฤษฎีพื้นฐานที่นำไปสู่การกำหนดกรอบแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบ	0.8	มีความเหมาะสมสอดคล้อง
4. ความสอดคล้องระหว่างความเป็นมาของรูปแบบกับแนวคิดทฤษฎีพื้นฐาน	1.0	มีความเหมาะสมสอดคล้อง
5. ความสอดคล้องระหว่างแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานกับองค์ประกอบของรูปแบบ	0.8	มีความเหมาะสมสอดคล้อง
6. ความสอดคล้องระหว่างหลักการของรูปแบบกับวัตถุประสงค์	0.6	มีความเหมาะสมสอดคล้อง
7. ความสอดคล้องระหว่างหลักการของรูปแบบกับขั้นตอนการเรียนการสอน		
ชั้นที่ 1 หนูจำได้	0.8	มีความเหมาะสมสอดคล้อง
ชั้นที่ 2 สานิตให้ดู	0.8	มีความเหมาะสมสอดคล้อง
ชั้นที่ 3 หนูทำได้	0.6	มีความเหมาะสมสอดคล้อง
ชั้นที่ 4 สรุปลความเข้าใจ	0.6	มีความเหมาะสมสอดคล้อง
8. ความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ของรูปแบบกับการประเมินผล	0.6	มีความเหมาะสมสอดคล้อง

ค่าเฉลี่ยความตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดประสบการณ์ฯ ตามรูปแบบ

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ยความตรงตามเนื้อหา (IOC)	ผลการประเมิน
1. ความเหมาะสมของหัวข้อ	0.8	มีความเหมาะสมสอดคล้อง
2. ความเหมาะสมของเนื้อหา	0.6	มีความเหมาะสมสอดคล้อง
3. ความชัดเจนของวัตถุประสงค์	0.6	มีความเหมาะสมสอดคล้อง
4. ความชัดเจนของขั้นตอนการเรียนการสอน	0.6	มีความเหมาะสมสอดคล้อง
5. ความชัดเจนและเหมาะสมของสื่ออุปกรณ์การสอน	0.6	มีความเหมาะสมสอดคล้อง
6. ความชัดเจนและเหมาะสมของวิธีการประเมินผล	0.6	มีความเหมาะสมสอดคล้อง
7. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการดำเนินกิจกรรม	0.6	มีความเหมาะสมสอดคล้อง
8. ความชัดเจนของภาษา ทำให้ผู้ใช้เข้าใจง่าย	0.6	มีความเหมาะสมสอดคล้อง
9. มีความเหมาะสมกับอายุ วุฒิภาวะ และพัฒนาการของเด็ก	0.6	มีความเหมาะสมสอดคล้อง

ค่าเฉลี่ยความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

ตอนที่ 1: การเข้าใจความหมายของคำศัพท์/ประโยคที่ฟัง

1.1 ฟังคำศัพท์และระบุวัตถุสิ่งของหรือรูปภาพที่มีความหมายเหมือนกัน

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ยความตรงตามเนื้อหา (IOC)	ผลการประเมิน
ข้อที่ 1 an orange ball	0.8	ใช้ได้
ข้อที่ 2 A yellow duck	0.8	ใช้ได้
ข้อที่ 3 a big car	0.8	ใช้ได้

1.2 ฟังประโยคคำสั่งและแสดงท่าทาง

ข้อที่ 4 Point to your left eye.	0.8	ใช้ได้
ข้อที่ 5 Pick up a yellow pencil.	0.4	ต้องปรับปรุง
ข้อที่ 6 Give me a pink balloon.	0.8	ใช้ได้

หมายเหตุ: ข้อ 5 ปรับคำสั่งเป็น Pick up a blue pen.

ตอนที่ 2 การถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง

2.1 ฟังประโยคภาษาอังกฤษแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกัน

ข้อที่ 7 Four flowers are under the tree.	0.8	ใช้ได้
ข้อที่ 8 Two birds are on the table.	0.8	ใช้ได้
ข้อที่ 9 Three ducks are in the pond.	0.4	ต้องปรับปรุง

หมายเหตุ: ข้อ 9 ปรับคำสั่งเป็น A green apple is in the basket.

2.2 ฟังประโยคคำถามและพูดคำตอบที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน

ข้อที่ 10 What is this? (Lion)	0.8	ใช้ได้
ข้อที่ 11 How many eggs are there in the basket?	0.8	ใช้ได้
ข้อที่ 12 What is the color of your shirt?	0.8	ใช้ได้

สรุปค่าความยาก และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบฯ

(จากการ ทดลองนำร่องรูปแบบฯ ครั้งที่ 2)

ข้อที่	ค่าความยาก (P)	ค่าอำนาจจำแนก (R)	ผลการพิจารณา
1.	0.78	0.45	ใช้ได้
2.	0.63	0.65	ใช้ได้
3.	0.73	0.25	ใช้ได้
4.	0.50	0.50	ใช้ได้
5.	0.60	0.30	ใช้ได้
6.	0.53	0.55	ใช้ได้
7.	0.78	0.45	ใช้ได้
8.	0.75	0.30	ใช้ได้
9.	0.78	0.45	ใช้ได้
10.	0.50	0.40	ใช้ได้
11.	0.53	0.65	ใช้ได้
12.	0.50	0.60	ใช้ได้

หมายเหตุ

เกณฑ์ความยากง่ายที่ยอมรับได้มีค่าอยู่ระหว่าง 0.20 - 0.80 ถ้าค่า P มีค่านอกเกณฑ์ที่กำหนด จะต้องปรับปรุงข้อสอบนั้น หรือตัดทิ้งไป

เกณฑ์อำนาจจำแนกที่ยอมรับได้จะมีค่าอยู่ระหว่าง 0.20 - 1.00 ถ้าค่าอำนาจจำแนกต่ำกว่า 0.20 จะต้องปรับปรุงแบบทดสอบข้อนั้น หรือตัดทิ้งไป

(กรมวิชาการ. 2545: 66)

ภาคผนวก ค

การสำรวจเนื้อหาที่ใช้สอนภาษาอังกฤษเด็กอนุบาลอายุ 5-6 ปี
ในโรงเรียนสังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย
เขตพื้นที่ภาคกลาง

1. แบบสำรวจเนื้อหาที่ใช้สอนภาษาอังกฤษเด็กอนุบาลอายุ 5-6 ปี
ในโรงเรียนสังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย
เขตพื้นที่ภาคกลาง
2. ผลการสำรวจเนื้อหาที่ใช้สอนภาษาอังกฤษเด็กอนุบาลอายุ 5-6 ปี
ในโรงเรียนสังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย
เขตพื้นที่ภาคกลาง

แบบสำรวจ

เนื้อหาที่ใช้ในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลอายุ 5 - 6 ปี

โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตพื้นที่การศึกษาภาคกลาง

คำชี้แจง

1. ขอความกรุณาให้ข้อมูลตามความเป็นจริงให้ครบทุกข้อ เพราะข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์ จะไม่สามารถนำมาใช้ได้
2. ข้อมูลที่ท่านตอบจะไม่มีผลต่อการปฏิบัติงานของท่าน
3. ใส่เครื่องหมาย ✓ ให้ตรงกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ท่านใช้ในการจัดกิจกรรมหรือ สอดแทรกในการสอนเด็กอนุบาล

โรงเรียน.....

จังหวัด.....

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าคำศัพท์หรือเติมคำศัพท์ลงในช่องว่าง ตามความเป็นจริง

1. กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับ “ค่านาม” ที่ท่านใช้สอนหรือสอดแทรกการเรียนรู้อังกฤษให้แก่เด็ก

☐ ant (มด)	☐ bird (นก)	☐ butterfly (ผีเสื้อ)	☐ bear (หมี)
☐ cat (แมว)	☐ cow (วัว)	☐ dog (สุนัข)	☐ deer (กวาง)
☐ duck (เป็ด)	☐ elephant (ช้าง)	☐ fish (ปลา)	☐ frog (กบ)
☐ chicken (ไก่)	☐ dolphin (โลมา)	☐ horse (ม้า)	☐ kangaroo (จิงโจ้)
☐ lion (สิงโต)	☐ monkey (ลิง)	☐ owl (นกเค้าแมว)	☐ ox (วัว)
☐ pig (หมู)	☐ panda (แพนด้า)	☐ rabbit (กระต่าย)	☐ crab (ปู)
☐ snake (งู)	☐ tiger (เสือ)	☐ turtle (เต่า)	☐ whale (วาฬ)
☐ yak (จามรี)	☐ zebra (ม้าลาย)	☐ hen (แม่ไก่)	☐ giraffe (ยีราฟ)
☐ shark (ฉลาม)	☐ spider (แมงมุม)	☐ shell (หอย)	☐ bee (ผึ้ง)
☐ arm (แขน)	☐ back (หลัง)	☐ eye (ตา)	☐ ear (หู)
☐ foot (เท้า)	☐ hair (ผม)	☐ hand (มือ)	☐ head (ศีรษะ)
☐ knee (เข่า)	☐ leg (ขา)	☐ mouth (ปาก)	☐ nose (จมูก)
☐ neck (คอ)	☐ cheek (แก้ม)	☐ tongue (ลิ้น)	☐ toe (นิ้วเท้า)
☐ teeth (ฟัน)	☐ lip (ริมฝีปาก)	☐ finger (นิ้วมือ)	☐ shoulder (ไหล่)
☐ back (หลัง)	☐ chin (คาง)	☐ orange (ส้ม)	☐ papaya (มะละกอ)
☐ banana (กล้วย)	☐ grapes (องุ่น)	☐ mango (มะม่วง)	☐ watermelon (แตงโม)
☐ apple (แอปเปิ้ล)	☐ carrot (แครอท)	☐ coconut (มะพร้าว)	☐ corn (ข้าวโพด)
☐ potato (มันฝรั่ง)	☐ tomato (มะเขือเทศ)	☐ pumpkin (ฟักทอง)	☐ guava (ฝรั่ง)
☐ jackfruit (ขนุน)	☐ pineapple (สับประรด)	☐ strawberry (สตรอเบอร์รี่)	☐ fruit (ผลไม้)
☐ bread (ขนมปัง)	☐ noodles (ก๋วยเตี๋ยว)	☐ egg (ไข่)	☐ cake (เค้ก)
☐ rice (ข้าว)	☐ cookie (คุกกี้)	☐ salad (สลัด)	☐ sandwich (แซนวิช)
☐ milk (นม)	☐ coffee (กาแฟ)	☐ tea (ชา)	☐ juice (น้ำผลไม้)
☐ pizza (พิซซ่า)	☐ water (น้ำ)	☐ food (อาหาร)	☐ jam (แยม)
☐ donut (โดนัท)	☐ dish (จาน)	☐ wheel (ล้อ)	☐ card (การ์ด)
☐ plane (เครื่องบิน)	☐ car (รถยนต์)	☐ sky train (รถไฟฟ้า)	☐ boat (เรือ)
☐ train (รถไฟ)	☐ bicycle (จักรยาน)	☐ bus (รถประจำทาง)	☐ truck (รถบรรทุก)

☐ cap (หมวกแก๊ป)	☐ hat (หมวก)	☐ T-shirt (เสื้อยืด)	☐ socks (ถุงเท้า)
☐ shoes (รองเท้า)	☐ skirt (กระโปรง)	☐ shirt (เสื้อยืด)	☐ shorts (กางเกงขาสั้น)
☐ father (พ่อ)	☐ mother (แม่)	☐ son (ลูกชาย)	☐ daughter (ลูกสาว)
☐ brother (พี่ชาย, น้องชาย)	☐ sister (พี่สาว, น้องสาว)	☐ grandfather (ปู่, ตา)	
☐ grandmother (ย่า, ยาย)	☐ uncle (ลุง, อา, ผู้ชาย)	☐ aunt (ป้า, น้า, ผู้หญิง)	
☐ pen (ปากกา)	☐ eraser (ยางลบ)	☐ ruler (ไม้บรรทัด)	☐ pencil (ดินสอ)
☐ crayon (สีเทียน)	☐ table (โต๊ะ)	☐ paper (กระดาษ)	☐ chair (เก้าอี้)
☐ bag (กระเป๋า)	☐ book (หนังสือ)	☐ scissors (กรรไกร)	☐ cup (ถ้วย)
☐ bin (ถังขยะ)	☐ box (กล่อง)	☐ window (หน้าต่าง)	☐ door (ประตู)
☐ basket (ตะกร้า)	☐ house (บ้าน)	☐ tree (ต้นไม้)	☐ pond (บ่อน้ำ)
☐ picture (รูปภาพ)	☐ family (ครอบครัว)	☐ clock (นาฬิกา)	☐ kite (วุ้น)
☐ sea (ทะเล)	☐ sky (ท้องฟ้า)	☐ beach (ชายหาด)	☐ sand (ทราย)
☐ ball (ลูกบอล)	☐ balloon (ลูกโป่ง)	☐ robot (หุ่นยนต์)	☐ flower (ดอกไม้)
☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ)			

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับ “คำกริยา” ที่ท่านใช้สอนหรือสอดแทรกการเรียนรู้อังกฤษให้แก่เด็ก

☐ run (วิ่ง)	☐ walk (เดิน)	☐ jump (กระโดด)	☐ sit (นั่ง)
☐ stand (ยืน)	☐ push (ผลัก)	☐ pull (ดึง)	☐ listen (ฟัง)
☐ clap (ปรบมือ)	☐ touch (สัมผัส)	☐ look (มองดู)	☐ help (ช่วย)
☐ cry (ร้องไห้)	☐ go (ไป)	☐ come (มา)	☐ shout (ตะโกน)
☐ put (ใส่)	☐ point (ชี้)	☐ eat (กิน)	☐ drink (ดื่ม)
☐ open (เปิด)	☐ close (ปิด)	☐ dance (เต้น)	☐ hit (ตี)
☐ tell (บอก)	☐ can (สามารถ)	☐ do (ทำ)	☐ speak (พูด)
☐ like (ชอบ)	☐ see (เห็น)	☐ catch (จับ)	☐ hug (กอด)
☐ fly (บิน)	☐ buy (ซื้อ)	☐ give (ให้)	☐ pick (หยิบ)
☐ put (วาง)	☐ stop (หยุด)	☐ cut (ตัด)	☐ kick (เตะ)
☐ swim (ว่ายน้ำ)	☐ sleep (นอน)	☐ wash (ซัก, ล้าง)	☐ pour (เท, ริน)
☐ play (เล่น)	☐ sing (ร้องเพลง)	☐ draw (วาดรูป)	☐ shake (สั่น, เขย่า)
☐ count (นับ)	☐ put on (สวมใส่)	☐ take off (ถอดออก)	☐ start (เริ่ม)
☐ color (ระบายสี)	☐ move (เคลื่อนที่)	☐ blow (เป่า)	☐ drive (ขับ)
☐ ride (ขี่)			

อื่น ๆ (โปรดระบุ)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. กรุณาเลือก “คำขยาย” ที่ท่านใช้สอนหรือสอดแทรกการเรียนรู้อังกฤษให้แก่เด็ก

☐ yellow (สีเหลือง)	☐ white (สีขาว)	☐ brown (สีน้ำตาล)	☐ black (สีดำ)
☐ blue (สีน้ำเงิน)	☐ green (สีเขียว)	☐ orange (สีส้ม)	☐ pink (สีชมพู)
☐ purple (สีม่วง)	☐ red (สีแดง)	☐ one (หนึ่ง)	☐ two (สอง)
☐ three (สาม)	☐ four (สี่)	☐ five (ห้า)	☐ six (หก)
☐ seven (เจ็ด)	☐ eight (แปด)	☐ nine (เก้า)	☐ ten (สิบ)
☐ tall (สูง)	☐ short (เตี้ย, สั้น)	☐ big (ใหญ่)	☐ small (เล็ก)
☐ long (ยาว)	☐ thick (หนา)	☐ thin (บาง)	☐ front (ข้างหน้า)
☐ back (ข้างหลัง)	☐ left (ซ้าย)	☐ right (ขวา)	☐ middle (ตรงกลาง)
☐ hot (ร้อน)	☐ cold (หนาว, เย็น)	☐ old (เก่า)	☐ new (ใหม่)
☐ happy (มีความสุข)	☐ sad (เศร้า)	☐ clean (สะอาด)	☐ dirty (สกปรก)
☐ in (ใน)	☐ on (บน)	☐ at (ที่)	☐ under (ใต้)
☐ near (ใกล้)	☐ far (ไกล)	☐ above (เหนือ)	☐ with (กับ, ด้วย)
☐ square (สี่เหลี่ยมจัตุรัส)	☐ rectangle (สี่เหลี่ยมผืนผ้า)	☐ circle (วงกลม)	
☐ triangle (สามเหลี่ยม)			

อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

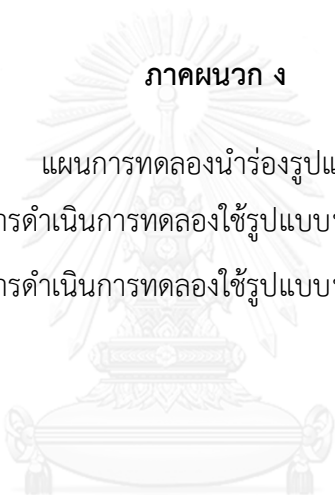
.....

.....

2. ผลการสำรวจเนื้อหาที่ใช้สอนภาษาอังกฤษเด็กอนุบาลอายุ 5-6 ปี ในโรงเรียนสังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย เขตพื้นที่ภาคกลาง

	ช่วงความถี่	คำศัพท์	จำนวน
มากที่สุด	41-53	one, two, three, four, five, six, seven, eight, nine, ten, cat, ant, bird, dog, pink, red, yellow, fish, pig, blue, green, orange, white, snake, arm, eye, hair, mouth, ear, banana, orange, apple, leg, hand, head, mango, pen, elephant, lion, black, tiger, purple, pencil, book, duck, monkey, rabbit, egg, milk, cake, father, mother, papaya, brown, zebra, car, chair, run, sit, socks, bag, door, cow, box, jump, hen, big, go, eat, ball, walk, frog, bee, hat, train,	75
มาก	31-40	horse, ruler, skirt, table, boat, shoes, plane, stand, in, sleep, on, coconut, bicycle, bus, stop, small, shirt, window, grapes, cookie, open, tree, farm, show, see, swim, new, cut, give, fruit, point, color, sky, zoo, ice cream, clean, under, close, draw, clap, shorts, happy, bear, tomato, drink, hot, tall, long, truck, left, right, sandwich, clean, fly, candy, kick, touch, doll, dance, pizza,	60
ปานกลาง	21-30	cup, bin, T-shirt, rice, son, bread, short, sing, ride, nose, picture, grandfather, noodles, put on, grandmother, foot, play, dirty, carrot, turtle, near, chicken, flower, gift, balloon, goat, drive, pond, watch, want, pick, wash,	49

	ช่วงความถี่	คำศัพท์	จำนวน
ปานกลาง (ต่อ)	21-30	put, watermelon, brother, sister, shell, juice, far, speak, help, cold, push, shark, take off, hug, candle, listen, coffee, look,	
น้อย	11-20	deer, strawberry, potato, rat, at, lips, neck, knee, teeth, kangaroo, finger, tongue, back, sad, butterfly, whale, chin, dolphin, sky train, uncle, ox, like, aunt, tell, pumpkin, salad, cry, do, tea, front, back, thin, can, jackfruit, raise, cheek, pineapple, spider, corn, giraffe, come, toe, eraser, paper, cap, panda,	47
น้อยที่สุด	1-10	hit, with, shoulder, shout, middle, buy, pull, thick, above, pour, stir, boy, girl, van, daughter, owl, guava, student, baby, motorcycle, you, I, teacher, crayon, yak, scissors,	26
			รวม 244

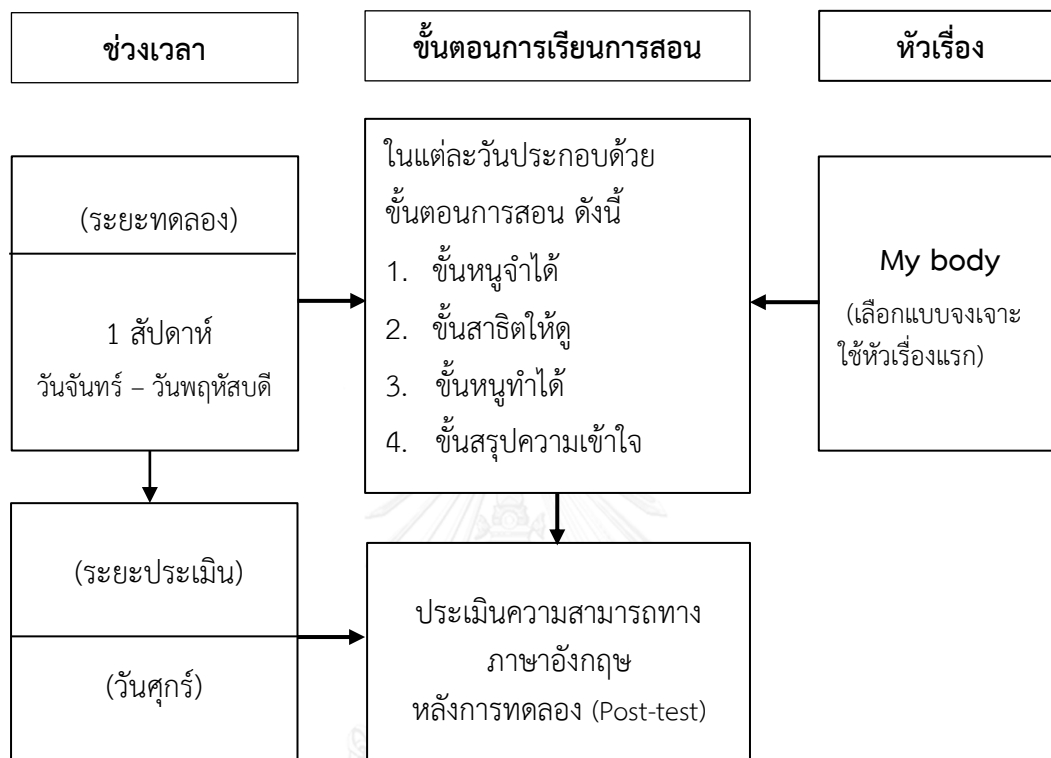

ภาคผนวก ง

แผนการทดลองนำร่องรูปแบบฯ

1. แผนการดำเนินการทดลองใช้รูปแบบฯ (ฉบับร่าง) ครั้งที่ 1
2. แผนการดำเนินการทดลองใช้รูปแบบฯ (ฉบับร่าง) ครั้งที่ 2

1. แผนการดำเนินการทดลองใช้รูปแบบฯ ฉบับร่าง ครั้งที่ 1

2. แผนการดำเนินการทดลองใช้รูปแบบฯ ฉบับร่าง ครั้งที่ 2

ภาคผนวก จ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. คู่มือแบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล (สำหรับครู)
2. คู่มือแบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล (สำหรับครู)

คู่มือ
แบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล
(สำหรับครู)

แบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลฉบับนี้ มีทั้งหมด 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การเข้าใจความหมายของคำศัพท์/ประโยคที่ฟัง เป็นการทดสอบการปฏิบัติตามคำสั่งเป็นรายบุคคล มี 6 ข้อ ข้อละ 4 คะแนน รวมทั้งสิ้น 24 คะแนน

ตอนที่ 2 การถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง เป็นการทดสอบปฏิบัติเป็นกลุ่มใหญ่และตอบคำถามเป็นรายบุคคล

ตอนที่ 1: การเข้าใจความหมายของคำศัพท์/ประโยคที่ฟัง

1.1 ฟังคำศัพท์และระบุวัตถุดิบของหรือรูปภาพที่มีความหมายเหมือนกัน

คำชี้แจง

- ครูจัดเตรียมวัตถุดิบของและรูปภาพไว้เป็นชุดๆ ตามลำดับข้อ ดังนี้
ชุดที่ 1 ประกอบด้วยลูกบอลสีส้ม ลูกบอลสีฟ้า ลูกบอลสีเขียว ลูกโป่งสีส้ม และลูกโป่งสีเขียว
ชุดที่ 2 ประกอบด้วยภาพหรือของเล่นนกสีดำนกสีเหลือง นกสีขาวย เป็ดสีดำ เป็ดสีเหลือง และเป็ดสีขาวย
ชุดที่ 3 ประกอบด้วยรถยนต์ของเล่น รถบัสของเล่น และรถไฟของเล่นขนาดใหญ่เล็ก
- ครูนำวัตถุดิบของหรือรูปภาพออกมาวางให้เด็กดูทีละ 1 ชุดตามลำดับ
- ครูอ่านคำศัพท์ตามคำสั่งที่ละข้อ ข้อละ 2 ครั้ง
- ให้เด็กเลือกวัตถุดิบของหรือรูปภาพที่มีความหมายเหมือนกันกับคำศัพท์ที่ได้ยิน

คำสั่ง จงเลือกวัตถุดิบของหรือรูปภาพที่มีความหมายเหมือนกันกับคำศัพท์ที่ได้ยิน

ข้อที่	คำถาม	คำตอบ
1.	An orange ball	เด็กเลือกลูกบอลสีส้ม
2.	A yellow duck	เด็กเลือกภาพเป็ดสีเหลือง
3.	A big car.	เด็กเลือกรถของเล่นคันใหญ่

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน = 4	คะแนน = 3	คะแนน = 2	คะแนน = 1	คะแนน = 0
เด็กเลือกหยิบ จับ, ซี่, ตะหรือ สัมผัสวัตถุ	เด็กเลือกหยิบ จับ, ซี่, ตะหรือสัมผัส	เด็กเลือกหยิบ จับ, ซี่, ตะหรือสัมผัส	เด็กไม่เลือกหยิบ จับ, ซี่, ตะหรือสัมผัสวัตถุ	เด็กไม่เลือกหยิบ จับ, ซี่, ตะหรือสัมผัส
สิ่งของ/รูปภาพ ได้ถูกต้อง แต่ต้องได้ถูกต้องโดยไม่ลังเล	วัตถุสิ่งของ/รูปภาพ ได้ถูกต้อง แต่ต้องอาศัยคำถามนำ	วัตถุสิ่งของ/รูปภาพ ได้ถูกต้องเพียงลักษณะเดียวแม้มีการถามนำ	รูปภาพ แต่เมื่อถาม ความหมายของ คำศัพท์ก็สามารถตอบได้	หรือเลือกวัตถุสิ่งของ/รูปภาพที่ไม่ได้ถูกต้อง

1.2 ฟังประโยคคำสั่งและแสดงท่าทาง

คำชี้แจง

1. ครูเตรียมสิ่งของดังต่อไปนี้ ปากกาสีแดง 1 ด้าม ปากกาสีเหลือง 1 ด้าม ปากกาสีดำ 1 ด้าม ดินสอสีแดง 1 แท่ง ดินสอสีเหลือง 1 แท่ง ดินสอสีดำ 1 แท่ง ลูกโป่งสีชมพู ลูกโป่งสีฟ้า ลูกบอลสีฟ้า และลูกบอลสีชมพู
2. ครูให้เด็กยืนเป็นครึ่งวงกลมล้อมรอบโต๊ะที่วางของเอาไว้
3. ครูให้เด็กที่ถูกครูชี้แสดงท่าทางตามคำสั่ง
4. ครูสลับเรียกเด็กและสลับคำสั่ง จนเรียกเด็กครบทุกคน คนละ 3 รอบ

คำสั่ง

ให้เด็กที่ถูกครูชี้แสดงท่าทางตามคำสั่ง

ข้อที่	คำสั่ง	คำตอบ
4.	Point to your right eye.	เด็กแสดงท่าทางชี้ไปที่ตาข้างซ้ายของตัวเอง
5.	Pick up a blue pen.	เด็กแสดงท่าทางหยิบปากกาสีฟ้า
6.	Give me a pink balloon.	เด็กแสดงท่าทางส่งลูกโป่งสีชมพูให้ครู

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน = 4	คะแนน = 3	คะแนน = 2	คะแนน = 1	คะแนน = 0
เด็กแสดงท่าทางตามคำสั่งได้	เด็กแสดงท่าทางตามคำสั่งได้	เด็กแสดงท่าทางตามคำสั่งได้	เด็กไม่แสดงท่าทางตามคำสั่ง แต่เมื่อถามความหมายของคำสั่งก็ไม่สามารถตอบได้	เด็กไม่แสดงท่าทางตามคำสั่งหรือแสดงท่าทางที่ไม่สัมพันธ์กับคำสั่ง และไม่สัมพันธ์กับคำสั่ง และเมื่อถามความหมายของคำสั่งก็ไม่สามารถตอบได้

ตอนที่ 2 การถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง

2.1 ฟังประโยคภาษาอังกฤษแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกัน

คำชี้แจง:

- 1) ครูแจกภาพที่ยังไม่สมบูรณ์ซึ่งประกอบด้วยบ้าน โต๊ะ และตะกร้าให้เด็กคนละ 1 ภาพพร้อมทั้งอุปกรณ์วาดภาพ เช่น ดินสอ ยางลบและสีไม้
- 2) ครูอ่านประโยคแล้วให้เด็กวาดภาพตามที่ได้ยินลงในภาพที่ครูแจกให้สมบูรณ์

คำสั่ง จงฟังประโยคต่อไปนี้แล้ววาดภาพสิ่งของที่หายไปในภาพ ตามที่ได้ยินจากประโยค

ข้อที่	คำถาม	คำตอบ
10.	Four flowers are under a tree.	เด็กวาดภาพดอกไม้ 4 ดอกอยู่ใต้ต้นไม้
11.	Two birds are on a table.	เด็กวาดภาพนก 2 ตัวอยู่บนโต๊ะ
12.	A green apple is in a basket.	เด็กวาดภาพแอปเปิ้ลสีเขียวอยู่ในตะกร้า

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน = 4	คะแนน = 3	คะแนน = 2	คะแนน = 1	คะแนน = 0
เด็กวาดภาพ	เด็กวาดภาพได้	เด็กวาดภาพได้	เด็กวาดภาพได้	เด็กไม่แสดง
ได้ถูกต้องทั้ง	ถูกต้อง 3	ถูกต้อง 2	ถูกต้อง เพียง	พฤติกรรมหรือวาด
4 ลักษณะ	ลักษณะ	ลักษณะ	ลักษณะเดียว	ภาพอื่น

2.2 ฟังประโยคคำถามและพูดคำตอบที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน

คำชี้แจง

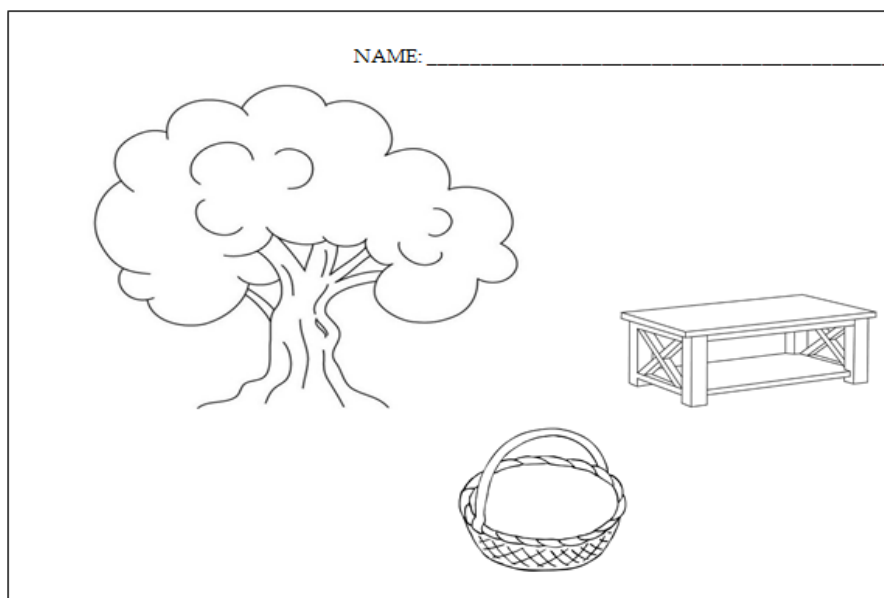
- 1) ครูเตรียมสิ่งของดังต่อไปนี้ ตะกร้าใส่ไข่ 5 ฟอง, ขนมหปัง 2 แผ่น, คุกกี้ 3 ชิ้น, รูปภาพหรือของเล่นรูปสิงโต
- 2) ครูเรียกเด็กตอบคำถามทีละคน
- 3) ครูให้เวลาเด็กตอบคำถามสักครู่ ถ้าเด็กยังไม่ตอบหรือแสดงอาการว่าไม่เข้าใจคำถาม ครูถึงใช้คำถามนำ เช่น อะไร เท่าไหร่ สีอะไร

ข้อที่	คำถาม	คำตอบ
7.	What is this? (ครูพูดพร้อมหยิบภาพสิงโต)	Lion
8.	How many eggs are there in the basket? (มีไข่ใส่อยู่ในตะกร้า 5 ฟอง)	Five
9.	What is the color of your shirt?	White

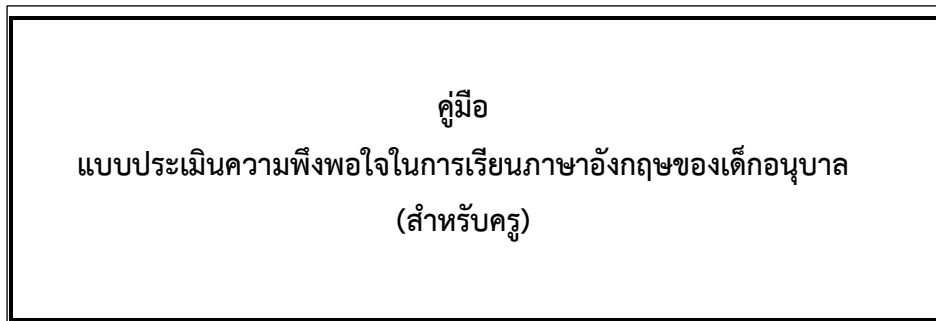
เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน = 4	คะแนน = 3	คะแนน = 2	คะแนน = 1	คะแนน = 0
เด็กเข้าใจคำถามและตอบ	เด็กเข้าใจคำถามและตอบถูกต้องเป็นภาษาไทยในทันทีโดยไม่ต้องอาศัยการชี้แนะ	เด็กตอบคำถามถูกต้อง แต่ต้องอาศัยการชี้แนะ	เด็กตอบคำถามที่สัมพันธ์กับคำถาม เป็นภาษาไทย แม้ได้รับการชี้แนะ	เด็กไม่ตอบคำถาม หรือตอบคำถามที่ไม่สัมพันธ์กับคำสั่ง

ภาพประกอบการทดสอบตอนที่ 2 การถ่ายโอนข้อมูลจากสิ่งที่ฟัง
2.1 ฟังประโยคภาษาอังกฤษแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกัน

2. คู่มือแบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล (สำหรับครู)

คำชี้แจง:

1. แบบประเมินความพึงพอใจนี้ใช้เพื่อประเมินความพอใจของเด็กอนุบาลหลังได้รับการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเทคนิคการสลับภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล โดยเด็กเป็นผู้ประเมินความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบการเรียนการสอนตามรูปแบบฯ ข้อมูลที่ได้เพื่อนำไปปรับปรุงรูปแบบฯ ให้มีคุณภาพต่อไป

2. หลังจากเสร็จกิจกรรมการเรียนการสอนแล้ว ครูแจกรูปหน้ายิ้ม ☺ เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของความพึงพอใจ และรูปหน้าบึ้ง ☹ เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของความไม่พึงพอใจให้แก่เด็กอย่างละ 1 ชิ้น แล้วให้เด็กนำสัญลักษณ์ที่ตรงกับความรู้สึกของตนเองที่มีต่อการเรียนการสอนตามรูปแบบฯ ไปติดบนกระดานที่ครูเตรียมไว้

3. ครูนับคะแนนโดยกำหนดค่าคะแนนของแต่ละสัญลักษณ์ดังนี้

สัญลักษณ์ ☺ มีค่าคะแนนเท่ากับ 1

สัญลักษณ์ ☹ มีค่าคะแนนเท่ากับ 0

คำสั่ง:

ให้เด็ก ๆ นำสติ๊กเกอร์หน้ายิ้ม ☺ ไปติดบนกระดานที่ครูเตรียมไว้ ถ้าเด็ก ๆ รู้สึกชอบ สนุก และมีความสุขกับกิจกรรมที่คุณครูให้เด็ก ๆ ทำ แต่ถ้าเด็ก ๆ รู้สึกไม่สนุก ไม่ชอบ เบื่อ ไม่อยากทำกิจกรรมที่คุณครูให้ทำ ให้เด็ก ๆ นำสติ๊กเกอร์หน้าบึ้ง ☹ ไปติดแทน (ให้เด็ก ๆ เลือกติดเพียงสัญลักษณ์เดียว)

ภาคผนวก ฉ

ตัวอย่างแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามรูปแบบการจัดประสบการณ์
โดยบูรณาการการสลับภาษาและวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อส่งเสริมความสามารถทาง
ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แผนการจัดประสบการณ์
กิจกรรมภาษาอังกฤษตามรูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิถีสอนแบบคอนสแตนต์ด้วยภาษาและเทคนิคการสั่งภาษา เพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของลูกอนุบาล 5-6 ขวบ
 โรงเรียนเทศบาล 1 เขานามพราน อ.สามพราน จ.นครปฐม
 วันจันทร์ที่ 16 พฤษภาคม 2559 เวลา 8.30 – 9.00 น.
 ผู้สอน นางบุณยวีร์ จีโรภาสวงศ์

จุดประสงค์	หน่วยสาระ	ขั้นตอนตามรูปแบบ	กิจกรรม	บทบาทครู	สื่อการสอน	การประเมินผล
1. เด็กสามารถบอกคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน 2. เด็กสามารถเลือกระบุอวัยวะที่มีความหมายเหมือนกัน 3. เด็กสามารถแสดงท่าทางตามคำสั่งได้	My body Active words arm, eye, point Passive words What is this? This is my (arm). How many (arm) do you have?	1. ขั้นพบทพจนานุกรม - เป็นการทบทวนสิ่งที่เด็กได้เรียนรู้ไปแล้วในครั้งก่อน ด้วยการใช้สื่อประกอบ - มุ่งเน้นการสะท้อนความเข้าใจของเด็กด้วยการพูดโต้ตอบ 2. ขั้นสาธิตให้ดู เริ่มจากการกระตุ้นความสนใจโดยการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ด้วยการใช้สื่อประกอบและเชื่อมโยงออกคำสั่งภาษาอังกฤษและการปฏิบัติท่าทางตามคำสั่ง เน้นการพัฒนาทักษะการฟังควบคู่กับการให้เด็กได้ปฏิบัติตามพร้อมกันทั้งหมด	1. ขั้นพบทพจนานุกรม ครูบอกตามคำศัพท์จากประสบการณ์เดิมของเด็กด้วยการแสดงภาพแล้วพูดบอกกับเด็กซึ่งภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาพ โดยมุ่งเน้นให้เด็กพูดโต้ตอบ แล้วครูเขียนคำศัพท์นั้นไว้บนกระดาน 2. ขั้นสาธิตให้ดู - ครูพูดขึ้นแล้วถามเด็กว่า "What is this?" - ครูพูดขึ้นแล้วพูดคำว่า "arm" ให้เด็กฟังอย่างชัดเจน 2 ครั้ง เพื่อให้เด็กเห็นความเชื่อมโยงระหว่างคำศัพท์กับอวัยวะ จากนั้นให้เด็กพูดตาม - ครูชี้ไปที่ตามแล้วถามเด็กว่า "What is this?" - ครูชี้ไปที่ตาแล้วพูดคำว่า "This is an eye" ให้เด็กฟังอย่างชัดเจน 2 ครั้ง (เน้นไม่ให้พูดว่า eye) เพื่อให้เด็กเห็นความเชื่อมโยงระหว่างคำศัพท์กับอวัยวะ จากนั้นให้เด็กพูดตาม - ครูพูดประโยคคำสั่ง "I point to my arm" พร้อม "I point to my left arm." พร้อมชี้ไปที่แขนซ้าย และ "I point to my right arm." พร้อมชี้ไปที่แขนขวา จากนั้นครูพูดคำสั่ง "Point to your arm." "Point to your left arm." "Point to your right arm." พร้อมแสดงท่าทางและให้เด็กทำตามตามพร้อมกันทั้งหมด - ครูพูดประโยคคำสั่ง "I point to my eyes" พร้อมแสดงท่าทางชี้ไปที่ตาทั้ง 2 ข้างให้เด็กดู 2 ครั้ง จากนั้นครูพูดประโยค "I point to my left eye" พร้อมชี้ไปที่ตาข้างซ้าย และประโยค "I point to my right eye." พร้อมชี้ไปที่ตาข้างขวา จากนั้นครูพูดคำสั่ง "Point to your eyes" "Point to your left eye." "Point to your right eye." พร้อมแสดงท่าทางและให้เด็กทำตามตามพร้อมกันทั้งหมด	Code Switching ใช้ภาษาแม่ในการสร้างความคุ้นเคย และเชื่อมโยงความสนใจให้กับเด็ก TPR แสดงท่าทางประกอบคำสั่งให้เด็กดูเป็นตัวอย่าง	1. รูปภาพ 	1.1 พิจารณาภาพและระบุวัตถุสิ่งของรูปภาพที่มีความหมายเหมือนกัน 1.2 พิจารณาประโยคคำสั่งและแสดงท่าทาง

จุดประสงค์	วัตถุประสงค์	ขั้นตอนการสอนแบบ	กิจกรรม	แบบทดสอบ	สื่อการสอน	การประเมินผล
<p>1. เด็กสามารถวาดภาพที่สื่อความหมายเหมือนกับคำศัพท์ได้</p> <p>2. เด็กสามารถเลือกจะใช้อักษรที่สื่อความหมายเหมือนกัน คำศัพท์ได้</p> <p>3. เด็กสามารถแสดงภาพตามคำสั่งได้</p>	<p>My body: Active words arm, eye, point Passive words What is this? This is my (hand). How many (hand) do you have?</p>	<p>3. ขั้นฝึกปฏิบัติ เป็นขั้นของการฝึกคำสั่งที่ได้เรียนไปแล้วในการปฏิบัติตามคำสั่งของครูผู้สอนในลักษณะของเล่น/หรือรายบุคคลหรือเพื่อให้เกิดการฟังอย่างตั้งใจ</p> <p>ครูเน้นตรวจสอบความเข้าใจของเด็กละเอียดช่วยเพื่อด้วยการใช้ภาษาในหนังสือกับภาษาจริงตามความจำเป็น</p>	<p>3. ขั้นฝึกปฏิบัติ ครูแบ่งเด็กออกเป็นกลุ่มย่อยละ 4-5 คน ให้เด็กแต่ละกลุ่มยืนกันทางตามคำสั่งของครูในลักษณะฟังครูพูดเน้นตรวจสอบความเข้าใจและให้ความช่วยเหลือตามความจำเป็น</p> <p>คำสั่ง - Point to your eye. - Point to your arm. - Point to your left eye/arm. - Point to your right eye/arm.</p>	Code Switching สังเกตความเข้าใจของเด็กลูกที่ฟังว่าเด็กไม่เข้าใจจริงหรือช่วยเหลือด้วยการชี้ภาษาแม่		1.2 ฟัง ประโยคคำสั่งและแสดงภาพ
	<p>4. ขั้นสรุปความเข้าใจ เป็นขั้นของการสรุปความเข้าใจที่ได้เรียนไป ผ่านกิจกรรมแยกภาพแยกคำลงบนภาพได้บรรยายภาพที่สนทนาและเป็นการฟัง</p> <p>เด็กถามและตอบ</p>	<p>4. ขั้นสรุปความเข้าใจ ครูร้องเพลงให้เด็กฟังพร้อมแสดงท่าทางประกอบ เพื่อให้เกิดความเชื่อมโยงระหว่างคำศัพท์และภาพ</p> <p>- ครูร้องเพลงให้เด็กฟังพร้อมกับเพลงตามซอร์สที่แนบมา จบ</p> <p>- ครูร้องเพลงพร้อมแสดงท่าทางประกอบและให้เด็กทำท่าทางตามพร้อมกันทั้งห้อง</p>	<p>4. ขั้นสรุปความเข้าใจ ครูร้องเพลงให้เด็กฟังพร้อมแสดงท่าทางประกอบ เพื่อให้เกิดความเชื่อมโยงระหว่างคำศัพท์และภาพ</p> <p>- ครูร้องเพลงให้เด็กฟังพร้อมกับเพลงตามซอร์สที่แนบมา จบ</p> <p>- ครูร้องเพลงพร้อมแสดงท่าทางประกอบและให้เด็กทำท่าทางตามพร้อมกันทั้งห้อง</p>	TPR ครูผู้ฝึกแสดงท่าทางประกอบเพลง	3. อธิบาย "Where are your eyes?"	1.2 ฟังประโยคคำสั่งและแสดงภาพ

แผนการจัดประสบการณ์
กิจกรรมภาษาอังกฤษตามรูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการสื่อเทคโนโลยีกับภาษา เพื่อส่งเสริมความสามารถทางอังกฤษของเด็กอนุบาล 5-6 ขวบ
 โรงเรียนเทศบาล 1 บ้านสามพราน อ.สามพราน จ.นครปฐม
 วันจันทร์ที่ 17 พฤษภาคม 2559 เวลา 8.30 – 9.00 น.
 ผู้สอน นางบุษยวีร์ จิรมหาพรพงศ์

จุดประสงค์	หน่วยสาระ	ขั้นตอนตามรูปแบบ	กิจกรรม	บทบาทครู	สื่อการสอน	การประเมินผล
1. เด็กสามารถวาทภาษาที่มีสื่อความหมายเหมือนกันกับคำศัพท์ได้ 2. เด็กสามารถเลือกระบุอวัยวะที่ ความหมายเหมือนกัน คำศัพท์ได้ 3. เด็กสามารถแสดงท่าทางตามคำสั่งได้	My body: Active words mouth, ear, touch Passive words What is this? This is my (mouth). How many (mouth) do you have?	1. ขั้นพบทวนความรู้อยู่ - เป็นการทวนทวนสิ่งที่เด็กได้เรียนไปแล้วในครั้งก่อน คำถามการใช้สื่อประกอบ - มุ่งเน้นการระดมความคิดเกี่ยวกับพูดได้ตอบ 2. ขั้นสาธิตให้ดู เริ่มจากการกระตุ้นความสนใจโดยการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ด้วยการใช้สื่อประกอบและเชื่อมโยงความคิดให้กับเด็กกับภาษาแม่ แล้วครูจึงสาธิตการออกคำสั่งภาษาอังกฤษและการปฏิบัติท่าทางตามคำสั่ง เน้นการพินิจท่าทางการที่ควรดูกับการให้เด็กได้ปฏิบัติตามพร้อมกันทั้งหมด	1. ขั้นพบทวนความรู้อยู่ ครูชวนเด็กทำท่าประกอบประกอบการณ์ของเด็กกับการพูดประโยค "Look at this body, what is missing?" โดยมุ่งเน้นให้เด็กตอบเป็นภาษาอังกฤษ และพูดว่า Can you draw two arms and two eyes for him? แล้วให้อาสาสมัครเด็กออกมาทำท่าอวัยวะที่มีความหมายเหมือนกันแสดงท่าทางให้เพื่อนดู แล้วครูเขียนคำศัพท์นั้นไว้บนกระดาน 2. ขั้นสาธิตให้ดู - ครูชี้ไปที่ปากแล้วถามเด็กว่า "What is this?" - ครูชี้ไปที่ปากแล้วพูดคำว่า "This is a mouth" ให้เด็กฟังอย่างชัดเจน 2 ครั้ง (โดยเน้นไปที่คำว่า mouth) เพื่อให้เด็กเห็นความเชื่อมโยงระหว่างคำศัพท์กับอวัยวะ จากนั้นให้เด็กพูดตาม - ครูชี้ไปที่หูแล้วถามเด็กว่า "What is this?" - ครูชี้ไปที่หูแล้วพูดคำว่า "This is an ear" ให้เด็กฟังอย่างชัดเจน 2 ครั้ง (โดยเน้นไปที่คำว่า ear) เพื่อให้เด็กเห็นความเชื่อมโยงระหว่างคำศัพท์กับอวัยวะจากนั้นให้เด็กพูดตาม - ครูพูดประโยค "I touch my mouth" หรือแสดงท่าทางสัมผัสไปที่ปากให้เด็ก 2 ครั้ง จากนั้นครูพูดประโยคคำสั่ง "Touch your mouth" หรือแสดงสัมผัสไปที่ปากอีกครั้งและให้เด็กทำท่าทางตามพร้อมกันทั้งหมด - ครูพูดประโยค "I touch my ears" หรือแสดงท่าทางสัมผัสไปที่หูให้เด็ก 2 ครั้ง จากนั้นครูพูดประโยคคำสั่ง "Touch your ears" หรือแสดงท่าทางสัมผัสไปที่หูอีกครั้งและให้เด็กทำท่าทางตามพร้อมกันทั้งหมด	Code switching สังเกตความเข้าใจของ เด็กกันเห็นว่าเด็กไม่เข้าใจจึงร้องเรียนเพื่อที่ครูจะปรับภาษาแม่ TPR แสดงท่าทางประกอบคำสั่งให้เด็กดูเป็นตัวอย่าง	1.ภาพร่างกายที่ไม่สมบูรณ์ (ไม่มีแขน และตา) 2.1 ฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกัน 1.1 ฟังคำศัพท์และระบุอวัยวะที่มีความหมายเหมือนกัน	2.1 ฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกัน 1.1 ฟังคำศัพท์และระบุอวัยวะที่มีความหมายเหมือนกัน

จุดประสงค์	หน่วยสาระ	ขั้นตอนตามรูปแบบ	กิจกรรม	บทบาทครู	สื่อการสอน	การประเมินผล
1. เด็กสามารถวาดภาพที่มีข้อความประกอบ เพื่อนับกับคำศัพท์ได้ 2. เด็กสามารถระบุอวัยวะที่มีความหมายเพื่อนับกับคำศัพท์ได้ 3. เด็กสามารถแสดงท่าทางตามคำสั่งได้	My body: Active words mouth, ear, touch Passive words What is this? This is my (mouth). How many (mouth) do you have?	3. ขั้นฝึกปฏิบัติ เน้นขั้นตอนการฝึกซึ่งได้เรียนไปด้วยการปฏิบัติตามคำสั่งของครูซ้ำๆ ไม่สลับและออกเสียงบ่อยและ/หรือระบายตัวเลขบนท้องเพื่อให้เกิดการฟังอย่างเข้าใจ ครูเน้นตรวจรอบความเข้าใจของเด็กและให้ความช่วยเหลือด้วยการใช้ภาษาเพื่อเสริมกับภาษาอังกฤษตามความเข้าใจ	3. ขั้นฝึกปฏิบัติ ครูแบ่งเด็กออกเป็นกลุ่มย่อยละ 4-5 คน ให้เด็กแต่ละกลุ่มฝึกเล่นท่าทางตามคำสั่งของครูในกลุ่มตัวเอง หลังจากนั้นคอยตรวจรอบความเข้าใจและให้ความช่วยเหลือเด็กตามความ คำสั่ง - Touch your mouth. - Touch your ear. - Touch your left ear. - Touch your right ear.	Code Switching สังเกตความเข้าใจของเด็กด้วยท่าทางที่ไม่เข้าใจจึงใช้ภาษาเพื่อช่วยการใช้ภาษาแม่		1.2 ฝึกประเมินคำสั่งและแสดงท่าทาง
		4. ขั้นสรุปความเข้าใจ เน้นขั้นตอนการสรุปความเข้าใจซึ่งได้เรียนไป ผ่านกิจกรรมหลากหลายลักษณะภายใต้บรรยากาศที่สนุกสนานและเป็นกันเอง ได้แก่ เกม เพลง และกิจกรรมทางศิลปะ	4. ขั้นสรุปความเข้าใจ ครูร้องเพลงให้เด็กที่พร้อมแสดงท่าทางประกอบเพื่อให้เกิดความเชื่อมโยงระหว่างคำศัพท์และท่าทาง - ครูร้องเพลงให้เด็กที่พร้อมฟังชื่อเพลงตามอัตราฟังแต่ตนเอง - ครูร้องเพลงแสดงท่าทางประกอบและให้เด็กทำท่าทางตามพร้อมกันทั้งหมด	TFR ครูให้เด็กแสดงท่าทางประกอบเพลง	3. ยี่สิบเพลง "If you happy and you know it"	1.2 ฝึกประเมินคำสั่งและแสดงท่าทาง

แผนการจัดประสบการณ์
 กิจกรรมภาษาอังกฤษตามรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ของแบบของสองวัยทางแม่เหล็กกิจกรรมภาษา เพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาของเด็กอนุบาล 5-6 ขวบ
 โรงเรียนเทศบาล 1 บ้านสามพราน อ.สามพราน จ.นครปฐม
 วันที่ 18 พฤษภาคม 2559 เวลา 9.00 – 9.30 น.
 ผู้สอน นางบุษผณี ธีระภักดิ์พรพงศ์

จุดประสงค์	หน่วยสาระ	ขั้นตอนตามรูปแบบ	กิจกรรม	บทบาทครู	สื่อการสอน	ภาพประเมินผล
1. เด็กสามารถบอกภาพที่มีความหมายเหมือนกับคำศัพท์ที่ได้	My body: Active words hair, leg, shake Passive words What is this? This is my (leg). How many (leg) do you have? Shake your (leg).	1. ขั้นเตรียมความพร้อม - เป็นการทบทวนสิ่งที่ได้ศึกษาได้เรียนไปแล้วในครั้งก่อน ด้วยการใช้สื่อประกอบ - มุ่งเน้นการสะท้อนความรู้เดิมของเด็กด้วยการพูดโต้ตอบ 2. ขั้นสาธิตให้ดู เริ่มจากการกระตุ้นความสนใจโดยการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ด้วยการใช้สื่อประกอบและเชื่อมโยงความคิดให้กับเด็กกับภาษาแม่ แล้วครูจึงสาธิตการออกคำส่งภาษาอังกฤษและมีการปฏิบัติท่าทางตามคำสั่ง เน้นการพัฒนาทักษะการฟังควบคู่กับการให้เด็กได้ปฏิบัติตามพร้อมกันทั้งหมด	1. ขั้นทบทวนความรู้ ครูทบทวนคำศัพท์จากประสบการณ์เดิมของเด็กด้วยการพูดประโยค "Look at this body, what is missing? ใครยังไม่ได้ถือของเป็นภาษาอังกฤษ และพูดว่า Can you draw one mouth and two ears for him? แล้วให้อาสาสมัครออกมาวาดภาพพร้อมที่มีความหมายเหมือนกับแบบภาพร่างภายในรูปครู แล้วครูเขียนคำศัพท์ที่ขึ้นไว้บนกระดาน 2. ขั้นสาธิตให้ดู - ครูชี้ไปที่ผมแล้วถามเด็กว่า "What is this?" - ครูชี้ไปที่ผมแล้วพูดคำว่า "This is my hair" ให้เด็กฟังอย่างชัดเจน 2 ครั้ง (โดยเน้นไปที่คำว่า hair) เพื่อให้เด็กเห็นความเชื่อมโยงระหว่างคำศัพท์กับตัวจริง จากนั้นให้เด็กพูดตาม - ครูชี้ไปที่ขาแล้วถามเด็กว่า "What is this?" - ครูชี้ไปที่ขาแล้วพูดคำว่า "This is my leg" ให้เด็กฟังอย่างชัดเจน 2 ครั้ง (โดยเน้นไปที่คำว่า leg) เพื่อให้เด็กเห็นความเชื่อมโยงระหว่างคำศัพท์กับตัวจริง จากนั้นให้เด็กพูดตาม - ครูพูดประโยค "I touch my hair" พร้อมแสดงท่าทางสัมผัสผมให้เด็กดู 2 ครั้ง จากนั้นครูพูดประโยคคำสั่ง "Touch your hair" พร้อมแสดงสัมผัสผมให้เด็กดูอีกครั้ง และให้เด็กทำท่าทางตามพร้อมกันทั้งหมด - ครูพูดประโยค "I shake my leg" พร้อมแสดงท่าทางสัมผัสขาให้เด็กดู 2 ครั้ง จากนั้นครูพูดประโยคคำสั่ง "Shake your leg" พร้อมแสดงท่าทางสัมผัสขาอีกครั้งและให้เด็กทำท่าทางตามพร้อมกันทั้งหมด	Code switching สังเกตความเข้าใจของเด็ก คำสั่งท่าทางนำเด็กให้เข้าใจจริงๆ จึงช่วยเรื่องการรู้ภาษาแม่	1. ภาพวาดร่างกายที่ไม่ใช่ปากและหู	2.1 ฟังคำสั่งที่ภาษาอังกฤษแล้ววาดภาพที่มีความหมายเหมือนกัน 1.1 ฟังคำสั่งที่และระบุตัวส่วนที่มีความหมายเหมือนกัน 1.2 ฟังประโยคคำสั่งและแสดงท่าทาง
2. เด็กสามารถระบุอันไหนที่มีความหมายเหมือนกับคำศัพท์ที่ได้				TPR แสดงท่าทางประกอบคำสั่งให้เด็กดูเป็นตัวอย่าง		
3. เด็กสามารถแสดงท่าทางตามคำสั่งได้						1.2 ฟังประโยคคำสั่งและแสดงท่าทาง

จุดประสงค์	หน่วยสาระ	ขั้นตอนการเรียนรู้	กิจกรรม	บทบาทครู	สื่อการสอน	การประเมินผล
1. ได้ศึกษารากศัพท์ ซึ่งมีความหมาย เหมือนกันกับคำศัพท์ได้ 2. ได้ศึกษารายละเอียด อันละเอียดของความหมาย เหมือนกันกับคำศัพท์ได้ 3. ได้ศึกษารายละเอียด ที่ทางตามคำศัพท์ได้	หน่วยสาระ My body: Active words hair, leg, shake Passive words What is this? This is my (leg). How many (leg) do you have? Shake your (leg).	3. ขั้นต้นการเรียนรู้ เป็นขั้นของคำศัพท์ที่ได้เรียนไปกับการปฏิบัติ ตามคำสั่งของครูผู้ทำ ในลักษณะของเล่นแบบเล่น/ หรือจับคู่เล่นแบบเล่นเพื่อให้เกิดการฟังอย่างตั้งใจ ครูเน้นตรวจสอบความเข้าใจของเด็กและให้ความ ช่วยเหลือเกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาไทยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ตามความจำเป็น	3. ขั้นต้นการเรียนรู้ ครูแบ่งเด็กออกเป็นกลุ่มย่อยละ 4-5 คน ให้เด็กแต่ละ กลุ่มเล่นกันทางตามคำสั่งของครูในกลุ่มด้วยตนเอง/ จะเล่นด้วย - ทั้งนี้ครูคอยสังเกตตรวจสอบความเข้าใจและให้ ความช่วยเหลือเด็กตามความจำเป็น และบันทึกชื่อเด็ก เป็นผู้บอกคำสั่งบ้างไม่บันทึกชื่อ คำสั่ง - Touch your hair. - Touch your left leg. - Touch your right leg. - Shake your right leg. - Shake your left leg. - Point to your hair.	Code Switching สังเกตความเข้าใจของ เด็กด้านพื้นฐานที่ไม่เข้าใจ จึงหาวิธีช่วยเหลือด้วยการใช้ ภาษาแม่		1.2 ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งและแสดง ท่าทาง
4. ขั้นสรุปความเข้าใจ เป็นขั้นของการสรุปความเข้าใจที่ได้เรียนไป ผ่านกิจกรรมหลากหลายลักษณะภายใต้บรรยากาศที่ สนุกสนานและเป็นกันเอง ได้แก่ เกม เพลง และ กิจกรรมทางศิลปะ	4. ขั้นสรุปความเข้าใจ เป็นขั้นของการสรุปความเข้าใจที่ได้เรียนไป ผ่านกิจกรรมหลากหลายลักษณะภายใต้บรรยากาศที่ สนุกสนานและเป็นกันเอง ได้แก่ เกม เพลง และ กิจกรรมทางศิลปะ	4. ขั้นสรุปความเข้าใจ ครูให้เด็กเล่น "Teacher says" โดยครูคำสั่ง เป็นภาษาอังกฤษและให้เด็กทำตามตามคำสั่งซึ่งขึ้นต้น ด้วยคำว่า Teacher says คำสั่ง - Teacher says, touch your hair. - Teacher says, touch your left leg. - Teacher says, touch your right leg. - Shake your right leg. - Teacher says, shake your left leg. - Teacher says, Point to your hair.	4. ขั้นสรุปความเข้าใจ ครูให้เด็กเล่น "Teacher says" โดยครูคำสั่ง เป็นภาษาอังกฤษและให้เด็กทำตามตามคำสั่งซึ่งขึ้นต้น ด้วยคำว่า Teacher says คำสั่ง - Teacher says, touch your hair. - Teacher says, touch your left leg. - Teacher says, touch your right leg. - Shake your right leg. - Teacher says, shake your left leg. - Teacher says, Point to your hair.	TPR ครูให้เด็กแสดงท่าทาง ประกอบคำสั่ง		

แผนการจัดประสบการณ์
 กิจกรรมภาษาอังกฤษแบบการจับประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบสอนองค์ทางและเทคนิคต้นภาษา เพื่อส่งเสริมความสามารถทางอังกฤษของเด็กอนุบาล 5-6 ขวบ
 โรงเรียนเทศบาล 1 บ้านสามพราน อ.สามพราน จ.นครปฐม
 วันที่ 19 พฤษภาคม 2559 เวลา 9.00 – 9.30 น.
 ผู้สอน นางบุษยวีร์ จีโรภากุลวงศ์

จุดประสงค์	หน่วยสาระ	ขั้นตอนการสอน	กิจกรรม	บทบาทครู	สื่อการสอน	การประเมินผล
1. เด็กสามารถวาดภาพที่มีรูปทรงง่ายๆ 2. เด็กสามารถระบุชื่อของรูปทรงง่ายๆ 3. เด็กสามารถแสดงท่าทางตามคำสั่งได้	My body: Active words hand, head, clap Passive words What is this? This is my (hand). How many (hand) do you have? Clap your hands	1. ชื่นชมทวามความดี - เป็นการทบทวนสิ่งที่ได้เรียนไปแล้วในครั้งก่อน ด้วยการใส่ชื่อประกอบ - มุ่งเน้นการเชื่อมโยงความเข้าใจของเดิมกับการพูดได้ 2. ชื่นสาธิตให้ดู เริ่มจากกิจกรรมต้นแบบโดยการเล่นของคำศัพท์ใหม่ด้วยการใช้ชื่อประกอบและเชื่อมโยงความคิดเกี่ยวกับลักษณะภาษาแม่ แล้วครูจึงจัดการออกคำสั่งภาษาอังกฤษและการปฏิบัติท่าทางตามคำสั่ง เป็นการพัฒนาทักษะการฟังควบคู่กับการให้เด็กได้ปฏิบัติตามพร้อมกันทั้งสอง	1. ชื่นชมทวามความดี ครูทบทวนคำศัพท์จากประสบการณ์เดิมของเด็กร่วมการทบทวนโดย "Look at this body, what is missing?" โดยมุ่งเน้นให้เด็กตอบเป็นภาษาอังกฤษ และพูดว่า "Can you draw short hair and two legs for him? แล้วให้อาสาสมัครออกมาวาดภาพทวามอย่างที่มีความหมายเพื่อเสริมประสบการณ์ให้เด็กพูด แล้วครูช้อนคำศัพท์นั้นไว้บนกระดาน 2. ชื่นสาธิตให้ดู - ครูถามเด็กว่า "Where are your hands?" - ครูชูมือขึ้นแล้วพูด "These are my hands" ให้เด็กฟังอย่างชัดเจน 2 ครั้ง (โดยเน้นไปที่คำว่า hands) เพื่อให้เด็กเกิดความเชื่อมโยงระหว่างคำศัพท์กับอวัยวะ จากนั้นให้เด็กพูดตาม - ครูถามเด็กว่า "Where is your head?" - ครูชี้ไปที่หัวแล้วพูด "This is my head" เพื่อให้เด็กอย่างชัดเจน 2 ครั้ง (โดยเน้นไปที่คำว่า head) เพื่อให้เด็กเกิดความเชื่อมโยงระหว่างคำศัพท์กับอวัยวะ จากนั้นให้เด็กพูดตาม - ครูพูดประโยค "I clap my hands" พร้อมแสดงท่าทางพร้อมมือให้เด็กดู 2 ครั้ง จากนั้นครูพูดประโยคคำสั่ง "Clap your hands" พร้อมแสดงท่าทางพร้อมมืออีกครั้ง และให้เด็กทำท่าทางตามพร้อมกันทั้งสอง - ครูพูดประโยค "I point to my head" พร้อมแสดงท่าทางพร้อมมือให้เด็กดู 2 ครั้ง จากนั้นครูพูดประโยคคำสั่ง "point to your head" พร้อมแสดงท่าทางพร้อมมือให้เด็กดูอีกครั้ง และให้เด็กทำท่าทางตามพร้อมกันทั้งสอง	Code switching ส่งบทความสั้นๆ ของเด็กเกี่ยวกับเรื่องที่ไม่เข้าใจ เด็กจึงร้องขอหรือตีความการใช้ภาษาแม่	1. ภาพวาดร่างกายที่ไม่สมบูรณ์ (ไม่มีและขา) 2. รูปภาพของมือและเท้า	1.1 พึ่งคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีความหมายเหมือนกัน 1.2 พึ่งประโยคคำสั่งและแสดงท่าทาง

จุดประสงค์	หน่วยสาระ	ขั้นตอนการเรียนรู้แบบ	กิจกรรม	บทบาทครู	สื่อการสอน	การประเมินผล
1. เด็กสามารถแสดงท่าทางท่าตั้งได้	My body: Active words hand, head, clap Passive words Where are your hands? These are my hands. What is this? This is my head. How many (hand) do you have? Clap your hands	3. ซิมทีเป็นที เป็นขั้นตอนการสังเกตสิ่งที่ได้เรียนไปกับการปฏิบัติตามคำสั่งของครูฯ ในลักษณะของท่าตั้งมือและ/หรือท่าตั้งขา ท่าตั้งมือและท่าตั้งขาให้เด็กทำอย่างตั้งใจ ครูเน้นตรวจสอบความเข้าใจของเด็กและให้ความช่วยเหลือการใช้นิยามท่าตั้งกับภาษาเชิงอุปมาอุปไมย ตามความเข้าใจ	3. ซิมทีเป็นที ครูแบ่งเด็กออกเป็นกลุ่มย่อยละ 4-5 คน ให้เด็กแต่ละกลุ่มฝึกท่าทางตามคำสั่งของครูในกลุ่มก่อนแล้วส่งกลุ่มนี้มา ท่าตั้งมือเป็นตรวจสอบความเข้าใจและให้ความช่วยเหลือตามความเข้าใจ และเปิดโอกาสให้เด็กเป็นผู้บอกคำสั่งบ้างเมื่อฝึกพร้อม คำสั่ง - Clap your hands. - Touch your head. - Point to your left hand. - Shake your right leg. - Touch your left leg. - Touch your hair. - Shake your right hand. - Touch your right leg. - Point to your hair.	Code Switching สังเกตความเข้าใจของเด็กลักษณะว่าเด็กไม่เข้าใจจริงๆจึงช่วยเหลือนักเรียน ใช้ภาษาแม่		1.2 ที่ประเมินท่าตั้งและแสดงท่าทาง
		4. ซิมสรูปความเข้าใจ เป็นขั้นตอนการสรุปความเข้าใจที่ได้เรียนไป ผ่านกิจกรรมหลากหลายลักษณะภายใต้บรรยากาศที่สนุกสนานและเป็นกันเอง ได้แก่ เกม เพลง และกิจกรรมท่าตั้ง	4. ซิมสรูปความเข้าใจ ครูใช้กิจกรรมศิลปะ "My funny monster" โดยเด็กวาดภาพด้วยตนเองตามคำสั่งแล้วตั้งชื่อของเป็นส่วนๆ นำมาบ่งชี้สิ่งที่เป็นลักษณะตามคำสั่ง	TPR ครูให้เด็กแสดงท่าทางประกอบคำสั่ง	3. กระดาษ 4. สีไม้สีเขียน 5. กรร 6. กระดาษ	1.2 ที่ประเมินท่าตั้งและแสดงท่าทาง

แผนการจัดประสบการณ์
กิจกรรมภาษาอังกฤษตามแบบแผนของหลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย เพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย 5-6 ขวบ
โรงเรียนประถม 1 บ้านสามเรือน อ.สามพราน จ.นครปฐม
วันที่ 23 สิงหาคม 2559 เวลา 9.00 – 9.30 น.
ผู้สอน นางบุษย์วีร์ ใจรักจรรยาพงศ์

จุดประสงค์	วัตถุประสงค์	ขั้นตอนการเรียนรู้แบบ	กิจกรรม	บทบาทครู	สื่อการสอน	การประเมินผล
<p>1. เด็กสามารถทราวลักษณะของตัวอักษรภาษาอังกฤษได้</p> <p>2. เด็กสามารถเขียนตัวอักษรภาษาอังกฤษได้</p> <p>3. เด็กสามารถอ่านตัวอักษรภาษาอังกฤษได้</p>	<p>At school</p> <p>Active words</p> <p>Pen, pencil, pick up</p> <p>Passive words</p> <p>What is this?</p> <p>This is a (pen).</p> <p>Where is a pen?</p> <p>What color is this pen?</p>	<p>1. ขั้นพจนานุกรม</p> <ul style="list-style-type: none"> - เป็นการทบทวนสิ่งที่ได้ศึกษาไปแล้วในครั้งก่อน ครูถามการใช้ชื่อของของ - นำอุปกรณ์การเรียนมาให้นักเรียนดูและบอกชื่อ <p>2. ขั้นสาธิตให้ดู</p> <p>นักเรียนจากกิจกรรมก่อนจะสนทนาได้โดยการนำของมาศึกษาให้เด็กดูและบอกชื่อของของ</p> <p>ครูนำตัวอักษรภาษาอังกฤษมาเขียนบนกระดานแล้วครูชี้ชื่อของของออกคำสั่งภาษาอังกฤษและถามนักเรียนให้พูดตามคำสั่ง</p> <p>เป็นการทบทวนกิจกรรมที่ได้เรียนไปแล้วในครั้งก่อน</p>	<p>1. ขั้นพจนานุกรม</p> <p>ครูพจนานุกรมที่นักเรียนนำมาเรียนในชั้นเรียน</p> <p>"Look at this body, what are still missing? ใครยังไม่ได้เรียนเป็นภาษาอังกฤษ และพูดว่า Can you show a head and two hands for him? แล้วให้ภาษาเด็กนักเรียนมาทำท่าประกอบความหมายของคำสอนภาษาให้ดูแล้วครูชี้ชื่อของของนักเรียนดูตาม</p> <p>2. ขั้นสาธิตให้ดู</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครูพูดกับนักเรียนแล้วถามเด็กว่า "What is it?" - ครูพูดกับนักเรียนแล้วพูดว่า "This is a pen" ให้เด็กทำเสียงของของ 2 ครั้ง เพื่อให้เด็กได้ฟังเสียงของของแล้วพูดกับนักเรียน - ครูชี้ชื่อของของแล้วถามเด็กว่า "What is it?" - ครูพูดกับนักเรียนแล้วพูดว่า "This is a pencil" ให้เด็กทำเสียงของของ 2 ครั้ง เพื่อให้เด็กได้ฟังเสียงของของแล้วพูดกับนักเรียน <p>จากนั้นให้เด็กพูดตาม</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครูพูดกับเด็ก "I pick up a pen" หรือแสดงท่าทางหยิบปากกามาให้เด็กดู 2 ครั้ง จากนั้นครูพูดกับเด็กว่า "Pick up a pen" หรือแสดงท่าทางหยิบปากกามาให้เด็กดูแล้วให้เด็กทำท่าทางตามพร้อมกันทั้งสอง - ครูพูดกับเด็ก "I pick up a pencil" หรือแสดงท่าทางหยิบดินสอขึ้นมาให้เด็กดู 2 ครั้ง จากนั้นครูพูดกับเด็กว่า "pick up a pencil" หรือแสดงท่าทางหยิบดินสอขึ้นมาให้เด็กทำท่าทางตามพร้อมกันทั้งสอง <p>3. ขั้นฝึกปฏิบัติ</p> <p>ครูแบ่งเด็กออกเป็นกลุ่มละ 5-6 คน ให้เด็กแต่ละกลุ่มเล่นเกมทายคำศัพท์ของของจาก ในลักษณะของของและเล่นที่ชื่อตามบัตรสอนของเพื่อไม่ให้เด็กทำเสียงของ</p> <p>เสร็จแล้ว ครูให้นักเรียนมาช่วยกันอ่านชื่อของของและให้เด็กช่วยกันอ่านชื่อของของแล้วให้เด็กช่วยกันอ่านชื่อของของ</p> <p>ภาษาอังกฤษตามจำนวนจำนวน</p>	<p>Code switching</p> <p>สังเกตความเข้าใจของเด็กจากท่าทางของเด็ก</p> <p>นำของมาชี้ให้เด็กดูเป็นตัวอย่าง</p> <p>TPR</p> <p>แสดงท่าทาง</p> <p>นำของมาชี้ให้เด็กดูเป็นตัวอย่าง</p>	<p>ภาพร่างของของของนักเรียน</p> <p>บัตรสอน</p> <p>2. ปากกา</p> <p>3. ดินสอ</p>	<p>2.1 พิจารณาเด็กที่ภาษาอังกฤษแล้วตรวจสอบว่าเด็กมีความเข้าใจหรือไม่</p> <p>1.1 พิจารณาเด็กที่ภาษาอังกฤษแล้วตรวจสอบว่าเด็กมีความเข้าใจหรือไม่</p> <p>1.2 พิจารณาเด็กที่ภาษาอังกฤษแล้วตรวจสอบว่าเด็กมีความเข้าใจหรือไม่</p> <p>2.1 พิจารณาเด็กที่ภาษาอังกฤษแล้วตรวจสอบว่าเด็กมีความเข้าใจหรือไม่</p> <p>2.2 พิจารณาเด็กที่ภาษาอังกฤษแล้วตรวจสอบว่าเด็กมีความเข้าใจหรือไม่</p>

အုပ်စုအမည်	အကြောင်းအရာ	အုပ်စုအမည်	အကြောင်းအရာ	အုပ်စုအမည်	အကြောင်းအရာ	အုပ်စုအမည်	အကြောင်းအရာ
1. အကြောင်းအရာ အကြောင်းအရာ အကြောင်းအရာ	At school Active words Pen, pencil, pick up	4. အကြောင်းအရာ အကြောင်းအရာ အကြောင်းအရာ	4. အကြောင်းအရာ အကြောင်းအရာ အကြောင်းအရာ	TPR အကြောင်းအရာ အကြောင်းအရာ	1.2 အကြောင်းအရာ အကြောင်းအရာ		
2. အကြောင်းအရာ အကြောင်းအရာ အကြောင်းအရာ	Passive words What is this? This is a (pen). Where is a (pen)?	4. အကြောင်းအရာ အကြောင်းအရာ အကြောင်းအရာ	4. အကြောင်းအရာ အကြောင်းအရာ အကြောင်းအရာ				

แผนการวัดประเมินผล
 การรวมภาษาอังกฤษตามรูปแบบการสื่อสารตามขั้นตอนการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่อเน้นความสนใจของเรื่อง 5-6 ส่วน
 โรงเรียนเทศบาล 1 บ้านสามพัน อ.สามพัน จ.นครปฐม
 วันที่ 24 พฤษภาคม 2559 เวลา 9.00 – 9.30 น.
 ผู้สอน นางบุษยวีร์ จันทราภรณ์

จุดประสงค์	หน่วยสาระ	ขั้นตอนตามรูปแบบ	กิจกรรม	บทบาทผู้เรียน	สื่อการสอน	ภาคประเมินผล
1. เด็กสามารถบอก สิ่งที่ได้ยินตาม เงื่อนไขที่กำหนด 2. เด็กสามารถระบุ สิ่งของที่ปรากฏตาม เงื่อนไขที่กำหนด 3. เด็กสามารถแสดง ท่าทางตามคำสั่งได้	At school Active words Book open, close Passive words What is this? It is a (book). Open a book.	1. ขั้นตอนตามความรู้ - เป็นภาพตามหนังสือที่ได้เลือกได้เขียนลงในครั้ง ก่อน ครูยกตัวอย่าง - มุ่งเน้นการเชื่อมโยงความรู้เดิมของนักเรียน เข้าสู่เรื่อง 2. ขั้นตอนปฏิบัติ - เริ่มจากการกระตุ้นความสนใจโดยการนำภาพ คำสั่งที่ใหม่หรือการใช้สื่อประกอบและเชื่อมโยง ความเข้าใจกับเด็กตามภาษาแม่ แล้วครูจึงใช้การ ออกคำสั่งภาษาอังกฤษและการปฏิบัติท่าทางตาม คำสั่ง เป็นการพัฒนาทักษะการฟังควบคู่กันการให้ เด็กปฏิบัติตามพร้อมกันทั้งสอง	1. ขั้นตอนตามความรู้ ครูยกภาพคำสั่งที่ออกประเมินผลนักเรียนพร้อม คำถามที่ว่า "Can you draw a pencil on a table." โดยเน้นให้นักเรียนและวาดภาพคำสั่งตามภาพเขียน ภาษาแม่ แล้วครูจึงอธิบายคำสั่งที่นักเรียนทราบ 2. ขั้นตอนปฏิบัติ - ครูพูดคำสั่งสั้นๆ ว่า "What is this?" - ครูพูดคำสั่งสั้นๆ ว่า "This is a book" ให้เด็ก ฟังอย่างชัดเจน 2 ครั้ง เพื่อให้นักเรียนมีความเชื่อมโยงระหว่าง คำสั่งที่คุ้นเคย จากนี้ให้นักเรียน - ครูพูดประโยค "I open a book. I close a book" อย่างชัดเจนพร้อมแสดงท่าทางเปิด/ปิดหนังสือให้เด็ก 2 ครั้ง จากนั้นครูพูดประโยคคำสั่ง "open your book Close your book" ให้เด็กแสดงท่าทางเปิดหนังสืออีกครั้ง และให้นักเรียนทำท่าทางพร้อมกันทั้งสอง ประโยค "Open a book. Close a book" แล้วให้นักทำ ท่าทางตามคำสั่งให้บ่อย	Code switching สิ่งของตามเงื่อนไขของ เด็กที่นักเรียนได้ไม่เข้าใจ สิ่งต่างๆพร้อมสื่อตัวอักษร ภาษาแม่ TPR แสดงท่าทางประกอบ คำสั่งให้นักเรียนทำตาม	1. ภาพใบ 2 หนังสือ 3. ดินสอ 4. ปากกา	2.1 ฟังคำสั่งภาษาอังกฤษแล้ว วาดภาพที่ปรากฏตามเงื่อนไข 1.1 ฟังคำสั่งและระบุสิ่งที่อยู่ใน ความหมายเดียวกัน
3. ขั้นตอนปฏิบัติ - เป็นขั้นตอนการฝึกที่นักเรียนได้เขียนไปพร้อมการปฏิบัติ ตามคำสั่งของครูทำ ในลักษณะของเพลงและ/หรือ หรือร้องเพลงสั้นๆเพื่อให้เด็กฟังได้อย่างเข้าใจ ครูเน้นการเชื่อมโยงความรู้เดิมของนักเรียนเข้าสู่เรื่อง จนเพื่อเป็นการใช้ภาษาไปพร้อมกับภาษาอังกฤษ ตามความรู้ที่นักเรียน		3. ขั้นตอนปฏิบัติ ครูแบ่งเด็กออกเป็นกลุ่มย่อยๆ 4-5 คน ให้เด็กนำ เพลงที่เด็กแต่งมาทำพร้อมกันกลุ่มละกลุ่มโดยมี เพลงที่นักเรียนได้เขียนมาทำพร้อมกันทุกคน ความสนใจเชื่อมโยงความรู้เดิมของนักเรียนเข้าสู่เรื่อง จนเพื่อเป็นการใช้ภาษาไปพร้อมกับภาษาอังกฤษ ตามความรู้ที่นักเรียน		Code Switching สิ่งของตามเงื่อนไขของ เด็กที่นักเรียนได้ไม่เข้าใจ สิ่งต่างๆพร้อมสื่อตัวอักษร ภาษาแม่ TPR แสดงท่าทางประกอบ คำสั่งให้นักเรียนทำตาม		1.2 ฟังประโยคคำสั่งและแสดง ท่าทาง

แผนการจัดประสบการณ์
 กิจกรรมภาษาอังกฤษตามรูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการวิธีสอนแบบตนเองด้วยทางและเทคนิคการสังเกต เพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน 5-6 ขวบ
 โรงเรียนเทศบาล 1 บ้านสามพราน อ.สามพราน จ.นครปฐม
 วันที่ 25 พฤษภาคม 2559 เวลา 9.00 – 9.30 น.
 ผู้สอน นางรุ่งนารี ธีรภักดิ์

จุดประสงค์	ทิวสนสาระ	ขั้นตอนตามรูปแบบ	กิจกรรม	บทบาทครู	สื่อการสอน	การประเมินผล
1. เด็กสามารถวาดภาพ ที่มีความหมาย 2. เด็กสามารถระบุ สิ่งที่มีความหมาย 3. เด็กสามารถแสดง ท่าทางตามที่สั่งได้	At school: Active words Chair, door, walk Passive words What is this? It is a (chair/). Walk to the (door).	1. ขั้นพบทาคความรู - เป็นการทบทวนสิ่งที่ได้ศึกษาได้เรียนไปแล้วในครั้ง ก่อน ด้วยการใช้สื่อประกอบ - บูรณาการเรื่องความรูเดิมของเด็กร่วมการ พูดโต้ตอบ 2. ขั้นสาธิตให้ดู เริ่มจากกรรกระดานความสนใจโดยการนำเสนอ คำศัพท์ให้เด็กร่วมการใช้สื่อประกอบและเชื่อมโยง ความคิดให้กับเด็กด้วยภาษาแม่ แล้วครูจึงอธิบายการ ออกคำอธิบายอย่างถูกต้องและการปฏิบัติท่าทางตาม คำสั่ง เน้นการพัฒนากล้องการฟังควบคู่กับการให้ เด็กได้ปฏิบัติตามพร้อมกันทั้งหมด	1. ขั้นพบทาคความรู ครูบอกตามคำศัพท์จากประสบการณ์เดิมของเด็กด้วย การแสดงท่าทางประกอบแล้วพูดตามเด็กว่า "Look a picture of table, please draw a book on a table." โดยมุ่งเน้นให้เด็กตอบและวาดภาพลงบนกระดาษ แล้วครู เขียนคำศัพท์ที่นักเรียนกรรกระดาน 2. ขั้นสาธิตให้ดู - ครูชี้ไปที่เก้าอี้แล้วถามเด็กว่า "What is it?" - ครูชี้ไปที่เก้าอี้แล้วพูดว่า "This is a chair" ให้เด็กฟัง อย่างชัดเจน 2 ครั้ง เพื่อให้เด็กเห็นความเชื่อมโยงระหว่าง คำศัพท์กับสิ่งของ จากนั้นให้เด็กพูดตาม - ครูพูดประโยค "I point to a chair." พร้อมแสดง ท่าทางชี้ไปที่เก้าอี้ให้เด็กดู 2 ครั้ง จากนั้นครูพูดประโยค คำสั่ง "Point to a chair." พร้อมแสดงท่าทางชี้ไปที่เก้าอี้ อีกครั้งและให้เด็กทำตามท่าทางพร้อมกันทั้งหมด - ครูชี้ไปที่ประตูแล้วถามเด็กว่า "What is this?" - ครูชี้ไปที่ประตูแล้วพูดว่า "This is a door" ให้เด็กฟัง อย่างชัดเจน 2 ครั้ง เพื่อให้เด็กเห็นความเชื่อมโยงระหว่าง คำศัพท์กับสิ่งของ จากนั้นให้เด็กพูดตาม - ครูพูดประโยค "I walk to the door. I close the door. I open the door." พร้อมแสดงท่าทางให้เด็กดู 2 ครั้ง จากนั้นครูเรียกเด็กมาเล่นกันแล้วพูดประโยคคำสั่ง "Walk to the door. Close the door. Open the door" * ให้เด็กแสดงท่าทางเป็นตัวอย่างให้เพื่อนดู	Code switching สิ่งที่มีความสนใจของ เด็กตามที่วาดที่ใจไม่เข้าใจ จุดที่เด็กยังไม่เข้าใจ ใช้ภาษาแม่ TPR แสดงท่าทางประกอบ คำสั่งให้เด็กดูเป็นตัวอย่าง	1. กระดาษ 2. ปากกาสำหรับให้เด็ก วาดภาพ 3. เก้าอี้ 4. ประตู	.1 ฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษแล้ว วาดภาพที่มีความหมายเหมือนกัน 1.1 ฟังคำสั่งและระบุสิ่งของที่มี ความหมายเหมือนกัน 1.2 ฟังประโยคคำสั่งและแสดง ท่าทาง

จุดประสงค์	หน่วยสาระ	ขั้นตอนตามรูปแบบ	กิจกรรม	บทบาทครู	สื่อการสอน	การประเมินผล
<p>1. เข้าใจสาระความรู้ ทักษะ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน และใช้ภาษา</p> <p>2. เข้าใจสาระความรู้ ทักษะ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน และใช้ภาษา</p> <p>3. เข้าใจสาระความรู้ ทักษะ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน และใช้ภาษา</p>	<p>At school</p> <p>Active words</p> <p>Chair, door, walk</p> <p>Passive words</p> <p>What is this?</p> <p>It is a (chair).</p> <p>Walk to the (door).</p>	<p>3. ขั้นฝึกปฏิบัติ</p> <p>เป็นชั้นเรียนที่นักเรียนได้เรียนรู้และปฏิบัติกิจกรรมที่เกี่ยวกับคำศัพท์ที่เรียนไป เช่น การฟัง พูด อ่าน เขียน และใช้ภาษา</p> <p>หรือรายงานผลการเรียนของตนเอง/ครูผู้สอน/ผู้ปกครอง/เพื่อน</p> <p>ครูผู้สอนตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน และช่วยเสริมความเข้าใจ</p> <p>ช่วยเสริมความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาเชิงฟัง ตามความจำเป็น</p>	<p>3. ขั้นฝึกปฏิบัติ</p> <p>ครูผู้สอนเป็นกลุ่มย่อยละ 4-5 คน ให้เด็กแต่ละกลุ่มได้ฟังเพลงตามคำสั่งของครูในวงดนตรีโดยแต่ละกลุ่มมีผู้นำ ทั้งนี้ครูคอยตรวจสอบความเข้าใจและให้ความช่วยเหลือเด็กตามความจำเป็น และเปิดโอกาสให้เด็กเป็นผู้บอกคำสั่งบ้างเมื่อเด็กพร้อม</p> <p>คำสั่ง - I point to a chair.</p> <p>- Walk to a chair.</p> <p>- Point to the door.</p> <p>- Walk to the door.</p> <p>- Open the door.</p> <p>- Close the door.</p>	<p>Code Switching</p> <p>สังเกตความเข้าใจของเด็กนักเรียนว่าเด็กเข้าใจหรือไม่จริงใจหรือไม่จริงใจ</p> <p>ภาษาแม่</p>		<p>1.2 การฟังประโยคคำสั่งและแสดงท่าทาง</p>
		<p>4. ขั้นสรุปความเข้าใจ</p> <p>เป็นชั้นเรียนที่นักเรียนได้เรียนรู้และปฏิบัติกิจกรรมที่เกี่ยวกับคำศัพท์ที่เรียนไป เช่น การฟัง พูด อ่าน เขียน และใช้ภาษา</p> <p>ครูผู้สอนตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน และช่วยเสริมความเข้าใจ</p> <p>ช่วยเสริมความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาเชิงฟัง ตามความจำเป็น</p>	<p>4. ขั้นสรุปความเข้าใจ</p> <p>ครูผู้สอนเป็นกลุ่มย่อยละ 4-5 คน ให้เด็กแต่ละกลุ่มได้ฟังเพลงตามคำสั่งของครูในวงดนตรีโดยแต่ละกลุ่มมีผู้นำ ทั้งนี้ครูคอยตรวจสอบความเข้าใจและให้ความช่วยเหลือเด็กตามความจำเป็น และเปิดโอกาสให้เด็กเป็นผู้บอกคำสั่งบ้างเมื่อเด็กพร้อม</p> <p>คำสั่ง - I point to a chair.</p> <p>- Walk to a chair.</p> <p>- Point to the door.</p> <p>- Walk to the door.</p> <p>- Open the door.</p> <p>- Close the door.</p>	<p>TPR</p> <p>ครูผู้สังเกตความเข้าใจของเด็กนักเรียนว่าเด็กเข้าใจหรือไม่จริงใจหรือไม่จริงใจ</p>	<p>1. ภาพห้อง</p> <p>2. ดินสอ</p> <p>3. ยางลบ</p> <p>4. ดินสอสี</p>	<p>1.2 การฟังประโยคคำสั่งและแสดงท่าทาง</p>

แผนการจัดประสบการณ์

กิจกรรมภาษาอังกฤษตามรูปแบบการจัดประสบการณ์โดยบูรณาการสื่อและเทคนิคการสั่งภาษา เพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาของเด็กอนุบาล 5-6 ขวบ
 โรงเรียนเทศบาล 1 บ้านสามพราน อ.สามพราน จ.นครปฐม
 วันที่จัดวันที่ 26 พฤษภาคม 2559 เวลา 9.00 – 9.30 น.
 ผู้สอน นางณัฐพร จิระสารพรศักดิ์

จุดประสงค์	หน่วยสาระ	ขั้นตอนตามรูปแบบ	กิจกรรม	บทบาทครู	สื่อการสอน	การประเมินผล
1. เด็กสามารถวาดภาพที่มีข้อความ 2. เด็กสามารถระบุสิ่งของที่มีความหมาย 3. เด็กสามารถแสดงท่าทางตามคำสั่งได้	At school: Active words ruler, bag, table Passive words What is this? This is a (ruler). What is that? That is a table.	1. ขี่เทพตามความรู้ - เป็นกิจกรรมที่เด็กได้เรียนรู้ไปแล้วในครั้งก่อน ด้วยการใช้อุปกรณ์ - มุ่งเน้นการทบทวนความรู้เดิมของเด็กด้วยการพูดโต้ตอบ 2. ขี่เสออิดีให้ดู เริ่มจากการกระตุ้นความสนใจโดยการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ด้วยการใช้สื่อประกอบและเชื่อมโยงความเชื่อมโยงกับเด็กด้วยภาษาแม่ แล้วครูจึงอธิบายออกคำสั่งภาษาอังกฤษและการปฏิบัติท่าทางตามคำสั่ง เน้นการพัฒนาทักษะการฟังควบคู่กับการโต้ตอบได้ปฏิบัติตามพร้อมกันทั้งหมด	1. ขี่เทพตามความรู้ ครูทบทวนคำศัพท์จากประสบการณ์เดิมของเด็กด้วยการใช้ภาพที่ไม่มีประโยคแล้วถามเด็กว่า "Look at this house, what is missing?" โดยมุ่งเน้นให้เห็นคำว่า "Door" แล้วขออาสาสมัครให้ออกมาวาดภาพประตูลงบนภาพบ้าน แล้วครูจึงมีคำศัพท์ในวันกระดาน 2. ขี่เสออิดีให้ดู - ครูไม่บรรยายขึ้นแล้วถามเด็กว่า "What is it?" - ครูยังไม่บรรยายขึ้นแล้วพูดว่า "This is a ruler" ให้เด็กฟังอย่างชัดเจน 2 ครั้ง เพื่อให้เด็กเห็นความเชื่อมโยงระหว่างคำศัพท์กับเสียงของ จากนั้นให้เด็กพูดตาม - ครูจะนำขึ้นแล้วถามเด็กว่า "What is it?" - ครูจะนำขึ้นแล้วพูดว่า "This is a bag" ให้เด็กฟังอย่างชัดเจน 2 ครั้ง เพื่อให้เด็กเห็นความเชื่อมโยงระหว่างคำศัพท์กับเสียงของ จากนั้นให้เด็กพูดตาม - ครูจะไปให้เสียงแล้วพูดว่า "What is that?" - ครูพูดประโยค "I pick up a ruler." พร้อมแสดงท่าทางหยิบไม้บรรทัดให้เด็ก จากนั้นครูพูดประโยค "I put the ruler on the table" พร้อมแสดงท่าทางไม่บรรทัดลงบนโต๊ะ - ครูพูดประโยค "I open a bag. I put a ruler in a bag. I close a bag. I put a bag on a table" พร้อมแสดงท่าทางทางให้เด็กฟัง 2 ครั้ง จากนั้นครูเริ่มตั้งคำถามขึ้นแล้วพูดประโยคคำสั่ง "Open a bag. Put a ruler in a bag. Close a bag. Put a bag on a table" ให้เด็กแสดงท่าทางเป็นตัวอย่างให้เพื่อนดู	Code switching สิ่งกีดขวางใจของเด็กที่เห็นว่าเด็กไม่เข้าใจจึงใช้สื่อประกอบเพื่อช่วยการใช้ภาษาแม่ TPR แสดงท่าทางประกอบคำสั่งให้เด็กดูเป็นตัวอย่าง	1.ภาพบ้านที่ไม่มีประตู (ไม่มีประตู) 2.ปากกาสำหรับให้เด็กวาดภาพ	2.1. ให้เด็กฟังและร้องเสียงของที่มีความหมายเหมือนกัน 1.1. ให้เด็กฟังและร้องเสียงของที่มีความหมายเหมือนกัน 1.2. ฟังประโยคคำสั่งและแสดงท่าทาง

จุดประสงค์	หน่วยสาระ	ขั้นตอนตามรูปแบบ	กิจกรรม	บทบาทครู	สื่อการสอน	การประเมินผล
1. เด็กสามารถวาดภาพที่มีเรื่องราวตามแบบ 2. เด็กสามารถระบุสิ่งของที่มีความหมาย 3. เด็กสามารถแสดงท่าทางตามคำสั่งได้	At school Active words ruler, table, bag, Passive words What is it? It is a (ruler). Where is it? It is on a table.	3. ขั้นฝึกปฏิบัติ เป็นขั้นตอนการฝึกที่ได้เรียนรู้ไปกับการปฏิบัติตามคำสั่งของครูซ้ำๆ ในลักษณะของกลุ่มย่อยและ/หรือรายบุคคลจนคล่องเพื่อให้เกิดการฟังอย่างเข้าใจ ครูเน้นตรวจสอบความเข้าใจของเด็กและให้ความช่วยเหลือด้วยการใช้ภาษาไทยสลับกับภาษาอังกฤษตามความจำเป็น	3. ขั้นฝึกปฏิบัติ ครูแบ่งเด็กออกเป็นกลุ่มย่อยละ 4-5 คน ให้เด็กแต่ละกลุ่มฝึกฝนท่าทางตามคำสั่งของครูในกลุ่มต้นเรื่องโดยแต่ละกลุ่มมีผู้นำ ที่มีครูคอยเดินตรวจสอบความเข้าใจและให้ความช่วยเหลือเด็กตามความจำเป็น และเป็นโอกาสให้เด็กเป็นผู้ออกคำสั่งบ้างเมื่อเด็กพร้อม คำสั่ง - Walk to your bag. - Open your bag. - Pick up a ruler in your bag - Close your bag. - Open your bag again. - Put a ruler in your bag. - Close your bag. - Put a bag on a table.	Code Switching สังเกตความเข้าใจของเด็ก เด็กถ้าเห็นว่าเด็กไม่เข้าใจ จึงจะเข้าไปช่วยเหลือด้วยการใช้ภาษาแม่	6. ไม้บรรทัด 7. กรรป้า 8. ไม้ขีด	ฟังประโยคคำสั่งและแสดงท่าทาง
		4. ขั้นสรุปความเข้าใจ เป็นขั้นตอนการสรุปความเข้าใจที่ได้เรียนรู้ไป ผ่านกิจกรรมหลากหลายลักษณะภายใต้บรรยากาศที่สนุกสนานและเป็นกันเอง ได้แก่ เกม เพลง และกิจกรรมทางศิลปะ	4. ขั้นสรุปความเข้าใจ ครูให้เด็กวาดภาพและระบายสีตามคำสั่ง	TPR ครูให้เด็กวาดภาพตามคำสั่ง	9. กรรดาษเปล่า 10. ดินสอ 11. ยางลบ 12. ดินสอสี	1.1 ฟังประโยคและวาดภาพที่มี ความหมายเหมือนกัน

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางปุณยวีร์ จิโรภาสวรพงศ์ เกิดเมื่อวันที่ 17 ธันวาคม 2517 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ในปีการศึกษา 2538 และสำเร็จการศึกษาระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ในปีการศึกษา 2547 ปัจจุบันปฏิบัติงานในตำแหน่งอาจารย์ ประจำหลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

